

Mi Đại Như Viễn Sơn

Contents

Mi Đại Như Viễn Sơn	1
1. Chương 1: Tập Kích Bất Ngờ	1
2. Chương 2: Chạy Trốn Ban Đêm	4
3. Chương 3: Yêu Nguyệt (mời Trăng)	6
4. Chương 4: Ngưng Tuyền (suối Động)	9
5. Chương 5: Thỏa Mãn	11
6. Chương 6: Dương Xuân	16
7. Chương 7: Thao Thiết	20
8. Chương 8: Thượng Nguyên	22
9. Chương 9: Hôn Loạn	25
10. Chương 10: Thiên Trạch	29
11. Chương 11: Điểm Mục	32
12. Chương 12: Đường Về	34
13. Chương 13: Phiên Ngoại : Tịch Bát	36
14. Chương 14: Phiên Ngoại : Tiểu Niên	39
15. Chương 15: Phiên Ngoại : Trừ Tịch	42
16. Chương 16: Phiên Ngoại : Đón Giao Thừa	47
17. Chương 17: Phiên Ngoại : Ván Cờ	50

Mi Đại Như Viễn Sơn

Giới thiệu

Editor:Sabi-chan
Thể loại: Đam mỹ, kiếm võng 3, giang hồ ân oán, H, 1×1. Diệp Anh trở về cùng với thị tòng của mình,

---

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mi-dai-nhu-vien-son>

1. Chương 1: Tập Kích Bất Ngờ

Diệp Huy sau khi nhận được tin tức về hành trình trở về của Diệp Anh liền tự mình mang theo thị tòng đến nghênh đón. Nhiều ngày xe ngựa mệt mỏi, Diệp Anh lại chẳng thấy tiêu tụy, thần sắc an tĩnh sáng sủa như cũ. Vì thế lòng dạ thấp thỏm mơ hồ của Diệp Huy cũng được buông xuống, sau khi hỏi han đại ca chỉ là phân phó tử tế an bài hành trình, sớm ngày trở về Tàng Kiếm sơn trang, tránh cho thêm chuyện rắc rối.

Một chuyến này thuận đường Thiên Sách phủ. Khi đi đường sắp tới nơi có thị tòng đi trước quay lại hỏi y, có muốn nhân cơ hội này đi thăm vị tướng quân kia không. Hắn nhìn Nhị trang chủ cau mày, một xấp văn kiện thư tín “bốp” một tiếng đập lên cái bàn bên cạnh, áo vàng đai thêu nhanh chóng lướt qua mặt bàn hoa văn khắc sâu một cái, phát ra tiếng sần sật, trong nhất thời cảm thấy sau lưng không ngừng phát lạnh.

“Qua đường thôi, khỏi phải đi đến làm phiên tướng quân. Tàng Kiếm sơn trang ngày khác sẽ lại đặc biệt phái người tới cùng Tướng Quân phủ trò chút chuyện quân dân ngư thủy hoan tình.”

Một câu nói nói đến thiên y vô phùng. Vì vậy đội xe chậm rãi đi qua núi Bắc Mang, tiếp tục tiến về phía trước.

Đường đi dài mà đơn điệu, lại có đệ tử trẻ tuổi một chút thấp giọng nói, hiếm khi vị ở Thiên Sách phủ kia không tới quần quít, cư nhiên ngay cả một người cũng không phái. Trong lời nói hơi có chút không phục vì bị Thiết Doanh xem nhẹ. Một vài đệ tử quen biết với tướng sĩ Thiên Sách phủ liền nói ra tin tức nghe được, đại để là tướng quân bây giờ người đang ở Trường An, roi dài chẳng tới*, trong phủ nếu như phái người tới gặp trang chủ, cũng phải bị chặn lại bàn bạc từng đơn hàng binh khí luôn hiệp đàm không xong.

(*roi dài chẳng tới: roi dài nhưng ko quát được đến bụng ngựa, chỉ chuyện ngoài tầm tay, trong chuyện nói anh Lý đang ở nơi xa ko với tới đk.)

Nhóm kim y thiếu niên tâm chiếu bất tuyên* (lòng hiểu nhưng ko nói) mà cười một trận. Thời tiết đầu xuân, Đông Đô cũng đã thoáng hiện chút ý xanh tươi mới, từng búp chồi non nằm trên cành cây khỏe khoắn, ở trong làn gió se lạnh run run rẩy rẩy lay động. Cảnh tượng vạn vật sơ sinh này càng khiến người hoài niệm bờ hồ Tây Tử. Chắc hẳn trên con đê dài một hàng liễu biếc cũng đã trở nhành non, hoa nở các màu, mềm mại duyên dáng theo gió múa lượn, khi rủ xuống thấm đượm làn nước thanh lương mà vẫn còn đang chậm chậm đong đưa vẫy gọi. Bọn họ rời rời rạc rạc nói những cảnh trí này lại càng cảm thấy nóng lòng về nhà, nắm lấy dây cương ghé tai châu đầu, tiếng cười không dứt. Không bao lâu có đệ tử lớn tuổi chút đuổi tới cảnh cáo đừng có đánh mất lễ nghi, xa liền* (xe kéo) của Đại trang chủ ở giữa đoàn, khó tránh khỏi quấy nhiễu. Vì thế thanh âm nhóm thiếu niên bật đi một chút lại từ từ cất lên, nhẹ mà hỗn tạp, như tiếng chim hót thanh thúy từ bốn bề nơi cao trên mái hiên vắng xuống song cửa sổ lúc chớm xuân.

La Phù Tiên cùng Diệp Anh ngồi trong xe, sự ngăn trở của đại đệ tử và sự ầm ĩ của đám trẻ nhất nhất nghe vào tai, trong lúc bình tĩnh tĩnh khí liền cảm thấy có chút không ổn, muốn vén rèm cửa sổ ra tự mình nói một tiếng. Nàng đang muốn đứng dậy, khoe mắt liếc đến khuỷu tay đang chống lên của trang chủ, tay áo dày nặng tầng tầng lớp lớp đè ở dưới khuôn mặt, nhẹ giọng bảo không đáng ngại, đám trẻ thích nói cũng không cần thiết phải đi quản.

Sắc trời trong sáng, xuyên qua rèm sa chiếu lên hơn nửa cơ thể Diệp Anh, nơi khe hở chưa khép kín ánh sáng như sợi nhỏ, trắng mà lóa mắt. Diệp Anh vẫn đang ngồi, tóc trắng được buộc lên đoàn chỉnh quân quân* mà phát bay, mí mắt mong mỏng hợp cùng mi dài run khẽ, khiến người rất dễ dàng liên tưởng đến cánh bướm chao đảo mơ hồ giữa những nhành hoa. La Phù Tiên trong lòng biết lần này Trang chủ đi đến Nam Cương cũng không phải chuyện quan trọng, sau khi nghỉ ngơi chút cũng làm nhạt đi vẻ chán nản của xe ngựa ồn ào (ko hiểu), vì thế ngưng lại động tác, xoay người kéo lại ngoại bào có hơi trễ xuống cho Diệp Anh, hơi hơi ngồi gần chút. Diệp Anh nhắm mắt, khuôn mặt thon gầy phủ một đạo ánh sáng nhu hòa, đường nét xinh đẹp vạn phần.

La Phù Tiên nhỏ giọng nói, đoàn xe vừa rồi đã đi qua Thiên Sách phủ. Diệp Anh nghe nàng nói, khẽ ừm một tiếng. Nàng nhìn thần sắc bình đạm như thường của y, lời vọt tới bên miệng rồi lại cảm thấy có chút mở miệng không nổi.

“Nói cho cùng, Phụ quốc Đại tướng quân cũng đến đến gặp xem.....” Nữ tử cân nhắc ngôn từ, thanh âm càng phóng nhẹ xuống, dừng lại một chút đem lời nói hết, “Một chuyến đi này, lại chẳng biết khi nào có thể gặp nhau.”

Diệp Anh đáp lời thật nhanh, “Tin tức truyền tới, Tướng quân giờ này thân ở Trường An thuật lại công việc.”

“Cũng không phải là người đi trà nguội.” Y hơi hơi xoay người đối mặt La Phù Tiên, khi nói như vậy thần sắc an nhiên, ngữ điệu nhẹ nhàng, nói xong hơi hơi mím đôi môi hơi mỏng một chút. Trên gương mặt nhu hòa của y toát ra một cỗ thần khí kiên định, khiến người cảm thấy cũng không thể nào phản bác, cũng không nguyện đi phản bác. La Phù Tiên thở dài, lặng lẽ chậm rãi lui về chỗ ngồi ban đầu.

Khi Lý Thừa Ân xe nhẹ chạy đường quen leo tường vào hậu viên Thiên Trạch lâu, trên hồ Tây Tử đang nổi gió đêm, hơi nước cùng hương hoa lan tỏa, từng cỗ vị đạo nhạt mà mát lạnh. Khi hắn đi qua đài ngắm hoa

cảm thấy hương khí ngào ngạt lên, lại rất nhanh bị gió xua tán đi bốn phía. Khắp nơi vắng lặng vô thanh, chỉ có chiếc đồng hồ nước bằng đồng ngoài phòng không nhanh không chậm, khiến hán khi đến gần tim đập đột nhiên nhanh hơn rất nhiều. Cửa khép hờ, làn gió pha lẫn hương hoa cứ như vậy qua lại như thoi đưa, mang theo khí tức và âm hưởng khiến người trầm tụy. Sau tấm bình phong ngăn cách nội thất lẳng lẳng đốt nến, ánh sáng nhỏ vun xuyên thấu sa mỏng, đường thêu tinh xảo trên mặt liền hiện ra hoa văn nhàn nhạt phác họa bằng viền bạc, điểm sắc đỏ son, ở ban đêm thâm mà trầm càng cảm thấy diễm lệ.

Lý Thừa Ân chậm bước đến gần kéo bình phong ra mới phát hiện Diệp Anh đã thiếp đi rồi — Hấn vốn cho rằng mình đã đem thời gian nắm chuẩn, vẫn cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Diệp Anh ngủ không sâu, khi nghe thấy tiếng bước chân từ từ đến gần nội thất, lộ ra sự nôn nóng lại như cũ mang theo vẻ nghiêm chỉnh của quân nhân thì đã tỉnh lại, lúc này đem cơ thể trở lại, tấm thảm lụa hoa mỏng nguyên bản bao lấy bờ vai liền trượt xuống ngực. Y cũng không có ý tứ ngồi dậy đón khách, chỉ là đôi gò má hiện ra tiêu ý mờ nhạt. Lý Thừa Ân cũng không mở miệng, ngồi vào bên tháp sáp đến, tay phải mơn trớn khuôn mặt Diệp Anh, từ xương gò má chậm rãi di động, bàn tay to rộng mang theo hơi mát lặp lại ma sát vuốt ve làn da mềm mịn, sau cùng còn cố ý nhẹ nhàng hàm dưới của Diệp Anh, dưới bụng ngón tay lập tức truyền tới run rẩy rất nhỏ. Diệp Anh tùy theo động tác của hấn nửa ngồi dậy, thuận tay đem tóc trắng buông dài gạt ra phía sau, dọc theo vai lưng thon gầy một đường đổ xuống. Y vốn bao bởi tiết y rộng rãi, sau khi ngồi dậy cổ áo lệch về một bên, lộ ra xương quai xanh thường ngày ẩn dưới kim y cao cổ không thấy mặt trời, toát ra ánh sáng ónh nhuận. Đem đôi chân thon dài khoanh lại, sáp đến tựa vào ***g ngực vị khách không mời, hai cánh tay khó khăn vắt lên bả vai Lý Thừa Ân, cánh tay đối phương vừa vịn luôn qua dưới sườn y quần lấy cả vòng eo y.

Diệp Anh đem mặt chôn ở một bên hờ vai Lý Thừa Ân, cảm giác y liệu dính sương sớm ẩm ướt cọ qua khuôn mặt mình, không khỏi bật cười — Mặc dù sau một phen từ biệt tư tâm như thiêu đốt, gặp mặt như thế này sau đó thân thiết lại thủy chung có chút như là nằm mơ, có chút ngưng ngừng.

Lý Thừa Ân đem người cố định vào ***g ngực, chậm chậm vỗ về sống lưng khe khẽ run rẩy của y, kề sát mặt y nghe thấy tiếng cười đang kiềm chế của Diệp Anh.

“Cười cái gì vậy, hửm?” Ôn hương nhuyển ngọc ôm đầy lòng quả thực là tâm thần phiêu đãng, ngửi được hương khí thanh thuần trên người Diệp Anh truyền đến, hấn dè thấp thanh âm, đôi môi dán vào làn da mềm mịn nhiệt độ hơi cao kia, chậm rãi cọ đến một bên vành tai trơn bóng, ý đồ xấu xa mà há miệng ngậm lấy một nửa.

(Máu mũi lênh láng =.,=.....)

Diệp Anh trầm thấp nỉ non một tiếng, chậm rãi nói, Diệp mỗ nghe nói Tướng quân đang ở Trường An, chưa từng nghĩ tới đêm nay liền có thể trèo tường đến đây, Tướng quân quả thực.....thần hành vạn lý, không gì không thể.

Thanh âm mang chút hài hước của y dần dần lắng lại trong hắc ám như nước. Lý Thừa Ân đem y ôm lên một chút, hấn nhạy bén mà cảm giác được loại khí tức thẳng mặt mà tới, giống như bão tố. Sau đó đôi môi liền bị một mảng nóng bỏng phủ lên, hôn đến thực sâu, giữa cánh môi trần trọc di chuyển — Diệp Anh ngậm nga một tiếng, mặc cho lưỡi Lý Thừa Ân mang chút cấp thiết mà vươn tới, linh hoạt mà cạy mở hàm răng của y, tự hồ còn cố ý mô phỏng động tác mập hợp, dây dưa đầu lưỡi y trăm phương trêu chọc quần quít. Khi ý thức được điểm này dần dần hô hấp cũng có điểm khó khăn, y ôm lấy cổ Lý Thừa Ân, trái tim đôi bên đập càng ngày càng kịch liệt, không ngừng kích thích thính giác vốn đã mẫn cảm. Cuối cùng khi được buông ra đã là chậm chạp hết mức, vô lực mà túm lấy cánh tay đối phương, một sợi chỉ bạc từ khoe môi có chút sưng đỏ uốn lượn buông xuống, Lý Thừa Ân cười ôm y, cúi đầu hôn tới dấu vết *** mĩ nọ, nháy mắt khiến cho trên khuôn mặt trắng nõn của Diệp Anh phủ đầy mây đỏ.

“A Anh, cùng ta một chuyến về Thiên Sách phủ.” Hấn gảy lên tóc trên trán y quấn quanh ngón tay.

“Không về.” Diệp Anh mềm mại mà tựa trên đầu gối Lý Thừa Ân, tùy ý chống hai khuỷu tay lên, tóc trắng bóng mượt như trải ra tơ lụa thượng hảo, bao lấy thất lưng, trải qua ngọa tháp còn cơ hồ rũ xuống mặt đất. “Hôm trước vừa mới từ bên đó trở về.....” Thực cũng không phải xuất phát từ không tình nguyện, chỉ là luôn khiến nhị đệ khó xử thì cũng không tốt.

“Đi thì đã đi rồi, mà chẳng gặp ta.” Lý Thừa Ân không muốn bỏ qua, “Ta ngày đêm nhớ người đến khó chịu như thân tâm bị hỏa thiêu, nghe được người chưa dùng lại ở Đông Đô đã suốt đêm thúc ngựa trở về, người không công bằng với ta. A Anh.....”

Hắn phóng thấp thanh âm vốn mang sức hấp dẫn kỳ diệu, Diệp Anh nghe không quen lời càn rỡ như vậy, trong bóng tối chỉ cảm thấy trên mặt tức khắc nóng bỏng lên. Y ngỡ ngàng ngẩng mặt lên, mắt xám trông rỗng cũng mở ra, mi dài khê động, khóe mắt đỏ tươi lưu chuyển, rơi vào trong mắt Lý Thừa Ân đều là phong tình tràn ngập.

“Ta không phải.....”

Diệp Anh lời chưa nói dứt liền nuốt lại thanh âm, bởi vì Lý Thừa Ân một tay gắt gao siết lấy eo của y, một tay vén cổ áo y ra chậm rãi ve vuốt ***g ngực y, lòng bàn tay thô ráp mang theo vết chai do hằng năm dùng thương giáo hình thành thông thả nhích qua cần cổ y, lại không nhanh không chậm đi xuống, cố ý dừng ở trước ngực, ái muội mà đem đường nét vân da đều phác họa một phen. “Không phải không nhớ ta?” Thanh âm trầm thấp của hắn lại vang lên bên tai, hơn phần tiêu ý thành thạo có dư, bàn tay chầm lữa lại chẳng chịu dừng lại, một bên tiếp tục hướng phía dưới sờ soạng tiểu phúc của Diệp Anh, một bên buông lời cánh tay siết lấy vòng eo y, dọc theo sống lưng ưu mỹ của y một đường theo xuống cặp mông vểnh lên, ở quanh xương cụt lặp lại vuốt ve.

“Ừm.....người trước bụng.....” Lời chưa nói xong Lý Thừa Ân trái lại thu tay trước, trực tiếp đem người từ trong chăn thăm ôm ngang lên.

“Khi ta đến đã tính toán ổn hết rồi, người nếu như không chịu cùng ta trở về..... Trang chủ có biết Thiên Sách phủ ta, sở trường cái gì không?”

Hắn bế y lách qua bình phong, dưới nguyệt hoa song cửa sổ yên ắng, bên cửa buồng xuống bóng đen thưa thưa thốt thốt. Ánh trăng hiền hòa chiếu lên đuôi mày khóe mắt Lý Thừa Ân, anh khí bức nhân, phong lưu tuấn tú. Diệp Anh hơi hơi vùng vẫy một chút, nghe được lời của hắn lại không động nữa, khóe miệng cong lên một nét cười.

“Thuật tập kích bất ngờ.”

Y nâng mặt tên vươn tay sờ vuốt mắt mày Lý Thừa Ân, ngón tay lướt qua đường nét khuôn mặt góc cạnh phân minh của hắn rồi lại trượt xuống, thấp giọng hỏi, “Tướng quân dùng chiêu này với mõ?”

Lý Thừa Ân hôn hôn ấn kí hoa mai bên trán y, từ trong ngực móc ra một phong thư đặt ở trên chiếc bàn con bên cạnh, ôm lấy người liền thoải mái mà đi ra ngoài. Bên ngoài trăng sáng trời trong, quang hoa như luyện, trên hồ Tây Tử qua lại tiếng gió rít như có như không, thổi rung cành hoa xum xuê trước Thiên Trạch lâu, nháy mắt bùng tỉnh như cách thế.

2. Chương 2: Chạy Trốn Ban Đêm

Vẫn chỉ mặc tiết y đã bị mang đi ra, gió đêm vừa thổi Diệp Anh liền có chút không khỏe. Lý Thừa Ân chỉnh xong yên ngựa đến ôm y, y nói ta có thể tự mình lên ngựa.

Lý Thừa Ân không để ý, thuận thực mà bế ngang hông, Diệp Anh vẫn là bị ôm lên ngựa. Người được ôm lấy rúc ở trước ngực y, gió rất mạnh, tóc dài bị thổi tung ra, Lý Thừa Ân vươn ra một tay giúp y bó gọn lại. Chính hắn hiện tại cũng cảm thấy liêu liêu linh linh mang người đi ra đúng là không thỏa, chí ít nên thuận tay khoác ngoài bào lên. Nghĩ chút liền nói với Diệp Anh ta ôm người, ủ ấm cho người.

Diệp Anh ừm một tiếng liền ngoan ngoãn đợi, mặc người nọ một tay nắm dây cương một tay dịch người y, bày cho thành một tư thế tương đối thoải mái. Nhiệt dư trên mặt y còn chưa tán đi, lúc trần trọc lại mơ hồ hồ thiếp đi đột nhiên nghe thấy người nọ ở bên tai nhẹ nhàng nói, A Anh, người thấy chúng ta thế này có giống lén bỏ trốn không?

Y trong nhất thời cảm thấy không đáp lời nổi. Lén bỏ trốn..... Phản ứng đầu tiên là có thể lén bỏ trốn đi đến đâu..... Trong lòng chẳng có đáp án, lại chỉ cảm thấy cùng người này ở bên nhau, vụng trộm cũng được công khai cũng tốt, cái gì cũng không quan trọng. Y không nói gì, khuôn mặt hơi hơi phát nóng sít sao

dán vào vòm ngực rộng lớn của Lý Thừa Ân, ngày thường không thường cùng người tiếp cận, loại cảm giác không một khe hở này lại không hiểu sao khiến y thấy an tâm mà thư hoãn. Ái mã của Lý Thừa Ân thả bước lao vụt đi, lúc hơi hơi xóc nảy Diệp Anh nghĩ đến mình lúc trước qua Thiên Sách mà không vào..... Hiện tại bị mang đến Đông Đô cũng chỉ có thể đồng ý mà thôi.

“Um?” .....

Y bỗng nhiên ngẩng phát đầu, nuốt xuống nửa tiếng kinh hô, cổ tay thon gầy lập tức trượt xuống dưới —— Lý Thừa Ân không biết khi nào đã buông cánh tay cuốn ở quang hông y, nhẹ nhàng trượt vào trong áo dưới của y. Ngón tay thô ráp thuần thực lưu luyến ở sườn đùi trắng nõn mịn màng, khiến y cơ hồ lập tức run lên. Cùng cười chung ngựa hành động trước nay vốn đã có nhiều bất tiện, y cắn chặt răng tóm cái tay lộn xộn kia chậm rãi kéo ra ngoài, nghe được Lý Thừa Ân khẽ cười một tiếng, sáp tới bên tai y dây dưa, “Người lại tính không cho phép ta?” Thanh âm hần trầm thấp, mang theo khí tức khiến y hỗn loạn, cúi đầu ngậm lấy vành tai ngọt ngào khiến người yêu thích không buông tay của y liếm mút đủ đường, nhóp nhép vang lên. Biết rõ trên mặt Diệp Anh đã đỏ bừng lên không chịu nổi, lại vẫn cứ đem những lời càn rỡ kia tàn bộ truyền vào trong tai y, “Mới rồi ở trong lâu không phải là ý lại ta sao? A Anh.....” Lại là một tiếng nỉ non cố ý, hần dùng mấy phần lực khí gạt ra cánh tay hơi hơi run rẩy của y, bàn tay luồn vào trong y liệu mong manh bao lấy hạ thân y, dọc theo mặt đùi sờ về phía vòng eo thon gầy. Diệp Anh gắt gao mím chặt đôi môi dò dẫm, vẫn sứ kiên trì muốn kéo hần ra, Lý Thừa Ân chặc một tiếng, lập tức dưới thân khẽ động, tuấn mã thân dương lâu lại khá hiểu tính người liền hí vang một tiếng đứng lên (nó đứng 2 chân ạ, kiểu vượn người hí í), khiến Diệp Anh trong hoảng loạn chỉ có thể buông tay nắm chặt lấy cánh tay hữa lực đằng trước.

Lý Thừa Ân nhìn y ngẩng mặt nghênh đón ánh trăng sáng ngời, đuôi mây khoe mắt đều nhiễm lên vẻ ửng hồng hiện rõ, cổ áo mở ra, một đoạn cổ oánh nhuận như ngọc, hướng xuống nửa chính là bờ ngực gầy guộc, màu da trắng ngần như tuyết đầu mùa. Hần trong lòng một phen rung động, hận không thể lập tức liền đem người đè ở dưới thân liệu chết triền miên. Ngón tay thoảng dùng sức kéo một cái, tiết y thùng thà thùng thình liền tuột xuống quá nửa, tất cả đắp ở quanh hông Diệp Anh, để lộ ra đầu vai trắng nõn tròn đầy và hơn nữa bờ ngực, người kia liền thực sự luống cuống, không ngừng giãy giụa trở tay đẩy hần ra. Tuấn mã dưới thân vẫn đang vụt chạy, Lý Thừa Ân trọng tâm không ổn định, chỉ có thể một bên đem người ôm càng chặt, một bên không ngừng vỗ về, nụ hôn cẩn thận tinh tế không ngừng ấn lên chiếc cổ và bờ vai nhẵn nhụi của Diệp Anh.

“Ngoan, đừng cựa quậy, tạm đợi ta nắm chắc dây cương.....”

“Người lúc này lại không sợ ta bị lạnh nữa sao?!” Diệp Anh không thềm để ý hần, ngón tay hơi lạnh nắm lấy cổ tay hần, quăng ra một câu hỏi ngược khiến Lý Thừa Ân vừa tức giận vừa muốn cười, dứt khoát tặc hại hơn, sờ soạng đến đai lưng người trong lòng từ từ kéo ra, con ngựa lại lay động một chút, tiết y liền hoàn toàn nú không nổi, thẳng tắp từ hai bên bả vai trượt xuống, lộ ra hai điểm nhũ tiêm yên hồng, đường cong của bờ ngực xinh đẹp thẳng tắp kéo dài đến tiểu phúc bằng phẳng, chôn ở trong y liệu rơi rớt trùng điệp.

Diệp Anh không tự chủ được mà rụt vào trong lòng hần, buộc lòng phải cong phần lưng lên, mặc cho lòng bàn tay thô ráp lướt lên trên lại từ sau gáy một đường trượt xuống, dẫn tới từng trận run rẩy. Ngón tay hợp lại ở bên hông chần chờ, phảng phất như có ý thức mà muốn đem hai đùi tách ra. Y trong nháy mắt mặt trưởng đỏ, hai chân khép chặt giữa lúi về sau, lại tức khắc đụng phải bờ ngực mềm mại, chiến mà “phì” một tiếng phun ra từ mũi, sống lưng mềm mịn nhiều lần được vuốt ve khiến khí tức y bắt đầu bất ổn. Lý Thừa Ân hơi ngồi nhích về phía trước, y liền bị chặt chẽ giới hạn ở không gian nhỏ hình thành bởi vòng tay và lưng ngựa, xem chừng cựa quậy một chút cũng đều có vẻ khó khăn.

Thượng thức biểu tình mang chút hoảng loạn của y, Lý Thừa Ân không nhanh không chậm mà nói, không phải ta không sợ, ta có cách khiến người lập tức ấm lên.....

Hần điên rồi? Lời nói rơi ở bên tai Diệp Anh, huyết dịch không ngừng bốc lên đôi gò má xưa nay có vẻ trắng nhợt —— nguyên bản chỉ cho rằng người nọ nhất thời trêu chọc, cùng cười cũng phải làm đủ các kiểu, bây giờ một câu thủ thỉ này mới khiến y tỉnh ngộ tình huống của mình đích xác không xong. Y vươn tay muốn kéo lại y phục mình trước, không ngoài dự liệu mà bị Lý Thừa Ân cản lại, trong lúc hành động liền có thứ nóng bỏng cứng rắn chọc lên sườn đùi trong của y. Y hoảng hoảng hốt hốt muốn lùi về phía sau một chút thôi cũng được, người nọ cứ một mực không chịu buông y ra, trái lại còn mở chân ra hảo chính dĩ hạ*

(dù bận mà vẫn ung dung) mà cọ vào y chậm rãi động chạm, ngón tay cũng bắt đầu không thành thật mà hướng phía hạ thân y dò xét.

“Buông ra! Người.....lưu manh!”

Lời vừa ra khỏi miệng hai người đều sững sờ, bị quấy nửa ngày, giọng nói của Diệp Anh đã có chút trúng gió, mang chút trách cứ khàn khàn, nghe ra lại là loại phong tình quyến rũ diễm lệ, tự nhiên vốn có khác. Y nghe được khí tức Lý Thừa Ân đột nhiên dồn dập lên, nở nụ cười áp sát mổ lên đôi môi không ngừng tánh né của y, “A Anh, người học được những lời này ở đâu vậy?” Nam nhân hơi hơi nâng y lên, thân thể theo đó hơi động về phía trước, y ngay sau đó liền ngồi xuống hai đùi dang mở cửa hân, cảm xúc nóng bỏng cứng rắn kia nhô lên càng thêm rõ rệt, nóng đến mức y run rẩy một phen.

“Màn trời chiếu đất, người còn cần mặt mũi hay không?”

“Đây không phải vẫn ở trên ngựa sao,” Lý Thừa Ân bật cười ha hả, ngẩng mặt lên cụng vào trán Diệp Anh, dán sát vào làn da ấm áp mềm mịn kia, cọ sát tựa như vỗ về, “Thiên nhiên không coi là màn trời chiếu đất..... A Anh người không muốn?”

Thế nào lại không muốn hân..... Nghe được lời nói của Lý Thừa Ân, con người màu xám liền chậm chậm mở ra.

Khí tức quen thuộc vẫn vờn quanh, cõi ra sự sắc bén tâm cơ trùng trùng thường ngày, sự vui sướng của Lý Thừa Ân cũng ảnh hưởng y — cùng y ở bên nhau tựa hồ luôn khiến người này vui vẻ.

Si ngốc mà ngây người một chốc, Diệp Anh ngồi thẳng người, vươn cánh tay vòng lấy cổ Lý Thừa Ân, cúi đầu xuống chủ động tìm kiếm môi hân. Lý Thừa Ân nghênh đón hôn y, ngậm lấy lưỡi nhỏ còn lộ chút e dè, đem cả khoang miệng mát mát một phen, rồi lại tới lui liếm qua hàm răng trên dưới, chỉ bạc liền chậm rãi từ trong đôi môi không khép lại được của Diệp Anh nhỏ xuống, một đường uốn lượn đến chỗ xương quai xanh của y, khiến người càng thêm ý loạn tình mê. Một tay nhẹ nhàng thăm dò về phía sau xoa nắn cặp mông nhẵn nhụi mịn màng, tìm đến chỗ tiểu huyết nọ, ve vuốt nếp uốn xung quanh, nhẹ nhàng vờn quanh không dứt.

Làn da trắng nõn của Diệp Anh phỉm phỉm lên màu mâm xôi (hoa hồng) nhạt, vịn lấy bờ vai hân, thuận theo mà hơi hơi rướn người lên, bởi vì nguyên nhân không tiện, không được một chốc liền lực bất tòng tâm, không tự chủ được trượt xuống dưới. Dáng vẻ bối rối của y nhất nhất in vào trong mắt Lý Thừa Ân, mặc dù trên mặt vừa hiện mấy phần ửng đỏ, mi dài đã run rẩy không thôi, đôi môi hồng nhạt cũng không tự giác mà chu lên một chút, nhìn qua cứ nhiên giống như đòi hôn phỉm lên cổ thủy quang trơn bóng mê hoặc lòng người.

3. Chương 3: Yêu Nguyệt (mời Trăng)

Ánh trăng đỏ xuống thông thả mà chiếu qua cành đào giữa xuân, hơi có mấy phần khoái ý hoa tiền nguyệt hạ, cùng người dạo chơi. Chỉ là lúc này tư thế hai người cùng dạo chơi hơi có vẻ vi diệu — ngón tay Lý Thừa Ân nhấn nhai thăm dò đến phía sau Diệp Anh, ngựa quen đường cũ mà châm lửa ở khu vực mẫn cảm. Diệp Anh rũ cổ xuống, sống lưng mướt mà tựa lên lông bờm mềm mại của chiến mã, mười đầu ngón tay căng thẳng, lại chỉ có thể vô lực níu lấy vạt áo người đối diện.

Bốn bề yên ắng, chỉ có loại âm thanh đong đưa khe khẽ khi gió đem phát qua hoa lá, nhưng do cảm quan nhạy bén hơn hân người thường, loại cảm giác xấu hổ ấy vẫn khiến Diệp Anh bội phần quẫn bách, thân thể trắng ngần dần dần phỉm lên một tầng hồng mỏng. Dừng ở trong mắt Lý Thừa Ân, mâu thuẫn một bên muốn mãi mãi như thế này, một bên lại không buông được thân thể quang lỏa của Diệp Anh, thực sự nghiêm phong hàn. Hân vươn tay kéo Diệp Anh vào trong ngực ôm càng thêm chặt, một tay đi cởi áo choàng nhưng đồ dày nặng trên lưng, giữ ra phủ lên trên thân thể Diệp Anh. Làn da quang lỏa chạm đến chất tơ mềm mại, Diệp Anh không chế không được mà rúc về phía trong ***g ngực Lý Thừa Ân, nghiêng mặt qua, trong một sát na nguyệt hoa kiều diễm chiếu rọi đến mức da người như tuyết đầu mùa, chỉ có đôi gò má hơi nổi sắc hồng nhạt. Diệp Anh buông vạt áo Lý Thừa Ân ra, đem áo choàng nhưng tơ kéo đến hai vai, bởi vì ban đêm gió lạnh, không khỏi cứng thân thể. Mặc dù bị mình quấn lấy làm loại sự tình này, trừ

bỏ một chút bất đắc dĩ, trên mặt Diệp Anh vẫn chỉ là thản nhiên không nhìn ra được điều gì, áo đỏ tóc trắng, tôn lên dung nhan xinh đẹp của y, một cái chớp mắt, Lý Thừa Ân phảng phất có loại ảo giác người trước mặt đang mặc giả y* (trang phục của người được giả đi).

Diệp Anh không nhìn được ánh mắt càng thêm thâm trầm của Lý Thừa Ân, cho rằng lương tâm của tên lưu manh này phát hiện, ngưng lại ý niệm làm càn trên lưng ngựa, liền an tâm mà hai tay đều buông lỏng, tự mình đem cổ áo choàng buộc chặt thêm chút. Một giây tiếp theo, y cảm thấy mình bị mũ trùm rộng thùng thình chụp lên. Tuy rằng đối với người mù mà nói thì chẳng có gì khác biệt, Diệp Anh vẫn vắn vẹo kiêu như kháng nghị một chút — lại chẳng phải yếu không ra nổi gió, có cần thiết toàn bộ đều bao lại không?!

“A Anh, nhìn thế này, người thực giống tân nương của ta.....” Thanh âm của Lý Thừa Ân nói rất nhẹ, Diệp Anh lại bị nhốt trong mũ trùm, nghe được không rõ ràng lắm.

“Hửm? .....Ồ ——” Dịch thể trắng mịn hơi lạnh đột ngột tiến vào hậu huyết, theo sau đó chính là ngón tay Lý Thừa Ân. “Sh.....” Diệp Anh không khỏi hít ngược một hơi, cả người run rẩy. Vội vã xuất hành, trên người Lý Thừa Ân tất nhiên là không mang theo đồ làm trơn, lại không có kiên nhẫn trước tiên dẫn dắt Diệp Anh bắn ra một lần, chỉ đành tùy tay dính chút cao bạc hà nâng cao tinh thần, tạm dùng bôi trơn. Cũng may được vật ôn lương, cũng không phải thập phần kích thích. Chỉ là lần này không giống dĩ vãng —— lưng ngựa xóc nảy, nhất cử nhất động đều cảm thấy khó khăn, Diệp Anh không khỏi thở hổn hển, lại bị mũ trùm che kín, không đến một chốc liền thấm ướt một mảng mé ngực của Lý Thừa Ân. Lý Thừa Ân chỉ cảm thấy Diệp Anh hiếm khi hô hấp mà động tác mạnh như vậy, bội phần thương tiếc, động tác trên tay chưa ngừng đã cúi mặt xuống đi cọ làn da nhẵn nhụi của y, một cỗ nhiệt độ hơi nóng hun thẳng về phía mặt, Diệp Anh tựa như giận dữ mà xoay mặt qua không bằng lòng chạm hấn, Lý Thừa Ân bật cười trầm thấp cũng không cưỡng cầu, ngược lại mò đến vành tai tựa như bạch ngọc châu ngọc, dùng miệng dây dưa, đùa bỡn trăm cách, lập tức cảm thấy một cỗ nhiệt độ từ bên môi thẳng tấp lan ra, liền biết Diệp Anh đã thực tùy tri vị, cũng ngây ngất đến không biết lúc này đang ở nơi đâu nữa rồi.

Lý Thừa Ân một tay khống chế cương ngựa, ngón tay ở trong thân thể Diệp Anh khuấy đảo không thôi, một mặt vẫn ở vùng cổ y hạ xuống những cái hôn môi tinh tế trùng trùng. Diệp Anh khẽ cắn răng mặc ngón tay kia làm càn, hai tay ôm lấy cổ Lý Thừa Ân, cặp đùi dẻo dai bất tri bất giác vắt ở ngang hông hấn, chiếc tất trên chân không biết khi nào đã rơi xuống ngựa, chân ngọc tùy theo động tác cất bước của con ngựa vô lực mà lác lác lên xuống. Tiết khố cởi đến đầu gối, quần cùng một chỗ với áo dưới cởi xuống lúc trước. Bờ mông trắng nõn ở trên yên ngựa cứng rắn sau mấy lần cọ sát y liền dần dần cảm thấy có chút chịu không nổi, thân thể vừa nghiêng liền trượt xuống dưới, liền lụy đến con ngựa cũng bắt đầu bất an.

“Nắm chặt, đừng có rớt xuống khỏi ngựa.” Thanh âm Lý Thừa Ân khàn khàn đi mấy phần, ghì dây cương, đem ngựa dừng lại. Tiếp đó hấn rút ra ngón tay đang chôn ở trong thân thể Diệp Anh, nâng vòng eo thon gầy của y đem cặp mông cong vểnh lại nâng cao thêm một chút. Diệp Anh nghe được tựa như là chấn kinh ôm chặt cổ Lý Thừa Ân, ngón tay cũng hơi hơi trắng bệch đi. Con ngựa không kiên nhẫn mà bào đất mấy cái, lại tiếp tục đi về phía trước, Lý Thừa Ân đem cương ngựa cắn ở trên miệng, vươn tay cở đai lưng của mình ra, thứ sớm đã cương cứng như thép tức khắc bật lên sườn đùi Diệp Anh, Diệp Anh run thân thể, tự mình nâng mông lên trên, Lý Thừa Ân nắm lấy dục vọng cương lên của mình cọ sát ở tiểu huyết khẩu kia một chút, mạnh mẽ đâm vào, dẫn tới thân thể Diệp Anh mãnh liệt run lên. Con ngựa bởi vì động tác biên độ quá lớn kinh động, tung vó chạy đi mấy bước.

Diệp Anh vốn đã bị sự xâm nhập đột ngột này làm nghẹn ngào đến suýt chút nữa không thở ra hơi, cương ngựa vẫn được Lý Thừa Ân ngậm lấy, con ngựa muốn cất bước về phía trước lại bị ngăn trở, vươn thẳng người hí vang, càng đem nhục nhận của Lý Thừa Ân đưa vào nơi hỏa nhiệt càng thêm sâu, “A!” Diệp Anh rốt cuộc nhịn không nổi rên rỉ ra tiếng, sợ hãi và khoái cảm từ tầng sâu chạy khắp các nơi trên cơ thể, làm cho y ngay cả ngón chân cũng quặp chặt lại. Lý Thừa Ân ôm chặt tấm lưng Diệp Anh, một tay giật cương ngựa, hai chân thuận thực mà khẽ kẹp bụng ngựa để cho con ngựa an định trở lại, tiếp tục chạy chậm về phía trước.

Tuy rằng tốc độ ngựa chạy cũng không nhanh, thế nhưng tần suất chấn động lên xuống khiến Diệp Anh vô lực chống đỡ, tiếng hừ đứt đứt đoạn đoạn trong khoang mũi đều là rên rỉ vụn vỡ, Lý Thừa Ân kéo xuống mũ trùm đang phủ trên đầu Diệp Anh, bắt lấy cảm y hôn mút. Chất cao ôn lương trong thân thể Diệp Anh dần dần tràn ra nơi riêng tư, da thịt sít chặt và cự nhận nóng bỏng không ngừng ma sát, sự sai trái vì

diệu, lại mang đến khoái cảm hơn hẳn dĩ vãng bội phần. Theo kích thích kịch lịch ngọc hành của Diệp Anh cũng chậm rãi ngừng đầu cọ sát ở trên bụng Lý Thừa Ân, Lý Thừa Ân lại ý đồ xấu xa mà không để ý đến, Diệp Anh lại không vươn tay ra tự mình an ủi được, dần dần có chút không kiên nhẫn. Lý Thừa Ân cười nhẹ một tiếng, ở trên đôi môi phiếm thủy quang bóng loáng chớp chớp liếm láp một vòng, tiếp đó vươn tay xuống dưới, nắm lấy ngọc hành của Diệp Anh, đầu chớp hình dáng xinh đẹp đã phun ra dịch thể trong suốt, Lý Thừa Ân nương theo xúc cảm trơn nhẵn này qua lại lên xuống vỗ về dục vọng của Diệp Anh, đi đến hai khối cầu tròn đầy ở phần gốc nhẹ nhàng vãn về, khoái cảm ở nơi sâu trong thân thể tiêu hồ thực cốt, Diệp Anh ngửa đầu ra sau phóng thích theo đó cắn chặt nội bích, mơ hồ không nhớ được bản thân có đem những thanh âm đáng xấu hổ kia phóng ra khỏi yết hầu hay không. Dịch thể màu nhũ bạch phun tóa ra trên áo choàng đỏ chói, mỹ nhân toàn thân mềm nhũn, quả đúng là phong tình vô hạn.

Sau khi dục vọng thỏa mãn Diệp Anh ở trong dư vị có một chút thất thần, ngay cả Lý Thừa Ân rút ra hung khí cũng hoàn toàn không biết, chẳng đến khi y phản ứng lại đã bị Lý Thừa Ân ôm lấy xoay người một cái, trở thành cưỡi thẳng trên ngựa, hai chân chẳng còn sức lực chỉ có thể buông ở hai bên lưng ngựa, tay cũng đành phải ôm lấy cổ ngựa, lông bờm ngựa cọ lên làn da mẫn cảm, ngứa ngáy mà tiêu hồn. Lần nữa bị xâm nhập từ phía sau, tốc độ của ngựa lại nhanh thêm mấy phần, Lý Thừa Ân cơ hồ không cần thiết tự mình động thất lưng, trong khi ngựa vọt chạy dục vọng của hắn liên tục được đưa vào u huyết chặt chẽ.

“Quá.....nhanh..... Ừm.....” Diệp Anh nhả ra tiếng rên rỉ, cũng nói không rõ là tốc độ của ngựa nhanh, hay là động tác của Lý Thừa Ân nhanh, dần dần có chút chịu đựng không nổi, hai chân thon dài, kẹp đến chặt chẽ, khuôn mặt dán lên lông ngựa, trên lưng là xúc cảm áo choàng nhưng ấm và nhiệt độ bờ ngực của người kia.

Lý Thừa Ân đem Diệp Anh ôm lên, cầm gác ở trên bả vai y, “Thế nào, vẫn chưa đủ nhanh?” Diệp Anh biết rõ hắn là cố tình xuyên tạc ý tứ của mình, quay đầu lườm một cái, mặc dù y nhìn không thấy, nhưng rõ ràng ràng là ý tứ oán trách, tuy rằng một cái nhìn này từ Lý Thừa Ân xem ra, lại là một loại vị đạo khác.

Diệp Anh ngạc nhiên người nọ sao lại ngưng lại động tác, thế nhưng cuồng phong sâu vũ đến bất thành linh cắt ngang mọi nghi hoặc, tuần mã phi nhanh, xuyên qua khe suối, Diệp Anh cảm thấy nước suối hơi lạnh bắn lên chân mình, giống như lúc ở Kiếm lữ, khi bảo kiếm tột nhúng vào nước bắn lên đốm lửa. Bị cuốn vào lốc xoáy dục vọng, vốn nên vô lực tư khảo, Diệp Anh lúc này suy nghĩ lại càng nghĩ càng xa, con Lý Phi Sa này vẫn là năm ngoái, bị ngũ đệ bắt được ở Hắc Long, mang về cho y. Sau đó cảm thấy tính khí quá mạnh mẽ không ai có thể thuần dưỡng, không quá thích hợp nuôi ở trong trang, nhớ đến Chiêu Dạ Bạch của người nọ ở Đông Đô tuổi tác cũng không nhỏ nữa, tức thì phái người đưa qua. Ai biết, ngựa còn chưa đến Đông Đô, đệ tử phụ trách đưa ngựa lại đến báo rằng ở trên đường gãy khỏi dây cương chạy mất rồi. Nghe được tin tức này, cũng chẳng qua là cười cười than một câu, người nọ và ngựa tốt hữu duyên vô phận. Kết quả, lúc đón năm mới, Lý Thừa Ân đến Tàng Kiếm thăm y, dưới thân lại chính là con Lý Phi Sa đã-chạy-mất này.

“Này, A Anh, người nói, ngựa tốt đất Nam hiểm thấy cư nhiên để ta tóm được ở Bắc Mang, tính tình ác liệt lắm, phí không ít công phu vẫn còn chưa ngoan ngoãn nghe lời đây.”

Rất nhiều thời điểm, duyên phận cũng chỉ giống như Lý Phi Sa đã-chạy-mất này, là của người thì luôn là của người, xoay xoay vòng vòng, hai người vẫn là ở bên nhau. Điều này thật tốt.

Lý Thừa Ân cảm thấy Diệp Anh lại thất thần rồi, bất đắc dĩ mà than một hơi, lúc ở trên tháp cũng là như vậy, đúng thật là.....thất bại. Âm thầm kẹp bụng ngựa một cái, Lý Thừa Ân đột nhiên lại buông cánh tay đang ôm lấy Diệp Anh ra, Diệp Anh một phen chao đảo, ngã gục trên cổ ngựa, đây đúng là đầu óc một mảnh trống rỗng, sắc mặt cũng có chút xanh. Lý Thừa Ân cũng cảm thấy mình cố tình gây sự như vậy là quá đáng, lại đem Diệp Anh đỡ dậy, vỗ về mà hôn hôn bờ môi không còn huyết sắc của y. Diệp Anh lúc này mới bình thường lại, phần nộ nói, “Lý Thừa Ân!” Gọi cả tên cùng họ, đây là tức giận rồi —— Lý Thừa Ân nắm lấy dục vọng trước người Diệp Anh, xuất ra đủ mọi kỹ xảo vỗ về, lại dỗ dành đến mức khuôn mặt Diệp Anh khôi phục sắc ửng hồng. Ngắm người thờ dốc không ngừng trong lòng, Lý Thừa Ân thêm nhanh động tác, trong nháy mắt đạt tới cao trào, hắn hít sâu ôm siết lấy vòng eo Diệp Anh, hận không thể đem y nhu tiến vào trong thân thể mình.

Lăn lộn như vậy, nguyên bản dịch trạm mấy canh giờ liền đến không biết được khi nào mới có thể tới nơi, đêm đã khuya, Lý Thừa Ân cũng không tính chạy đi nữa. Hai người xuống ngựa ở một nơi núi trũng, Lý Thừa Ân nhìn thể núi một chút, nghĩ đến không xa nơi này có lẽ có ôn tuyền, liền đề nghị, đến nơi đó qua

đêm. Diệp Anh tất nhiên là chẳng quản những chuyện đó, y bây giờ chỉ muốn tìm một nơi chỉnh lý lại cái thân xác nhờ phúc của người này mà biến thành một mảnh hồn độn.

4. Chương 4: Ngưng Tuyền (suối Động)

Quả nhiên không ngoài sở liệu của Lý Thừa Ân, sườn tây thung lũng có một đầm nước, thấp thoáng có thể thấy được hơi sương mờ nhạt mù mịt phiêu tán, liền đem ngựa buộc ở dưới một thân cây gần đó, lại trông bốn bề một cái, rất nhanh tìm được một chỗ đá xanh sạch sẽ không rêu ở phụ cận, chuẩn bị dùng để đặt quần áo hai người. Diệp Anh sau khi được hần ôm xuống ngựa thì đứng ở một bên bất động, áo dưới vừa rồi ở trên ngựa bị kéo ra hiện tại chỉ là qua loa mà giặt ở bên hông, bên ngoài nhìn vào vẫn không có dị dạng quá lớn gì cả, bên trong sớm đã loạn thất bát tao, thấp thấp thoáng thoáng ánh trắng còn có thể lờ mờ trông thấy bóng mờ của cẳng chân thon dài. Trên ngoại khổ trang trí hoa văn tinh tế, mặt ngoài xúc cảm thô ráp cọ sát lên làn da nhẵn nhụi ở sườn đùi trong, hơi hơi động một cái dịch thể dính dính liền theo mặt đùi chậm rãi chảy xuống, nơi nào chảy đến một mảng băng lương.

Khi Lý Thừa Ân quay đầu lại vừa lúc trông thấy Diệp Anh đang kéo tấm áo choàng dày nặng không ngừng tuột xuống, đứng thẳng cũng không xong, còn một bước nặng một bước nhẹ mà dò dẫm đi về phía mình bên này — giờ đây dưới chân hai người vẫn là mặt cỏ bằng phẳng, hướng phía trước nữa chính là đá núi bao xung quanh ôn tuyền, cao thấp không đều có góc có cạnh.

“Đỡ ta một chút.....” Diệp Anh túm lấy cổ áo choàng, người đang đi về hướng này vươn ra một cánh tay, lời chưa nói hết đã bị Lý Thừa Ân lưu loát mà ôm ngang lên một khối cùng với cả áo choàng, cánh tay dài của người nọ vòng qua hông y, hơi thở nóng hằm hập đều ái muội mà phả lên vành tai y.

“A Anh người.....vẫn ổn chứ?”

Cái gì vẫn ổn hay không ổn, cái bộ dạng này của mình thế nào cũng là không ổn đi? Chẳng đến xỉa đến ngữ khí hơi mang chút trêu chọc của Lý Thừa Ân, Diệp Anh rụt cổ đem mặt chôn vào trong áo choàng đỡ rục mềm mịn bên cạnh. Đêm tối sâu thẳm, trăng sáng giữa trời, Lý Thừa Ân chỉ thấy tóc trắng má hồng của người trong lòng càng thêm nhu nhuận rõ rệt, dung nhan ngày thường thanh đạm tản mạn nhiễm lên mấy phần biếng nhác sau khi “vui vẻ”, tóc mái tán loạn không ngừng mà nhẹ nhàng phát phơ. Nhìn xuống dưới là đôi mắt đang nhắm lại, mi mắt khẽ run, dấu vết chưa từng tán đi ở khóe mắt thêm vào một phần phong tình vô danh. Lý Thừa Ân kiểm chế không nổi hoan hỉ ở đáy lòng, vươn ra một tay, bưng hai ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của Diệp Anh, “Trước rửa sạch một chút? Làm có hơi thái quá, mệ chết người rồi đi?”

“Hết cách.....” Tuy rằng bay đến bên tai là lời nói thản nhiên như cũ, thanh âm của Diệp Anh lại rõ ràng trầm thấp đi, đồng thời Lý Thừa Ân cảm thấy làn da mỏng mịn dưới ngón tay lại xẹt qua một hồi nóng rục, dù rằng người trong lòng quay mặt đi, một tầng ửng đỏ thẳm tấp dọc theo mang tai nọ vẫn là thấy được rõ ràng.

Sải chân bước vào nước suối róc rách, Lý Thừa Ân trước tiên cởi áo choàng Diệp Anh đang khoác ra, lại bỏ đi áo xống lẳng lơan cho y, “Duỗi tay ra.” Miệng hần vẫn sủng nịch, rất có hứng thú mà ngắm bộ dáng Diệp Anh vì bất mãn loại động tác quá mức sẵn sốc này mà hơi hơi cau mày, lại vẫn nghe lời mà làm y theo.

“Đừng cậy mạnh, nước suối nơi này là —” Tiết y tiết khổ tư lự màu tắng bị lột ra, bị quăng sang một bên cùng với áo ngoài, Diệp Anh không rõ tình huống, vừa sải bước về phía trước, ai ngờ “tôm” một cái ngã xuống, nước suối văng đầy mặt. Lý Thừa Ân đem người vớt lên ghì trong ngực, không nhanh không chậm đem lời nói hết, “Nhưng bốn phía đều là đá tảng, không tiện đặt chân.”

Diệp Anh ngồi ở trong lòng hần cố gắng chống người dậy, hạ thân cứng còng đã lâu bị gió lạnh nửa đêm thổi có chút khó chịu, chạm đến làn nước suối ấm áp mượt mà, nhiệt khí vờn quanh, không khỏi một phen tê dại. Tuy rằng nói nhìn không thấy lại thế, cả người mềm nhũn, vẫn là nhìn không được dùng ánh mắt vô hình “lườm” hần, không khỏi thốt ra một câu giọng Hàng Châu, “Lời của người, ta nghe được chắc!” Vừa rồi một ít bọt nước vẩy ướt má tóc y, một lọn tóc trắng rủ xuống bên tai bị đôi môi hồng nhạt mím vào, thân thể luôn cố gắng chống đỡ cũng chậm rãi thả lỏng ra, mắt mày linh động khiến Lý Thừa Ân cảm thấy cuộc đời trước mắt cũng là cực kỳ tươi đẹp.

“Rồi rồi, A Anh ta sai rồi.” Lý Thừa Ân ngẩng đầu cúi nhuyển giáp và quần áo, tiện tay vút đến chỗ đá xanh cách đó không xa. Hắn nâng Diệp Anh đang mơ mơ hồ hồ chìm xuống dưới lên, hôn một chút lên đỉnh đầu y, “Rửa sạch cho người trước rồi lại nghỉ ngơi.”

Nửa bên mặt Diệp Anh áp ở trên bờ ngực vân cơ rõ ràng của Lý Thừa Ân, chỉ cảm thấy luồng nhiệt mịn mù vờn khắp châu thân, khắp cả người đầu nhuyển. “Không cần.....” Bây giờ chỉ muốn ngủ. Tuy nói muốn như vậy, Lý Thừa Ân lại tựa như nhìn thấu tâm tư y cố ý duỗi tay xuống nước chọc eo y, nghe Diệp Anh bất ngờ không kịp phòng, đem rên rỉ đã vọt tới yết hầu nuốt trở lại.

“Nào,” Hắn ôm lấy Diệp Anh, để người nọ xoay người đem hai tay gác lên phiến đá bằng phẳng phía trước, nửa cơ thể đều sắp xuống ngập trong nước. Lý Thừa Ân nâng phía sau y, một tay nâng eo y, một tay luồn vào giữa hai đùi dẻo dai của y, bày tay to lớn trước tiên vượt qua phần sườn đùi trong, đem bạch trọc sót lại lần lượt rửa đi, tiếp đó cẩn thận mà duỗi một ngón tay về phía huyết khẩu. Tiểu huyết trước đó không lâu vừa bị đâm chọc không chút phí lực mà nuốt vào, bên trong sít chặt trơn ướt dây dưa, khiến cho Lý Thừa Ân hầu kết khê động. Đút thêm ngón nữa thì có vẻ miễn cưỡng, hông Diệp Anh không khống chế nổi giật bắn lên, mặt chôn trong khuỷu tay trắng nõn không hé miệng. Lý Thừa Ân nhìn y ngay cả bấp đùi cũng đang run lấy bầy dưới nước, rút ngón tay ra đem người kéo qua.

“A Anh?”

“Ừm.....” Phát quan và đôi trâm sớm đã tháo ra, sợi tóc như tuyết phủ đầy tấm lưng gầy guộc của Diệp Anh, “Người tiếp tục.....” Lý Thừa Ân nhìn y trưởng đở mặt nói ra lời này, bội phần thương yêu, liền nắm lấy cổ tay trắng tuyết của y gác lên bên cổ mình.

“Ôm chắc.” Thừa dịp Diệp Anh nâng người lên, hắn đỡ lấy cặp mông cong vênh của người trong lòng, lấy nước làm trơn, mở ra huyết khẩu nhét hai ngón tay vào, đợi Diệp Anh sau khi hít ngược dần dần thích ứng liền hơi hơi cong ngón tay bắt đầu câu lộng khuấy đảo, trọc dịch đặc dính theo sự khuấy đảo của gợn nước ào ạt chảy xuống tản ra. Sau khi lặp lại vài lần, cảm giác không khỏe dần giảm bớt, lực độ Diệp Anh siết lấy cổ Lý Thừa Ân cũng giảm đi, như là kinh ngạc hô hấp của đối phương quá mức nặng nhọc, y vội vã buông lỏng cánh tay quấn quá chặt, hai tay vô lực mà buông xuống tấm lưng rắn chắc của Lý Thừa Ân, đem mặt chôn vào hõm vai hắn. Trong mơ mơ hồ hồ chỉ cảm thấy ngón tay Lý Thừa Ân vẫn chôn ở trong cơ thể như cũ, khuấy đảo đến mức y không thoải mái. Tẩy rửa gần được rồi đi, vậy thì.....

“! .....”

Nhận ra phía sau không thích hợp, Diệp Anh ngẩng phắt đầu, cần cổ thon dài trơn bóng như bạch ngọc, “Người đừng lộng.....” Ngón tay chôn trong cơ thể đang không ôm ý tốt mà không ngừng thâm nhập, vẫn bảo trì tư thế hơi hơi mở ra kéo căng hậu huyết, dòng nước ấm áp róc rách rót vào huyết khẩu khiến loại cảm giác được lấp đầy khiến người khô nóng càng thêm rõ rệt. Y theo bản năng mà quặp lại hai chân đang vắt hờ hai bên hông Lý Thừa Ân, vẫn vội muốn nhanh chóng xuống khỏi người hắn, vừa cựa quậy một chút liền bị nắm lấy mắt cá chân.

Tiếng hô hấp nặng nề của người nọ gần ngay bên tai, cánh tay dưới nước kia nhanh chóng tóm lấy hai mắt cá, sau đó thủ pháp cố ý thả chậm một đường dọc theo cẳng chân chậm rãi trượt lên trên, khiến y cảm thấy nơi được vuốt ve đều từng trận cháy bỏng lên, thân thể mẫn cảm vì loại khoái cảm bé nhỏ này mà run rẩy, khi hoàn hồn cũng sắp bị sờ đến gốc đùi. Diệp Anh mạnh mẽ nâng chân giãy dụa làm cho mặt nước dập dềnh gợn sóng không ngừng, người lại bị Lý Thừa Ân dùng lực đè lại, không chỉ có vậy, người nọ còn ép y ngẩng đầu sau đó hôn nghiêng môi y, liền sau đó thuận thực mà tách mở cánh môi y, ngậm lấy cái lưỡi mềm ướt át không ngừng quấn quýt. Sau khi buông ra linh hoạt mà ở trong khoang miệng hôn mút một hồi. Diệp Anh chỉ cảm hít thở không thông, một câu còn chưa nói ra, Lý Thừa Ân đã vừa khai thác hậu huyết chưa kịp khép cửa y vừa ve vuốt tiểu phúc của y, bàn tay to lớn nắm lấy thân trước đã mềm đi sáo lộng lên xuống, đầu lưỡi vẫn ở trong khoang miệng chính mình gần như tàn nhẫn mà đòi hỏi. Chỉ bực từ khóe miệng chưa khép của hai người một đường nhỏ xuống, nhìn dưới ánh trăng có loại *** mỹ nói không nên lời. Đợi chút, không phải là nói tẩy rửa sao? .....Thế bây giờ là.....?

Thủ pháp hắn quá tuyệt. Mặc dù Diệp Anh còn choáng váng suy nghĩ không minh mẫn, nhưng phân thân sau khi được vuốt ve mấy cái liền run run rẩy rẩy mà đứng lên, lúc này mới phát hiện thứ kia của Lý Thừa Ân cũng đã vừa cứng vừa nóng (///v///), dưng đứng húc vào phía sau mình. “Đối với trang chủ luôn là

kiềm lòng không đậu..... Bây giờ, thế nào thì tốt đây?” Khí tức mãnh liệt bao phủ y, Lý Thừa Ân ở bên tai y khẽ nói một câu, thanh âm cũng trở nên trầm khàn. Ngón tay khuấy đảo đã cảm thấy trong tiểu huyết sít chặt trơn ướt như tiêu hồn, chất cao sốt lại trong cơ thể Diệp Anh vẫn đang tan chảy xuống, huyết khẩu hồng nhuận co rút không ngừng tràn ra *** bạch, phiếm lên một tầng thủy quang lóng lánh —— lại như là lời mời mọc vô thanh. Rút ngón tay ra, hần lần nữa nang Diệp Anh về phía trước, tính khí thô đỏ để ở cửa tiểu huyết liền đâm vào. Hai người không khỏi đồng thời rên rĩ ra tiếng —— vừa rồi ở trên lưng ngựa càn quấy một phen, trong dũng đạo vừa vặn trơn mềm nhẵn mịn, Lý Thừa Ân một cú thúc vào rốt cuộc không có gì trở ngại, trong nhất thời cảm thấy tuyệt không thể tả. Tính khí thô dài của hần kiên nhẫn tìm được nơi nào đó, tựa như một luồng điện lưu chạy qua toàn thân Diệp Anh. Lý Thừa Ân dẫn dắt Diệp Anh quang lấy cổ mình xác nhận người sẽ không trượt xuống, liền nâng eo y bắt đầu chậm rãi trừu động, cả cây tính khí sau khi đâm vào toàn bộ lại chậm chậm rút ra, rất là giãy vò người ta mà cọ sát ở huyết động rồi lại húc vào nộn nhục phập một cái đâm vào nhụy hoa. Hần chỉ cảm thấy hai chân Diệp Anh cuốn lấy hai sườn hần đến mức toàn thân hần huyết dịch sôi trào, thể nội nóng bỏng phẳng phát như đang tinh tế hôn dục vọng bột phát của mình. Người trong lòng gắt gao nhắm chặt mắt, mi tâm cũng nhíu lại, vòng eo thon gầy khó nhin mà vặn vẹo, một đầu tóc trắng như tuyết trải lên một bên vai mình.

Trước sau đều được sẵn sóc, trong đầu Diệp Anh từng trận trắng xóa, mơ hồ đến mức không biết làm sao mới tốt, khoái cảm chân thật trên thân thể lại kích thích y không muốn ngừng cuộc hoan ái này lại. Lý Thừa Ân lần nào cũng đỉnh vào nơi nào đó mãi cảm nhất trong dũng đạo, đồng thời ngón tay cái vân về ngọc hành đang chậm rãi nhả mật của Diệp Anh, chưa được vài cái đã khiến Diệp Anh chống đỡ không nổi —— y ôm chặt cổ Lý Thừa Ân ghé vào hõm vai hần không ngừng cọ sát, hơi thở không đều phá vụn những rên rĩ phát ra từ khe miệng không cách nào khép lại, bờ ngực quang lỏa gắt gao dán vào đối phương từng trận siết chặt.

“Um..... Lý Thừa Ân người buông.....ra.....”

Lý Thừa Ân một bên không ngừng đâm chọc lên xuống một bên ngậm lấy mang tai y nhẹ giọng trêu ghẹo, “Lại không muốn chờ ta rồi?” Nói rồi ngậm lấy vành tai Diệp Anh liếm mút, hần đối với thân thể Diệp Anh, có lẽ còn quen thuộc hơn thân thể của mình. Mắt thấy kích thích càng thêm mãnh liệt này khiến bắp đùi đến đầu gối của Diệp Anh đều run lên, ngọc hành trong tay không ngừng lấy bẫy mà phun ra mật dịch, kinh mạch nổi lên. Nghe được trong hơi thở của Diệp Anh đều mang theo nghẹn ngào, hần liền hung hăng hôn mấy cái ở vành tai như châu ngọc của người nọ sau đó buông tay, lập tức Diệp Anh liền run rẩy bắn ra —— Trọc dịch màu trắng toàn bộ đều phun lên tiểu phúc rắn chắc bằng phẳng của Lý Thừa Ân, bộ vị hai người ma sát thật lâu đều trở nên ướt sượt, khoái cảm tiêu hồn thực cốt đánh sâu vào đại não, Diệp Anh theo đó siết chặt hậu đình, thoáng cái siết đến mức Lý Thừa Ân cũng đạt đến cao trào. Khiến Diệp Anh thấy kỳ quái chính là hần lần này lại chẳng hề có ý tứ muốn tận lực kéo dài gì cả, đôi ba cái liền bắn ra, một luồng nhiệt nóng bắn vào bên trong cơ thể, y lúc này mới phát hiện mình không cách nào tự kiềm chế mà ngay cả ngón chân cũng gắt gao quặp lại, bắp đùi lại càng chỉ có thể vắt ở hai sườn Lý Thừa Ân hơn nữa liên tục co rút.

Cảm thấy giữa đùi lại là một mảng hỗn độn, không khỏi muốn chất vấn vừa rồi tẩy rửa có ích lợi gì a? Lại phải tẩy rửa lần nữa, đúng là phiền phức.....

5. Chương 5: Thỏa Mãn

Lạc Dương, Phụ quốc Tướng quân phủ.

Khi Lý Thừa Ân vào thành, liền truyền thư trở về, quý phủ có khách quý đến. Tòa phủ đệ này bình thường ngay cả Tướng quân nhà mình cũng hiếm khi đặt chân đến, khó tránh khỏi náo nhiệt lên.

Lý Thừa Ân kỳ thật cũng không tính toán để Diệp Anh ở lại nơi này, nhân đa nhân tạp, vừa lo lắng quấy rầy Diệp Anh thanh tịnh, lại vừa cảm thấy y theo thân phận của hai người, khó mà đảm bảo sẽ không có nhân ngôn toái ngữ nào truyền ra, cho nên chẳng qua chỉ là lượn qua, hần sớm đã tính toán ổn đem Diệp Anh an trí ở trong tư trạch của mình ở thành đông, chỉ lưu lại mấy người thân cận hầu hạ, cũng tiện bỏ qua mấy nghi lễ rườm rà để tự do.

Nhớ đến điển cố “Kim ốc tàng kiều” của tiền triều, không nén nổi khẽ cười lên. Diệp Anh cảm thấy được tâm tình hẳn rất tốt, chỉ thấy là niềm vui khi về nhà, cũng không nghĩ đến tính toán nhỏ của hẳn.

Lý Thừa Ân xuống ngựa ở trước cửa đông, thú quan * (quan gác cổng) trông thấy Đại thống lĩnh Thiên Sách phủ đang muốn quỳ xuống hành lễ, Lý Thừa Ân hướng hẳn khoát khoát tay ý bảo mình là tư nhân xuất hành, không cần rêu rao. Diệp Anh vịn yên ngựa, Lý Thừa Ân giắt dây cương, Lý Phi Sa lại cất bước đi về phía trước. Giờ mao ba khắc, tuy rằng là thành thị phương bắc quan lớn quý nhân tụ tập, cũng ngựa xe huyền áo. Diệp Anh tuy bảo không phải lần đầu tiên đến Đông Đô, thế nhưng lại là lần đầu tiên đi lại trên đường trong thành như vậy, một đường nghe được đều là Hà Lạc quan thoại, một trời một vực với Hàng Châu, vào tai không phải Ngô nông nhuyễn ngữ*, vẫn là có chút không thích ứng, đương nhiên cũng có chút mới lạ. Hai người băng qua Cản Hành phường, cuối con phố chính là dinh thự của Phụ quốc Tướng quân.

(*Ngô nông nhuyễn ngữ: Ngô là nước Ngô, ở đây thường dùng chữ nông để gọi người đang cùng đối thoại, bằng nghĩa vs chữ người trong tiếng Hán, nhuyễn ngữ chỉ lời nói nhỏ nhẹ, cả câu ý chỉ cách nói chuyện của người dân ở Hàng Châu rất nhỏ nhẹ, không như người ở Đông Đô ồn ào.)

Quản gia của Tướng quân phủ trên người cũng mang theo vẻ nghiêm chỉnh lưu loát của quân nhân Thiên Sách, không hề nói lời dư thừa, mắt không liếc xéo nhận lấy cương ngựa. Lý Thừa Ân đỡ Diệp Anh từ trên ngựa xuống. Cất bước vào cửa liền có thị nữ hầu hạ, thân thủ lanh lợi, muốn giúp Diệp Anh cởi ra áo choàng. Lý Thừa Ân kêu nàng lui xuống không cần hầu hạ ở đây nữa. Tự mình thay Diệp Anh đem áo choàng cởi xuống, dắt y vào thiên thính ngồi chút, phân phó thị nữ đi kiểm trang phục thường ngày vừa người đến. Diệp Anh bưng chén trà còn ấm trên bàn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Ồ, Tín Dương Mao Tiêm* (tên trà). Quả nhiên là loại trà bên này mới có.

Lý Thừa Ân qua quýt hỏi qua quản gia sự vụ trong phủ đoạn thời gian mình không ở kinh thành — Kỳ thật cũng sẽ chẳng có chuyện gì: nội viện trống trơn, không có nữ quyền, hơn nữa chính mình quanh năm đóng ở Thiên Sách phủ, tòa phủ đệ này, chẳng qua là vì “thân phận” kia thôi.

Suốt đêm chạy trên đường không được nghỉ ngơi cẩn thận, Diệp Anh ngồi một lúc thì chống đầu mơ màng muốn ngủ. Quản gia chính là người có mắt nhìn, thanh âm từng chút thấp xuống. Lý Thừa Ân quay đầu trông thấy dáng vẻ sắp ngủ mất của Diệp Anh, chậm bước đi qua đem người bế ngang lên. Hạ nhân ở ngoài cửa hiểu ý vén màn cửa lên, dẫn đường hẳn đi về phía sau. Bước vào tấm thất, thị nữ thân cận đem cửa sổ khép lại, tuy rằng lâu rồi không có người cư trú, vẫn dốc lòng quét dọn qua, trong phòng đều là khí tức Quảng Hoắc Hương hơi lành lạnh, tinh não an thần. Hẳn giúp Diệp Anh cởi ủng và áo ngoài, bên gối đã đặt trung y mới tinh gấp gọn gàng. Nghĩ một chút không muốn lại đem y lẫn qua lộn lại thức giấc, dứt khoát liền tùy y mặc quần áo cũ, buổi tối tắm rửa rồi lại thay cũng như nhau.

Lý Thừa Ân nhân lúc y ngủ, tự mình tắm rửa thay đồ, đi đến tiền thính dọn đồ bữa trưa. Người quản việc biết Diệp đại thiếu gia là người từ Hàng Châu đến, lại thích ăn chay, tâm nói không thể khiến người ta xem thường, phân phó thủy tịch* (một loại tiệc) đầy đủ hai mươi tư món chiêu đãi. Lý Thừa Ân không hỏi kiểu món ăn, lại không kén ăn lắm, nguyên bản cho rằng tùy tiện làm mấy món cho y nếm thử cái mới mẻ là được, đâu biết được vừa đến tiền thính đã trông thấy tiền bát phẩm* đoan đoan chính chính đặt ở trước mặt, không khỏi than một câu, A Anh thật có phúc, còn phong phú hơn đón năm mới. Gọi quản gia lại nói Diệp Anh có thể dậy muộn chút, không cần đem thức ăn lên sớm như vậy.

Hẳn cũng không thường xuyên ăn thủy tịch, khi Thánh nhân* (vua) ở Đông Đô, ở trong cung ném qua mấy lần, chỉ nhớ được có rất nhiều chén đĩa, nhưng mà yến hội ở trong cung, vẫn luôn có rất nhiều chén đĩa.....

Diệp Anh là đối tỉnh, buổi sáng ở trên đường qua loa ăn chút cao bính* (bánh ngọt có trứng), mãi đến giờ cuối giờ Mùi vẫn không có thứ gì lấp bụng. Y trong mơ hồ mới nhớ đến lúc này đã đến Lạc Dương. Thị nữ ngoài cửa nghe thấy động tĩnh bên trong, gõ gõ cửa, Diệp Anh vốn không muốn người hầu hạ, thay đổi suy nghĩ đến đây dù sao cũng không phải Thiên Trạch lâu của mình, rất nhiều thứ không quen thuộc, liền ồm một tiếng. Các thị nữ nối đuôi tiến vào, giúp y mặc tốt xiêm áo, “Tướng quân đang đợi ở trong tiền thính, nô tì cùng lang quân* (cách gọi chủ nhân hoặc công tử nhà giàu) đến đó.”

“Làm phiền.” Lý Thừa Ân ước chừng không nói rõ thân phận mình với bọn họ, nhưng mà lễ nghi của người hầu chu toàn, hoàn toàn là tiêu chuẩn đối với “khách quý”. Lý Thừa Ân trông thấy y đến, vội vàng tự mình

đi qua nắm lấy tay y dìu y ngồi ổn ở trên chủ vị. Diệp Anh thay một thân áo khoác màu tía, vạt chéo tay rộng hiếm khi thấy được. Lý Thừa Ân trên dưới đánh giá một phen, thầm than người này quả là trời sinh đã phù hợp màu sắc quý khí như thế này. Mái tóc chỉ là buộc một sợi dây cột tóc đồng màu ở phía đuôi tóc, cũng không buộc tóc cao đuôi ngựa như ngày thường, tóc bạc suôn dài buông trên bả vai, nhin không nổi muốn đi sờ một phen.

Cho nên liền như vậy đi sờ, Diệp Anh quay đầu lại, có chút không hiểu, Lý Thừa Ân khụ một tiếng nắm lấy để lên tay hắn.

“Nếu như đã đến Đông Đô, thì trước tiên ném thử Thủy tịch* đi.” (Thủy tịch là một loại tiệc của Lạc Dương, gồm 24 món ăn, chia làm 4 phần là Tiền bát phẩm, Tứ trấn trác, Bát đại kiện và Tứ tảo vĩ)

“.....Hửm?” Diệp Anh chưa từng nghe đến thủy tịch, trên mặt chữ giải thích hình như là thứ gì canh canh nước nước, Lý Thừa Ân nắm tay y lần lượt đi gấp món. Đầu bát bàn* gọi là tám món rau trộn của “Tiền bát phẩm”, lấy phục, lễ, thao, dục, nghệ, văn, thiện, chính làm tên món. Lý Thừa Ân cũng biết được đại khái, liền kêu thị nữ đứng ở một bên chờ sai bảo nói chút cách thức.

TIEN BAT PHAM

(Tiền bát phẩm đk hiểu là 8 món khai vị, hình trên là Tiền bát phẩm làm theo tạo hình hiện đại, chỉ dùng để tham khảo chứ không phải quy cách chuẩn của món ăn được miêu tả trong truyện)

“‘Phục’ này chính là dùng lòng đỏ trứng làm thành vỏ áo phủ lên trên món ăn, áo trứng mỏng như giấy xuyên thấu, vàng kim không pha tạp, sợi mút quả xanh đỏ ở trên áo trứng xếp thành đồ án long phượng, đây cũng biểu thị khoác áo hoàng bào.” Thị nữ áo lụa đào một bên nói, một bên cầm đĩa bạc và muối canh đem thức ăn phân vào trong chiếc đĩa trước mặt hai người.

(v.ku6.com/show/biw5qDVdPbUJnmX.html cách làm ‘Phục’)

“‘Lễ’ chính là lấy gân hươu rửa cho sạch làm thành hình móc, như hình cung, trắng nõn trong suốt, xếp vào trong đĩa có thứ tự, thể hiện ra lễ độ nho nhã.”

“‘Thao’ chính là dùng đậu hũ ngũ hương trải ra cuộn với nhân..... Nói đến nhân nhồi là lấy thổ nhĩ (mộc nhĩ ạ) mọc trong bụi ngải thơm trên đê Lạc hà sau cơn mưa, thuộc giống nấm. Nơi này của chúng ta tiếng địa phương gọi là ‘địa quyển nhân’ không biết gia ăn quen không?” Diệp Anh nghe đến là nghiêm túc, Lý Thừa Ân thuận tay gấp một miếng dứt vào trong miệng y, quả nhiên bề ngoài không đoán được bên trong, bên trong không đoán ra hương vị, mới có được cảm giác tươi ngon khó nói bằng lời.”

“Về phần ‘Dục’ này..... Tướng quân, là.....lấy con chó ba tuổi bên ngoài yêu hoa* cắt thành miếng, ở giữa mở ra, khảm nội yêu gà trống đủ tuổi thành hình, trang trí dùng cầu kỳ, dùng đông trùng hạ thảo xấp quanh.....” Nhìn Lý Thừa Ân trong những ngày thường không hay ăn thịt chó sắc mặt không tốt, nàng ta khôn khéo che miệng cười, “Diệp lang quân thực sự nên ném thử chút, rất bổ dưỡng.”

“‘Nghệ’ là dùng thúy liên tước thiết* làm thành món ăn, chỉ liên như họa, tước minh xuân* (chim hót xuân), là nói ý tứ giang sơn như họa, ca vũ thăng bình.” Nói đến chỗ này Lý Thừa Ân mơ hồ cảm thấy thịt đau, Diệp Anh một bữa này, chỉ sợ là ăn mất bổng lộc non nửa năm của mình rồi. (đọc đến đây bị đau bụng:v)

“‘Văn’ là dùng măng xanh phối với cá chép (?) làm thành món. Măng là hồn của trúc, trúc là bạn của văn, văn là lý của thiên hạ.” Diệp Anh là người phương nam, tất nhiên rất thích ăn cá, không nhin được gấp thêm vài đĩa, Lý Thừa Ân âm thầm ghi nhớ trong lòng, nghĩ sai người mua thêm cá tươi từ ngư dân, thỏa mãn sở thích của vị thiếu gia này.

“‘Thiện’ à, lang quân thích ăn chay, món này cũng không tệ, thanh tố sảng khẩu* (thanh đạm ngon miệng), không dính du huân* (du: dầu mỡ, huân: tanh mặn, đồ mặn, trái với đồ chay).

“‘Chính’ là dùng ức nạm, cánh ngỗng làm ra. Nạm biết ấm lạnh mà di cư, cánh ngỗng nâng cơ thể mà bơi lội. Ngụ ý người nắm quyền hiểu biết thiên hạ ấm lạnh, dân ý tải phúc chi đạo*.”

Diệp Anh cũng không ngờ tới chẳng qua chỉ là mấy món nguội hợp lại còn có nhiều lưu ý như vậy, ném mấy miếng như nhau, liền chuyên tâm nghe thị nữ giới thiệu.

Nói hết một phen, món chính cũng được bưng lên, đây đợc gọi là ‘tứ trấn trác’, cái này người sinh ra ở Đông Đô đều hiểu đợc. Món ăn dẫn đầu trứ danh nhất, kê nhưng điều thang* (canh gà nhưng hươu), sợi củ cải trắng trong suốt chĩnh chĩnh tề tề xếp ở trên đĩa, trên đỉnh là một đóa hoa mẫu đơn ung dung diễm lệ từ bánh trứng gà chưng dày công chạm khắc thành, tuy rằng thời tiết này mẫu đơn chưa nở, nhưng đóa hoa trong đĩa này, giống thật đến nỗi khiến người không biết mùa vụ nữa. Lý Thừa Ân đem hoa mẫu đơn nhón ra đặt vào trong tay Diệp Anh, Diệp Anh thấp giọng hỏi một câu, “Cái này có thể ăn sao?” Chọc cho hấn ha hả cười vang.

(Tứ trấn trác là 4 món chính, là món mặn)

Món thứ hai là hành hầm cá chép mặt hổ, loài cá chép lấy cá chép râu dài sở sản Mạnh Tân ở Hoàng Hà làm thượng phẩm, cá chép bao bột nhào nhúng dầu, đặc biệt khi bày lên bàn làm trạng thái há miệng ngẩng mặt bật (người) lên (khởi mặt nc). Món ăn này là muốn khách động đũa trước, Lý Thừa Ân tự mình bày ra trước mặt Diệp Anh, thơm ngon mười phần. Cũng không biết Diệp Anh thế nào làm đợc, gắp lên một miếng non mềm nhất ở phần gáy con cá, Lý Thừa Ân đoạt đĩa thức ăn của y qua, tỉ mỉ đem xương cá nhặt ra, “Ừ, thế này không sợ đâm vào họng nữa.” Diệp Anh cũng vui vì bớt việc.

Quả nhiên là Thủy tịch ăn một món thay đổi một món, từng món bưng lên, tựa như nước chảy. Diệp Anh phút chốc liên tính không rõ rốt cuộc có bao nhiêu món, đợi khi ăn đến món ‘Vân tráo hủ nhũ nhục’*, đã cảm thấy no căng. Lý Thừa Ân trái lại chưa hề mở miệng, ân cần hầu hạ Diệp Anh ăn thức ăn, không dễ dàng chờ đến món này, đến lượt người ngồi ở ghế dưới động đũa trước (Diệp Anh ngồi ở thượng vị đó, anh Lý ngồi dưới). Cho dù hồng du đại tương*, Diệp Anh cũng không thích, y vừa lúc khi món này bưng lên nuốt xuống đợc nửa bát cơm.

Món ăn chính cuối cùng là ‘Hải mễ (tôm nõn) thăng bách thải’, chính là tôm nõn hầm cải trắng, gọi là ‘bách thải’ làm nền một bức tranh may mắn vui vẻ. Hải sản ở Đông Đô là thứ khó-thấy-một-lần, so với Hàng Châu nhỏ hơn không ít, đại thiếu gia phen này lại không hề kén chọn. (‘bách thải- ’ trong tên món ăn đồng âm với từ ‘cải trắng- ’)

Món đưa lên ngay sau đó gọi là ‘Bát đại kiện’, nói là bát đại kiện kỳ thực cũng đều là những đĩa nhỏ, lại phân thành năm trước ba sau. (Bát đại kiện là 8 món phụ)

Năm trước là “Khoái tam dạng”, ‘Ngũ liễu ngư’, ‘Ngư nhân’, ‘Kê đỉnh’, ‘Bạo hạc phủ’. Ba sau là ba món ngọt, xôi bát bảo, diêm bạt ti, sườn chua ngọt. Diệp Anh thích món ngọt, nhịn không đợc lại ăn thêm mấy miếng.

Đợi khi ‘Tứ táo vĩ’ đưa lên y là một chút cũng không nuốt nổi nữa rồi, tên của bốn món ăn này cũng rất dễ nghe, theo thứ tự là ‘Ngư sí sấp hoa’, ‘Kim hầu tam hải’, ‘Khai vưu tranh xuân’, ‘Bích ba tán hoàn’. (Tứ táo vĩ là 4 món tráng miệng)

“Hết rồi chứ?” Lý Thừa Ân chính mình cũng hoa cả mắt mà nhìn từng món ăn đợc bưng lên rồi lại bưng xuống, khó khăn lắm mới nhìn thấy thịt viên, thịt viên là hết, đến lúc này hai mươi tư món đều đưa lên đủ cả rồi.

Một bữa cơm ăn đến mức khách chủ đều vui, vốn là nên uống một vò Đổ Khang, đáng tiếc Diệp Anh không thích uống rượu, nếu đã là một mình uống rượu với mình, Lý Thừa Ân cũng cảm thấy chẳng thú vị, liền rót nửa chén Đề Hồ coi như là trợ vị.

Cho dù có hai mươi tư món ăn, nhưng mà Lý Thừa Ân là người quen tiết kiệm, nên đều dùng đĩa nhỏ, so với trong cung ít hơn vài phần khí phái, lại thêm phần ấm áp của những món ăn gia đình. Diệp Anh ngày thường ăn cơm cũng không đa dạng như vậy, Thiên Sách phủ nghèo có tiếng (bói bác v~), nhĩ rằng trở về nhượng thêm chút lợi nhuận trên mặt vũ khí, cũng coi như đền bù vụ chi tiêu này của Lý Thừa Ân.

Cơm no rượu đủ, Lý Thừa Ân dắt Diệp Anh dạo một vòng trong vườn tiêu thực. Quanh tường bao đều là những bồn hoa mẫu đơn, lúc này kỳ nở hoa chưa tới, mầm lá mới nhú xanh mơn mớn cũng rất đẹp mắt, chẳng qua là tiếc cho Diệp Anh không ngửi đợc hương hoa.

Dù sao cũng là phương bắc, không có thủy vực lớn, chỉ có ở hai bên thông lộ bày ang nước lớn, Diệp Anh hiểu kỳ hỏi đây là để trồng sen sao? Lý Thừa Ân cười nói, “Là dùng để phòng cháy, một khi không cần

thận hỏa hoạn, có thể đến lấy nước, đương nhiên A Anh người ấy thế mà đề xuất một kiến nghị hay đấy, đợi vào hè liền sai người trồng ít hoa sen trang trí một chút.”

Hạ nhân nói phòng ngủ chuẩn bị ổn thỏa rồi, phòng chính ở nội viện, nguyên bản là để cho nữ chủ nhân của trạch viện này. Bây giờ á, Diệp đại thiếu gia ở cũng vừa thích hợp. Lý Thừa Ân trong lòng nói, dù sao cũng chỉ ở một buổi tối, ở chỗ nào cũng chẳng khác biệt.

Khó có khi buổi tối Lý Thừa Ân không nháo với y. Lúc trời tờ mờ sáng, Diệp Anh liền cảm thấy sức nặng bên người không còn, vươn tay quơ loạn một phen, quả nhiên, chỉ có dấu vết người từng nằm lưu lại trên đệm giường, hơi âm ẩm. Y còn đang ngây ngốc, không quá muốn thức dậy. Nghe được ở ngoài cửa sổ mơ hồ có thanh âm binh khí xé gió — là thương.

Thì ra Lý Thừa Ân cho dù nghỉ ngơi cũng không thay đổi thói quen ngày ngày luyện tập buổi sáng, lại nín thở nghe một lúc, phát hiện thương này là Hạc Hồ Lưu Kim Thang hấn rất lâu rồi không sử dụng. Lần trước trông thấy là ở chiến dịch Thiên Tử phong (đỉnh núi Thiên Tử), hóa ra là bị người này bỏ xó ở trong nhà. Y khoác y phục lên đẩy cửa đi ra, Lý Thừa Ân một bộ Mai Hoa thương pháp mới luyện xong, liền trông thấy Diệp Anh tựa ở trên khung cửa, thu thế lau lau mồ hôi trên trán. Buổi sáng đầu xuân có chút lạnh, Lý Thừa Ân mặc kệ những điều đó, để trần thân trên như cũ, lúc này trông thấy Diệp Anh ăn mặc phong phanh thì lại sợ y bị trúng gió, chạy nhanh qua đem y đẩy về trong phòng, “Gió lạnh, người mặc nhiều chút.”

Ngón tay của Diệp Anh ấn lên bên cổ hần, dưới ngón tay có hơi ẩm ướt, “Tướng quân thân thể tốt, xuân hàn se lạnh, trái lại lại lo lắng cho ta trước.” Y vén tay áo lên, vắt chiếc khăn ở trong chậu gỗ bên cạnh, giúp Lý Thừa Ân lau sạch mồ hôi trên người. Sau đó rửa sạch tay ngồi bên chiếc bàn con ở bên cạnh, đợi Lý Thừa Ân tự mình mặc quần áo vào, đi qua giúp hần buộc lại áo ngoài.

“Ở đây nhiều người, người nếu như không thích, chúng ta đến biệt viện ở?”

“Hết cách, khách theo chủ.”

“Ồ, A Anh không phải là khách, ngủ ở trong gian phòng này, chính là nửa chủ nhân của Tướng quân phủ này.”

“Tức chiêm cư sào, đó ngược lại không phải của ta, ngày mai ta đi ngủ phòng củi.” Khó có khi Diệp Anh có hứng trí nói đùa.

“Cái gì gọi là tức chiêm cư sào, ta đây là trong ổ chó bay vào phượng hoàng vàng. Người nếu như thực thích phòng củi, vậy ta sai người đem tấm hoành trước cửa phòng này đổi thành ‘sài phòng’ là được.” — chữ ‘Họa đường xuân’ trên tấm hoành nguyên bản là xuất từ Lý Thái Bạch Lý đại nhân, há có thể nói muốn đổi liền đổi.

Cho nên cuối cùng vẫn là không đấu lại được Lý Thừa Ân, Diệp Anh theo Lý Thừa Ân chuyển sang biệt viện.

Biệt viện ở thành nam, cách hoàng thành khá xa, thế nhưng lại ở trong phạm vi chợ phía đông. Diệp Anh nói Tướng quân đây là muốn ở gần chợ, Lý Thừa Ân gãi gãi đầu, chẳng qua là mua sản nghiệp bên đây, giá đất không cao, hơn nữa tòa trạch là tòa nhà cũ, gia cụ trang hoàng hần đều rất thích. Khi còn chưa thăng nhiệm Thống lĩnh, tiêu tốn mấy năm quân lương, tỷ tỷ cũng giúp đỡ một chút mới mua lại được, thường ngày muốn ở một mình thì sang bên này.

Đích thực là tiểu viện tử rất tinh xảo, dây leo bám tường, trên giàn hoa đều là cành khô điêu tàn, hiếm khi chăm chút, thế nhưng lại thêm phần ý vị mộc mạc ở bên trong.

“Không sánh được Diệp gia nhà cao cửa rộng, Diệp trang chủ hạ mình đến thăm, bồng tất sinh huy.” Lý Thừa Ân lúc này ấy vậy mà cất giọng quan, bộ dáng nghiêm trang đường hoàng, khiến Diệp Anh cũng nhin không được cười.

Lúc này không có người ngoài, y nghiêng người khe khẽ cười một tiếng bên tai Lý Thừa Ân.

“Tướng quân, ngã gia ngô hội thanh sơn viễn, tha hương quan tắc bạch vân thâm*. Có thể có một chốn an thân, còn kén chọn hay chẳng?” (*trích Vu tái Bắc xuân tư quy – Trần Tử Lương)

“Nói cũng phải.” Lý Thừa Ân dang hai tay nằm úp lên lưng Diệp Anh, “Hoan nghênh về nhà.”

Sabi-chan có lời: về phần Thủy tịch gì đó, nếu rảnh t sẽ làm một bài chi tiết, có chỗ t dịch mà chả hiểu gì cả, cứ thấy mặt chữ thế nào thì làm thế đó, ai góp ý giúp với TvT

6. Chương 6: Dương Xuân

“Ày, đáng tiếc tối qua không thể dẫn người đến quán mỳ ở thành tây nọ, lão bản là người đến từ Giang Nam bên kia, nghe nói mỳ Dương Xuân làm ra đúng là chính cống, nên muốn để A Anh người đi nếm thử chút. Thói đời ngày sau á, những chuyện hữu danh vô thực nhiều hơn, cứ phải để người trong nghề làm mới được.” Lý Thừa Ân nói, Diệp Anh lắng nghe. Trong viện đi về phía sau tòa trạch, trông một gốc Tây Phủ hải đường, tuy không bằng cây hải đường già ở Thiên Trạch lâu kia, nhưng cũng đã có chút tuổi tác. Nguyên bản là của trong phủ quan tiền triều, về sau lúc trang hoàng Lý Thừa Ân nhớ ra Diệp Anh thích, liền mời người chuyển đến trồng. Trong góc viện tử bày hoa mẫu đơn chằng chịt, Lạc Dương mà, không có hoa mẫu đơn thì làm sao gọi là Lạc Dương. Sáng sớm thấy trời quang thoáng dăng, Lý Thừa Ân sai người đem hương thắp kê ở dưới tầng cây, kéo Diệp Anh tựa ở trên tháp, một bên nói chuyện phiếm một bên lật chút binh thư, thực sự thì xem vào mắt chẳng được mấy trang. Tối qua âm ỉ đến muộn, Diệp Anh lúc này còn có chút đuối, người ngả xuống, đem tay áo lót ở bên má, nhắm mắt lại tựa ở bên người Lý Thừa Ân, câu được câu chăng mà đáp lời, phần lớn thời gian là nghe người nọ nói.

“Mỳ Dương Xuân?.....” Diệp Anh nhớ đến đợt tiết xuân phân, ‘Lãnh Đào’, ‘Ôn Đào’ trong nhà làm, đều là điểm tâm từ bột mì, làm mấy món ăn vặt màu trắng, thanh thanh đậm đậm rất sướng miệng. Huynh đệ trong nhà tề tụ mà cùng ăn, Phàm đệ khi ăn mỳ thì làm ra chút tiếng động ‘xì xụp xì xụp’, phụ thân sẽ không tức giận, ngược lại còn cười trêu ghẹo rằng tiểu tử dễ nuôi.

“Ừm, trong nhà vẫn thường làm. Nói ra thì rất lâu rồi chưa có nếm qua.....”

“Bằng không, A Anh người làm cho ta ăn a?”

Lý Thừa Ân nâng tay vén tóc tản ra bên tai y, vuốt ve sườn mặt y, cười đến là nghiêm trang đường hoàng.

“?!” Diệp Anh chớp chớp mắt, hình như không nghe lắm.

Tuy nói là nhà riêng của Tướng quân, cũng không thể thiếu người hầu hạ, trên lò nước nóng chưa từng gián đoạn, lược bớt đi việc nhóm lửa phiền phức. Trước buổi sáng nhóm hạ nhân muốn thêm mấy nắm hành từ chỗ lão nông đưa thức ăn trong phủ, xanh xanh biếc biếc, còn mang theo một chút bùn đất, rất tươi mới. Diệp Anh cũng thấy rất mới mẻ, dù sao ở phương bắc cũng khó có khi được nhìn thấy hành lá trong mùa vụ này. Dùng nước trong xối sạch hành lá, thuận tay giữ giữ cái thìa trắng đặt trong chiếc rổ, mười ngón tay thon dài thanh tú khớp xương rõ ràng, bọt nước trong suốt dọc theo làn da trắng nõn từng giọt lăn xuống.

Phương pháp dùng kiếm, quả nhiên tinh tế tỉ mỉ. Lý Thừa Ân xa xa đứng nhìn, không nén nổi tán thưởng. Khi Diệp Anh cầm lấy dao thái cũng ẩn chứa từng chiêu từng thức khai hợp, hành lá trong khi con dao lên xuống đã xắt thành những đoạn ngắn chừng một ngón tay, chính chính tề tề, không sai một li.

Cách làm mỳ Dương Xuân không khó, then chốt ngay ở lúc phi hành. Làm nóng mỡ heo trong chảo, phát ra tiếng tanh tách, rửa sạch hành lá xắt khúc, nhân lúc khi nhiệt độ dầu còn chưa cao lắm thì đổ toàn bộ vào, hương thơm của hành thái liền lan tỏa tràn ngập, từ trong cửa sổ đang mở bay đến chóp mũi người lật binh thư dưới tầng cây nọ.

Lý Thừa Ân dứt khoát quăng cuốn sách, không một tiếng động mà đi đến gần cửa nhà bếp, vốn còn lo lắng, Diệp Anh mắt mù, nếu như không cẩn thận đụng vào đồ nóng thì chính là tội lỗi của mình, sau đó lại nhớ đến Diệp Anh không chỉ là Đại trang chủ Tàng Kiếm sơn trang, mà còn là bậc thầy đúc kiếm vang danh thiên hạ của Tàng Kiếm, qua lại Kiếm lư mấy mươi năm, lắc lắc đầu cảm thấy sự lo lắng của mình lại thành ra dư thừa, đơn giản là khoanh tay đứng ở cửa phòng bếp nhìn người kia chậm rãi sờ soạn tìm kiếm các loại dụng cụ nấu nướng.

Diệp Anh không biết là quá chuyên chú làm thức ăn, hay là không tách được tâm tư để bận tâm tới hẳn, bận rộn việc của mình như cũ, đột nhiên khiến Lý Thừa Ân cảm thấy có hơi bị lạnh nhạt, thế nhưng chính

mình đề xuất muốn ăn mì y nấu, cho nên cũng không được than phiền gì cả. Nhìn được một chốc, cuối cùng không nhịn được, sải bước nhanh tiến vào trong phòng, trong gian bếp nhỏ chứa hai người, đột nhiên có vẻ chật chội hơn. Tay dài duỗi ra, người kia lại chuẩn xác không sai lệch mà bị mình kéo vào trong lòng.

Đã quen thuộc với khí tức lãnh ngạnh trên người khoác ngân giáp của người nọ, bây giờ tay chạm đến lại là xuân sam mềm mỏng. Tuy rằng bờ ngực cơ thịt vẫn như cũ rắn chắc như thép, thế nhưng rõ nét mà cảm thụ được độ ấm vuốt chững người ta như thế này vẫn là lần đầu tiên. Ngón tay rụt về tựa như bị nung nóng, một giây sau lại bị bàn tay lớn tóm được, tình sắc mà liếm láp từ dưới lên trên, phảng phất như đứa trẻ có được đường quả yêu thích.

“Ngọt thật.....” Giọng nói trầm thấp lướt qua bên tai, quàng đỏ liền từ nơi đó lan sang hai bên má. Sao, sao lại, ngọt..... đâu có dùng đến đường a?

Kỳ thật cũng không phải cố ý quân tử xa nhà bếp, chẳng qua là trước kia say mê võ học, về sau mất lại không thuận tiện lắm, thân phận của y rành rành ra đó, quả thực không hề tự mình xuống bếp. Đây chẳng qua là không lay chuyển được người nọ, một câu muốn người tự làm cho ta ăn, liền liều mạng nhớ lại, lúc nhỏ từng xem bộ dáng của nấu mì Dương Xuân cho mình vào tiết xuân phân của mẫu thân, lúc này lại đag nghĩ, nếu như La Phù Tiên ở đây thì tốt rồi. Người nọ nhất định là chờ đợi buồn chán, sớm biết hẳn đã đứng ở cạnh bếp thật lâu, còn cố ý thu lại khí tức, nhìn mình bận rộn như vậy, nhất định là mỉm cười đi, tâm nhân thực là xấu. Bất đắc dĩ mà than thở, tay kia vòng lên cổ người nọ.

“Tướng quân nếu không buông mỡ ra, bữa ăn hôm nay, sợ là không được ăn rồi.....”

“Hết cách, Trang chủ tiếp tục thì ổn rồi, cứ coi như ta không ở đây.” Tiếp sau còn có nửa câu không dám nói ra — Dù sao, hai dạng đều muốn ăn.

Thực sự lười tranh luận cùng tên cao da chó này, Diệp Anh dứt khoát không thèm đoái hoài nữa, nhắc tay bưng thau sành nhồi bột lên, hũ sứ đựng bột mì Lý Thừa Ân sớm đã thân thiết đưa đến bên tay, Diệp Anh cầm lấy gáo gỗ múc nửa gáo nước, nắm mấy vốc bột mì tùy tiện đảo trong thau, nước hình như hơi nhiều quá, Lý Thừa Ân lại khe khẽ bật cười, không phải bảo là mì Dương Xuân à, Trang chủ đây là muốn tráng bánh xuân sao? (bánh xuân: loại bánh màu trắng, ăn trong tiết lập xuân)

Diệp Anh như là giận dữ, lại bốc mấy nắm lớn, trộn cùng với nhau xem ra không có vẻ dính đặc đến thế. Diệp Anh một tay bột mì, đảo đảo cổ tay, Lý Thừa Ân thấy tay áo y có chút lỏng, liền buông tay khom lưng giúp y xắn lên trên khuỷu tay. Khối bột ở trong tay bậc thầy Tàng Kiếm liền giống y như thanh sắt nung đỏ, nhào nặn mấy cái trở nên tròn tròn mềm mềm, Lý Thừa Ân vào lúc y nhồi bột thuận tay đập mấy quả trứng gà thả vào, nói là như vậy thì mì nở hết rồi càng có độ dai, Diệp Anh còn có chút hơi không cao hứng, cảm thấy nếu đã là tự mình xuống bếp, thì sẽ không để cho hắn xen vào..... lại chẳng phải là không biết làm..... hình như thực đúng là không biết.....

Khi Diệp Anh chuyên tâm nhồi khối bột, tay Lý Thừa Ân cũng không rảnh rỗi, đem dầu hành trên bếp rót sạch, đựng ở trong bát, lại đặc biệt lấy chày cán bột ra, áng chừng trong tay, còn quay một vòng nghịch đủ kiểu, Diệp Anh cười nói, Tướng quân dùng chày cán bột cũng phải xuất ra tư thế Lê Hoa thương a.

Cái tay dính bột mì của Lý Thừa Ân nhéo một cái ở chóp mũi Diệp Anh, người còn không phải là giết gà dùng dao mổ trâu sao, thái hành mà cũng thái ra một bộ Tú Thủy kiếm pháp á.

Hai người đùa giỡn một trận, bột mì cũng nở tương đối rồi. Vạch vãi đây ***g hấp ra, khối bột so với lúc nhồi kỹ mới rồi lớn hơn gấp đôi, Diệp Anh dùng chút lực đem khối bột kéo ra chia đều, đặt ở trên thớt, lại nhào nó mấy cái, Lý Thừa Ân lúc này chẳng có việc gì làm, liền cọ qua đem Diệp Anh coi như khối bột mà nhào nhào, Diệp Anh thực sự là phiền đến cấp bách, khuỷu tay dùng lực thúc hắn một cái. Lý Thừa Ân cố ý không tránh đi, trái lại lại ôm lấy thắt lưng Diệp Anh, tay không nghe lời mà thăm dò xuống phía dưới.

“Người!” Diệp Anh tay không nhắc lên được, lại bị hắn nắm lấy điểm yếu. Thứ húc vào sau lưng là chày cán bột.....?

“Trang chủ khiến tại hạ chờ lâu quá rồi, không thể ăn chút điểm tâm trước sao?” Lý Thừa Ân nói mà tay cũng không ngừng, quần lót lụa mỏng bị thuận thực mà lột xuống, Diệp Anh còn chưa phản ứng lại, trên khối bột mì liền lưu lại dấu ngón tay sâu hoắm.

Khi hôn lên ngọc hành đang nắm trong tay, hơi thở ấm nóng phả lên chỗ huyết đan điền, nơi yếu hại của người tập võ. Hít lên một hơi không có đem Lý Thừa Ân đập vào lòng bếp, Diệp Anh vận người một chút, đè nén lại tiếng rên rỉ, miếng bột mì trong tay vừa cán ra lại bị nặn thành một cục.

Chuyện thế này, chuyện giường chiếu giữa hai người cũng không phải chưa từng có, thế nhưng dù sao đây cũng là phòng bếp chứ không phải phòng ngủ, Diệp Anh tuy rằng không phải là người chú trọng lễ nghi đến thế, cũng cảm thấy không ổn, dám hạ nhân đều là người có mắt nhìn, trừ khi được gọi thì tuyệt đối sẽ không đến phía sau, chuyện này trái lại không cần lo, chẳng qua ở chỗ khói dầu làm loại chuyện này, thực sự là có hơi.....

Lý Thừa Ân có lẽ thực sự đói lắm rồi, rất nhẫn nại cũng rất kiên trì liếm mút dục vọng của Diệp Anh, tay kia ở phần hội âm* (nơi giữa hậu huyết và jj) xoa ấn, còn âm thâm vận nội kinh, vậy nọ ở giữa môi lưỡi rất nhanh liền run run rẩy rẩy đứng thẳng lên, dương quang vừa đủ, ngay cả gân mạch màu xanh nhạt phía trên cũng thực rõ ràng. Lý Thừa Ân nâng mắt ngắm Diệp Anh, đôi mắt Diệp Anh nửa khép, một tay ấn ở trong khối bột, một tay kia chống lên thốt cổ gắng chống đỡ thân thể, chân run đến độ đứng không nổi.

Lý Thừa Ân từ trên xuống dưới mà đem phân thân của Diệp Anh nuốt vào, sạch sẽ thẳng tắp một cây, cũng không quá thô, hình dáng rất xinh đẹp, đặc biệt là màu sắc phần hồng, quả thực là đáng yêu đến cực điểm. Hai quả phía sau cũng không hề lơ là chăm sóc, khi đầu lưỡi cuốn lên, vừa lòng mà nghe thấy tiếng hít thở bỗng nhiên trở nên dồn dập của Diệp Anh. Diệp Anh rất cuộc buông cái tay đang nắm khối bột ra, đổi thành đẩy đầu Lý Thừa Ân, nuốt vào có hơi sâu quá, ướt át và nóng rực đều là những điều y không chịu đựng nổi. Trên tay Diệp Anh còn dính bột mì, vừa làm như vậy, Lý Thừa Ân liền bị bôi đầy cả mặt, tuy rằng bắt dặc dĩ cũng không nở xuất thủ ra sát thức, ngược lại càng cố gắng nuốt vào, thứ nóng rực vươn thẳng trong miệng run rẩy, Lý Thừa Ân liền không ngừng ấn lên huyết quan nguyên của Diệp Anh, thủ đoạn quen dùng trong những cuộc phong lưu, Diệp Anh làm sao có thể thoát được, cái tay dùn đẩy đổi thành đè lại đầu Lý Thừa Ân, hạ thân cũng không chịu không chế đưa vào trong miệng hắn.

Dục vọng của bản thân Lý Thừa Ân sớm đã thẳng tắp đứng lên, nhưng hắn đã quyết tâm muốn nhắm nháp “điểm tâm” trước. Chuyên tâm phục vụ như cũ, Diệp Anh cuối cùng chịu không nổi, kêu lên một tiếng bấn ở trong miệng hắn, làm tốt chuẩn bị chu toàn, Lý Thừa Ân không hề bị sắc, tự mình nuốt vào một phần. Còn dư lại có chút ngậm không nổi, đứng lên đẩy vào trong miệng Diệp Anh, Diệp Anh tuy rằng không thích, thế nhưng thân thể hư nhược, không tránh được cái lưỡi linh hoạt của người nọ, để cho hắn cạy mở khớp hàm bị ép nếm “điểm tâm” của chính mình.

“A Anh thế nào lại không tiếp tục nữa, mỳ còn chưa thái xong.” Một nụ hôn kết thúc, Lý Thừa Ân thỏa mãn mà liếm liếm môi, đem Diệp Anh và mình đổi vị trí, Diệp Anh lại úp sấp lên trên bàn bếp. Đem quần lót rút ở bên chân của Diệp Anh nhặt lên để ở trên giá gỗ dương nguyên bản mắc vải phủ ***g hấp, đem Diệp Anh nâng về phía trước, thuận tiện để y tiếp tục cán mỳ. Diệp Anh đầu còn tâm tư tiếp tục làm mỳ nữa, còn tưởng rằng dẫn vật đến đây là chấm dứt, ai ngờ Lý Thừa Ân vẫn không bỏ qua, lại vén lên bào sam của y, bắt đầu hôn lên tấm lưng trơn mượt.

“A Anh, mỳ phải xuôi theo một phương hướng cán thì mới đều.” Không hề ngẩng đầu nhìn thốt, lại chuẩn xác không lệch bắt được tay Diệp Anh, đặt ở trên miếng bột, một tay kia ấn tay cầm chày cán bột của Diệp Anh, dùng chút lực nhỏ trút bỏ khí lực ở cổ tay Diệp Anh, hoàn toàn theo tay mình hoạt động qua lại, miếng bột biến thành một tấm lớn mỏng mỏng.

Diệp Anh lúc này trong đầu đều là một bãi hồ dán, tay máy móc mà làm theo động tác của Lý Thừa Ân, đem mỳ gấp thành một xấp, còn muốn với lấy con dao trên giá. “A Anh, ta thấy không dùng dao cũng cắt ra được, thử xem sao.” Lý Thừa Ân được một tác lại muốn một thước.

Cũng không biết Diệp Anh nghe hiểu chưa, Lý Thừa Ân cho y chút thời gian để phản ứng, tự mình lấy mỡ trắng đứng ở một bên, để ở trong tay một lúc liền dần dần tan ra, nước sôi trên bếp lò ùng ục ùng ục trào lên bọt nước, không dậy vung, hơi nước tràn ngập trong nhà bếp, trong ánh dương cũng có thể trông thấy giọt nước đọng ở trên lông mi của Diệp Anh —— hay là nước mắt không chịu không chế khi kích tình?

Hai ngón khép làm một, đưa vào tiểu huyết sít chặt không chút phòng bị, Diệp Anh chỉ là giãy giụa một chút đã bị gắt gao đè lên bàn bếp. Đường như hiểu được ý tứ của Lý Thừa Ân, y hướng về phía trước hơi hơi tránh khỏi ràng buộc, một tay đè lên miếng bột mì, muốn đem nội lực ngưng tụ đến ngón tay, người

nọ lại ý đồ xấu xa ở vị trí miễn cảm trong cơ thể dùng lực ấn vào, suýt chút nữa lại khiến y đem miếng bột vo thành một cục. Lý Thừa Ân đem cầm gác lên bả vai Diệp Anh, cái tay không bận bịu nắm lấy ngón tay Diệp Anh, giống như là cầm dao thông thường, Diệp Anh thuận theo dẫn dắt của hắn, đem tấm bột dùng kiếm khí từng nhát cắt thành mỳ sợi, cũng làm khó y không đem tấm thớt cũng bỏ ra.

“Kích cỡ của bánh canh, cũng cần chú ý, loại chúng ta đang làm đây gọi là cửu điệp nhi, điệp nhi điệp nhi.....” Lý Thừa Ân nói đến đây cũng không nói tiếp nữa, Diệp Anh hồ hồ đồ đồ cũng không biết được hắn đang nói cái gì, chỉ nghe thấy điệp nhi điệp nhi, còn nhớ được trong nhà khi mình là một đứa trẻ, mẫu thân cũng kéo tay mình nhắm qua, đồng dao điệp nhi điệp nhi hoa nhi anh nhi các loại.

Dem mỳ thái xong gom thành một bó, nhẹ nhàng giũ giũ ở trên thớt, trở tay thả vào trong nồi, một bên làm những chuyện này Lý Thừa Ân vẫn không quên xoay mặt Diệp Anh qua đòi hôn, ‘cửu điệp nhi’ ở trong nồi quay cuồng, dần dần trở nên trong suốt, nơi yếu ớt nhất mà lại miễn cảm nhất bị vùn về trong bàn tay lớn, lần nữa dựng đứng lên, trào ra chất dịch hơi trong. Lý Thừa Ân lại không hề nóng vội, cọ mấy cái ở huyết khẩu chậm chạp không chịu tiến vào, ngược lại nhẹ nhàng thúc vào cái kia của Diệp Anh, Diệp Anh thở ra một hơi thật dài, “Tướng quân, lúc này không đói nữa?”

“Mỳ đều ở trong nồi rồi, không vội từ từ sẽ đến.” Nói rồi đem chính mình đưa vào trong cơ thể Diệp Anh, đau mà cũng không đau, cảm giác căng căng nóng nóng cũng không dễ chịu cho lắm. Vốn là ở bên cạnh bếp lửa, độ ẩm này càng cao hơn mấy phần. Bình thường ôm Diệp Anh cứ tựa như ôm một khối ngọc thạch mát mát lạnh lạnh, hôm nay ôm lấy, lại giống như bánh canh trong nồi. Tiết tấu đình động và thở dốc đều bị tiếng bánh canh sôi trào lấn át đi, hương vị đặc hữu mới mẻ của lúa mỳ, hương thơm dầu hành ngào ngạt, mùi của củi lửa bùng cháy, hòa trộn cùng nhau, thành một loại hơi thở ham muốn riêng biệt.

“A Anh người nếu như thích Lãn Đào, chúng ta bây giờ liền vớt ra sóc sóc thế nào?” Cảm giác sắp sửa chín rồi, Lý Thừa Ân dừng động tác, cũng không hề từ trong thân thể Diệp Anh rời đi, tự mình lấy một đôi đũa từ bên cạnh, vớt mỳ trong nồi lên, canh gà trong liễn sành cũng ngấm vị không sai biệt lắm, dầu hành canh gà cũng cho vào một bát, mỳ trưng qua nước lạnh làm Lãn Đào, bên trên rải chút cải thìa trắng đã chần lên, bát sứ men xanh đặt nắp lại, làm xong những chuyện đó, Lý Thừa Ân mới không nhanh không chậm lại đâm rút mấy cái rồi rút khỏi thân thể Diệp Anh, cố kị lát nữa phải ăn cơm, cũng không thể tiết ở bên trong, nhưng mà nhờ vào cái tay từng nhồi bột của Diệp Anh, thay bản thân an ủi dục vọng vậy.

Lý Thừa Ân đem quần lót của Diệp Anh từ trên giá lấy xuống, phủ phủ bột mỳ bên trên, nhớ đến người nọ thích sạch sẽ, vẫn là quyết định trước tiên đem Diệp Anh đưa về phòng, thay đồ mới, lại cầm theo khăn ẩm lau mồ hôi bột mỳ dính các nơi trên mặt trên tay trên người y. Lúc này mới đem bát từ trong nhà bếp bưng ra, Diệp Anh quen dùng đũa bạc, thế nhưng Lãn Đào trắng là trắng ở chỗ sợi dai trơn tuột, không khéo léo thì đúng là không gấp lên được, Lý Thừa Ân vươn tay lau lau nước lèo bắn lên ở khóe miệng Diệp Anh, dùng đũa gỗ đào của mình đem mỳ cuốn thành một cuộn bón vào trong miệng y, Diệp Anh hơi có chút không hài lòng vì bị coi thường, đột nhiên duỗi tay gấp một đũa từ trong bát hắn, làm bộ muốn đút vào trong miệng Lý Thừa Ân.

“Đại trang chủ tự mình hầu hạ, thực khiến ta thụ sủng nhược kinh a.”

“Khuyết nông tự câu.” Diệp Anh câu, không để ý đến hắn. (“người tự đi mà ăn”)

Tiếng Ngô ‘khuyết’ chính là ‘ăn’ lời này Lý Thừa Ân nghe cũng không hiểu, bưng bát tự mình ăn mấy miếng. Đã lâu không nếm qua món ăn kiểu gia đình như thế này, lại xem như là Diệp Anh làm, khó có khi Lý Thừa Ân nghiêm túc đi ăn thứ gì đó đến vậy, lúc hành quân lương khô thì cho vào rượu cố gắng lấp đầy bụng, lúc ở trong cung bồi vị kia, cơm nước tinh xảo, đều là làm ra vẻ, động vài đũa mang tính tượng trưng. Làm sao so được với chính mình ở nhà nhóm lửa nấu cơm, cố ý chọn mấy món mình thích ăn, lại xem như của Diệp Anh làm, làm khó quý công tử xuống bếp còn bị mình giày vò một trận, ngon hay không ngon trước tiên gạt qua một bên, chỉ riêng phần tâm tư này, còn khiến người ăn vào thoải mái hơn trần tu* (món quý và lạ) trong thiên hạ rồi.

7. Chương 7: Thao Thiết

Tư tâm của Lý Thừa Ân cũng không phải chỉ là viện tử thanh tịnh, nếu như đã đến nơi này, tùy hấn càn quấy ra sao, cũng sẽ không cần lo lắng người khác tới quấy rầy. Cho nên hôm nay vừa mới dùng xong bữa chiều, trời còn chưa tối hẳn, liền quần lấy Diệp Anh vào trong phòng nghỉ ngơi. Diệp Anh làm sao lại không biết hấn nghĩ cái gì, lúc buổi trưa không hung hăng giày vò mình, thì ra đều đợi đến lúc này.

Đại thống lĩnh thế nhưng rất có lòng nhẫn nại, tự mình hầu hạ y tắm rửa, nhìn mái tóc y sạch đến kha khá, chính mình mới đi dùng nước đã hơi lạnh rửa ráy đơn giản. Đuôi tóc vẫn đang nhỏ nước, đã không thể chờ đợi quay về buồng ngủ bên này. Rành rành là muốn chuẩn bị đi ngủ rồi, Diệp Anh lại ăn vận chỉnh tề, mái tóc cũng đều chải đến một sợi không rối, gậy cây đàn vừa tìm được trong phòng xông hương. Lý Thừa Ân vẫn có vài phần kinh ngạc, hấn không nhớ ở nơi này có để đàn. Dù sao mình cũng không thông âm luật, Diệp Anh dù sao cũng biết thổi huân (nhạc cụ bằng đất nung đỏ, dưới phẳng trên nhọn, trên chỏm có 1 lỗ, trước 2 lỗ, sau 3 lỗ, thổi vào thì kêu), những thứ này, có tiền có lúc rảnh mới có thể đi dùi mài. Diệp Anh kỳ thật cũng chưa từng chính thức học đánh đàn, nhớ là mẫu thân thích, trong nhà ngẫu nhiên có mời cầm sư tới, mẫu thân cao hứng liền tự mình cũng gảy đàn. Tịnh Y là từng theo sư phụ học qua, có khi con bé thân thể khỏe một chút, liền có thể nghe thấy khúc nhạc xa xôi từ lầu cao phiêu xuống.

Diệp Anh nhấn mấy cái, đều là những âm không thành điệu, cổ cầm là hảo cầm, thanh âm du dương, có chút lâu đời. Lý Thừa Ân bảo cho dù để ở nơi này thì cũng tủi thân, người đem nó mang về Hàng Châu, tặng cho tiểu muội làm lễ vật.

Lý Thừa Ân đem đàn để qua một bên, “Nếu như là tinh thông, ta ở đây cũng chẳng có ai gảy đàn tấu khúc, nếu đã không thể diễn tấu, chắc hẳn nó sẽ thương tâm đi.”

“.....” Diệp Anh không nói gì, ngẩng đầu lên hơi hơi chớp mắt, Lý Thừa Ân hôn hôn trán y, “Đừng đi quản đàn gì đó nữa, xuân tiêu nhất khắc.....”

Diệp Anh ôm lấy cổ hấn, mặc ăn đem mình đặt ngả trên tháp, đệm chăn nhất định là hôm nay mới phơi nắng, có hương vị thơm tho của nắng trời. Lý Thừa Ân chỉ quần một chiếc khăn ở bên hông, Diệp Anh vươn tay đi vuốt ve ở tiểu phúc hấn một trận, nhưng lại không cởi ra. Ngược lại cởi nút áo mình ra trước.

Tuy rằng đưa tay rút trâm ngọc rút ra, dây buộc tóc lại vẫn êm đẹp mà cột lấy. Dường như như là biết được người nọ thích nhìn mình xoa tóc, Lý Thừa Ân muốn chủ động cởi xuống lại không được như ý nguyện của hấn. Trong nháy mắt kinh ngạc, hai mắt đã bị vải phủ lên, đôi tay linh hoạt còn buộc một cái nút trong lúc người nọ đang sưng sốt. “Như vậy, chúng ta liền đều không nhìn thấy, Tướng quân.”

Kỳ thật Lý Thừa Ân cũng từng nghĩ, Diệp Anh người như thế này, ngũ giác mất đi một, trải qua cuộc sống chứa nhiều bất tiện ra sao. Lúc này đặt mình vào hoàn cảnh của y, những giác quan khác liền cực kỳ nhạy bén. Hơi ấm từ ngón tay Diệp Anh, thanh âm hít thở, hương suối mát trong làn tóc, phóng đại vô hạn, thậm chí khi đôi môi y và mình chạm nhau, tiết tấu đập của trái tim đều rõ ràng chuyển sang cho mình.

“A Anh..... Nếu như cho rằng mắt không nhìn thấy liền không ăn được, thì đúng là quá coi thường ta rồi.” Nói như vậy, đáp lại là Diệp Anh chủ động hôn, câu lấy chiếc lưỡi mềm dò xét vào của y, dọc theo hàm răng liếm hết một vòng, không nặng không nhẹ cắn ở khoe môi một cái, Diệp Anh cau mày, Lý Thừa Ân dù sao cũng không nhìn thấy, qua loa lột xuống tiết y lỏng lẻo. Kỳ thật, cũng không phải là hoàn toàn không nhìn thấy. Ánh nến chưa tắt, dây buộc tóc lại là vải gấm sớ chế màu kim nhạt, mơ hồ có ánh sáng, hấn không thể đưa tay kéo xuống. Diệp Anh phảng phất như nhận ra ý đồ của hấn, trực tiếp trở mình đem hấn đè ở bên dưới, nắm ngón siết chặt của hấn, lại sợ hấn tránh được, là bao hàm cả nội lực.

“Không phải nói, không nhìn thấy cũng giống như không ăn được?” Câu nói này là trực tiếp áp ở bên tai nói, hơi thở ướt át nóng rực xuyên qua vải gấm bay vào trong màng nhĩ, Lý Thừa Ân có chút lảng lảng. Nói thì cũng không cần dùng mắt, kỳ thật thế này xem như công bằng, Đại trang chủ Tâm Kiếm tu tập đã lâu, hoàn toàn có thể dựa vào kiếm khí lưu chuyển thu phát tự nhiên đi cảm nhận mỗi một tác biến hóa của người bên cạnh, cơ thể Lý Thừa Ân nóng bừng lên, nâng gối lên đi cọ thắt lưng y. Kiếm khí ám đảo dạt quét qua bốn phía, dụ dằng áp chế và dẫn vật.

“U!” Diệp Anh đem khuôn mặt áp lên hòm vai hấn, cảm nhận nhịp đập sống động mãnh liệt của hấn, nhin không được nhẹ nhẹ cắn một cái, dù sao cũng là nơi yếu hại, Lý Thừa Ân cơ bắp toàn thân đều căng ra,

thở gấp hai hơi rồi lại gỡ bỏ kính đạo, “Diệp.....Anh.” Nụ hôn của Diệp Anh đã rơi trên bờ ngực hần, liếm một vòng ở xung quanh núm tiêm, chỗ kia là cố ý bỏ lơ rồi đi?

“Đáp ứng ta không cởi ra, ta liền buông tay.” Ngày thường từ đại thiếu gia không quan tâm chuyện làm ăn của Diệp gia lúc này cư nhiên chủ động đề xuất điều kiện, Lý Thừa Ân thở dài, “Được.” Ai bảo mình nói mạnh miệng, mặc kệ nhìn thấy hay không nhìn thấy, ăn được hay ăn không được, cũng không phải là chuyện một mình mình có thể quyết định.

Diệp Anh cảm nhận được sự bất đắc dĩ của hần, khẽ cười một tiếng, thật ra che mắt của hần, cũng là vì chuyện muốn làm tiếp sau đây, bản thân cũng có chút ngượng ngùng. Lý Thừa Ân cao hơn y không ít, y nhích nhích người xuống phía dưới, cư nhận cứng rắn róng rục đã thúc ở trên mông, Lý Thừa Ân lại thở gấp một hơi, hai tay nâng vai Diệp Anh, “Người là muốn để tự mình? Đừng miễn cưỡng.”

“.....Vấn ớn.” Tư vị tự mình quệt được cao đưa vào phía sau cũng không hay đến thế, ta y của Lý Thừa Ân vượt ve ở vai y một phen, thuận theo cánh tay trượt xuống, nắm lấy ngón tay còn đang muốn đi vào.

“Vấn là để ta đi.” Diệp Anh đem chiếc hộp đưa cho hần. Mất đi thị lực quả đúng là không thích ứng, hần quơ loạn trong không trung một phen mới đón được chiếc chén sứ nhỏ, còn suýt chút nữa đánh đổ trên đệm giường, khó khăn chống dậy nửa người, Diệp Anh túm tay hần qua, giúp hần tìm đến đúng nơi. Nếu như Lý Thừa Ân lúc này có thể nhìn được, nhất định sẽ tán thưởng trên mặt Diệp Anh như lửa thiêu đến độ đỏ ửng xinh đẹp giống như huyết ngọc thượng đẳng, đáng tiếc, đáng tiếc hần lúc này đang chuyên chú đi sờ soạng hậu huyết của Diệp Anh, xúc cảm ngón tay trơn mềm thẳng hướng da đầu, so với ngày thường hẳn cảm bội phần. Hần dùng đầu gối đụng đụng Diệp Anh ý bảo y nâng hông lên, thuận tiện cho động tác của mình. Diệp Anh một tay chống lên ngực hần, vươn tay kia đi gài lại lọn tóc buông xuống bên sườn mặt. Lý Thừa Ân tiến vào một đoạn ngón tay, ngừng lại không động nữa. Diệp Anh vắn eo một chút, Lý Thừa Ân thành thạo có dư mà tăng thêm một ngón tay nữa, hai ngón căng ra lại không để lại chút kẽ hở nào mà lấp đầy. Nội bích nhiệt độ cao khiến được cao rất nhanh tan ra, nương theo bôi trơn hần kiên nhẫn mà vượt lên mỗi một nếp uốn, chỗ nào là nơi có thể kích thích hẳn cảm của y, hần nhớ được tỏ tỏ tưởng tượng. Không nhìn thấy biểu tình của y là có chút tiếc nuối, thế nhưng càng rõ rệt mà cảm thụ được sự run rẩy trước đây khó phát hiện, liếm đôi môi có hơi khô một chút, “A Anh, hôn ta.”

Trong nháy mắt đôi môi chạm nhau, hần nâng hông chuẩn xác không sai mà xông vào hậu huyết trơn ướt, “Đây không phải là, ăn, được rồi sao?” Trong lúc thở dốc từ ngữ nói ra thật nặng, vẫn là Lý Thừa Ân nắm giữ tiết tấu, giữ lấy thất lưng y thúc lên, Diệp Anh vươn tay vượt ve khuôn mặt hần, dây buộc tóc vẫn yên lành băng lại, “Yên tâm, mỡ không phải người nói không giữ lời.”

“Um.....hah.....a..... Người.....một chút.....ư.....” Lý Thừa Ân thế mà rất nghe lời, thấy y khó chịu, liền ngưng lại động tác, đồng thời buông cái tay đang nâng eo y, Diệp Anh lúc này vòng eo mỗi nhừ, nhện không được nhào về phía trước, Lý Thừa Ân lại đưa tay đỡ vai y. Diệp Anh hần hần mấy hơi, tự mình dựng thẳng người lên, túm tay của Lý Thừa Ân qua rồi dè xuống phía dưới.

Lý Thừa Ân nắm lấy tay y cùng an ủi dục vọng của Diệp Anh, chỉ là hơi hợt ở phía sau y đâm rút, đem Diệp Anh bức đến điểm giới hạn, ý đồ xấu xa mà buông tay. Bất chợt ngồi dậy, đem tay Diệp Anh quàng ra sau gáy mình, đúng là bày ra tư thế Phật hoan hỉ trong miếu. Dục vọng của Diệp Anh còn chưa hề giải phóng, cọ cọ sát sát chen ở giữa bụng hai người, chất nhầy lép nha lép nhép trộn thành một mảng dính dớp.

Lý Thừa Ân đi ngậm lấy cánh môi y, bị y nghiêng đầu tránh đi, dù sao cũng nhìn không thấy, càn quấy liếm láp ở trên mặt y, động tác ở hạ thân một khắc cũng không dừng, càng thêm kịch liệt hơn. Xương hông lộ rõ của Diệp Anh đụng hần sinh đau, xoa nắn cặp mông được coi là đầy đặn duy nhất của y, hần không khỏi nghĩ, tiêu bao nhiêu tiền cũng không hề gì, ăn nhiều chút mới dễ đem người này nuôi mập lên.

Kỳ thật vẫn là trong lúc Diệp Anh ý loạn tình mê mà phạm quy, lúc bắn ra, Lý Thừa Ân cởi bỏ thứ gò bó trên mặt, ánh nến nhu hòa cũng vô cùng chói mắt, hần híp mắt lại thích ứng một hồi, liền trông thấy gương mặt đỏ bừng của Diệp Anh tựa vào ngực mình. Dư âm của cao trào còn chưa kết thúc, hơi thở nóng hôi hổi phả trên làn da, trong lòng cũng ngứa ngáy.

Hần hiểu được, Diệp Anh nhìn không thấy cùng mình nhìn không thấy hoàn toàn là hai chuyện khác nhau. Sự bất lực trong một khoảnh khắc lâm vào hắc ám đó, nếu không phải là có người này ở bên cạnh, chỉ sợ

hắn cũng khó mà chịu đựng. Nhớ đến khi người này mắt bị mù, một mình chịu đựng những điều đó, không khỏi đau lòng.

Diệp Anh, người nhìn không thấy, vậy ta thay người nhìn.

Người chỉ cần nhìn ta là được.

8. Chương 8: Thượng Nguyên

Đêm Thượng nguyên, kinh đô đặc biệt nổi lộng lẫy, đốt hoa đăng ba đêm, dân gian gọi là phóng đạ. Khó có dịp Thượng nguyên lần này dụ Diệp Anh đến bên mình, Lý Thừa Ân đã sớm nghĩ xong đem người mang vào trong thành Đông Đô. Ở trong biệt viện chết đi mấy hôm, Diệp Anh cũng có chút muốn ra ngoài, tuy đôi mắt không tiện, không thể ngắm đèn, nhưng đi đường thì vẫn ổn. Đêm ấy dùng qua bữa tối, quản sự tiễn hai người ra khỏi trạch viện, liền cũng phân phó xuống dưới thường phục xuất du, không cần tùy tùng, để cho Tướng quân và Trang chủ tận hứng mà về. Diệp Anh cũng không biết chỗ này là đâu, cùng Lý Thừa Ân sóng vai mà đi, chuyên tâm đi theo bước chân của hắn. Hai người dựa vào rất gần, y bào đôi bên lại đụng chạm chà xát, phát ra chút tiếng vang loạt xà loạt xoạt.

“Người trước kia đã từng đi chợ đèn hoa chưa?” Lý Thừa Ân một bên hỏi, một bên ngó y theo chân không tiện, liền đem tay y dắt lấy, đem những ngón tay thon dài của Diệp Anh toàn bộ ***g vào giữa những ngón tay mình, lòng bàn tay tương hợp.

“Không nhớ rõ. Lúc nhỏ có lẽ đã đi qua một hai lần đi.” Diệp Anh đem tay giao cho hắn, tùy người nọ dẫn đường, trầm ngâm nghiêm túc hồi tưởng. Khi đó thành Hàng Châu đèn đóm vạn nhà, cả con đường múa đèn rồng cuồng hoan rầm rộ, chỉ tồn tại hình ảnh mơ mơ hồ hồ ở trong lòng. Sau khi y thúc phát* (buộc tóc, chỉ sự trưởng thành) liền vâng mệnh cha bề quan Kiếm trủng, ít giao tiếp với người ngoài, mặc dù là lúc thiếu niên, bởi nhị đệ không thích chơi đùa, những đệ đệ khác lại quá nhỏ tuổi, cũng không thường cùng nhau ra ngoài. “Lúc Phạm đệ còn chưa ra khỏi thành Hàng Châu, có lần ở ngoài trang ngồi cùng xe với ta, vừa đứng Thượng nguyên, kiên quyết đòi để La Phù Tiên dừng lại một phen..... Đại khái là đi chơi. Chỉ đáng tiếc ta khi ấy ta cũng chưa xuống xe, tựa cửa sổ nghe ngóng một hồi, khắp nơi đều rất náo nhiệt, bên ngoài rèm cửa cũng có thể trông thấy thấp đèn, sắc màu rực rỡ.....” Rốt cuộc vẫn là dần dần nhớ về chuyện cũ, trên mặt Diệp Anh nổi lên một nét cười, “Phạm khi đó không hiểu thế sự.....” Thanh âm dần dần thấp xuống.

Lý Thừa Ân nghe lời của y mang theo vắng lặng, biết y xưa nay yêu quý đệ đệ này, nhớ đến Diệp Phạm sau này một phen trắc trở, nhiều vô số kể, không khỏi một phen cảm thán. “Còn có Tịnh Y,” nói đến muội muội Diệp Anh lại cao hứng lên, ý cười nhàn nhạt bên khóe môi càng thêm đậm, thần sắc an tĩnh nhu hòa, nghênh đón ánh sáng chưa tắt đi bên đường, nhìn thẳng đến độ Lý Thừa Ân tâm viên ý mã (ý nghĩ ko an phận), chỉ muốn lập tức kề sát ngậm lấy đôi môi mềm ôn nhuận mang theo mỉm cười kia. “Con bé từ nhỏ thể nhược, vốn không thể làm bừa. Thượng nguyên năm đó thân thể khỏe lên chút, phụ thân liền kêu người mang đèn hoa và nến từ ngoài trang đến, đám trẻ chơi, nhìn qua cũng rất thú vị.....”

Người này một khi cười lộ lên, cực trong trẻo cực mỏng manh, rõ ràng không dấu vết, lại tựa như thiên địa chúng sinh đều đang chờ đợi một nụ cười lúc này của y. Lý Thừa Ân im lặng không lên tiếng kéo eo Diệp Anh qua — Hắn cao hơn Diệp Anh chút, cúi mặt xuống vừa vặn có thể ngửi thấy hương thơm thanh lãnh giữa làn tóc người kia. Khó có dịp nghỉ ngơi, hai người đều thay sang thường phục, Diệp Anh mặc lụa vàng thêu, cất may vừa người, so với thời gian rất đậm toát ra khinh bạc lương sáng, vạt dưới như cũ kéo thật dài, một đường lướt qua phổ lát đá xanh. Y trước nay mảnh khảnh, khung người cũng nhỏ, lúc này mái tóc bạc không hề giống như bình thường bị bó buộc ở trong phát quan dát vàng nữa, chỉ đơn giản mà vẫn lên một búi, từ từ đổ xuống đáp ở hai vai rồi lại xuôi theo sống lưng chảy xuống, đó là tràn ngập ý vị phong lưu nói không nên lời. Ánh trăng sáng tỏ, y dưới trăng mắt mày sáng sủa, càng thêm xinh đẹp. Lý Thừa Ân chỉ mãi nhìn y, nhịp bước bất tri bất giác liền chậm lại.

Hắn vốn là dắt tay phải của người kia, bất chợt năm ngón tay kia lặng lẽ leo lên trên, cánh tay phút chốc liền bị giữ lấy. Ngón tay độ ấm hơi thấp khoác lên đại huyết sừng trong của cánh tay, Diệp Anh cũng không ngẩng đầu, bước chân cũng không loạn, Lý Thừa Ân chỉ nhẹ thấy thanh âm trong trẻo thì thà thì thầm, “Nhớ về ngày xưa, không khỏi lời nói nhiều chút, Tướng quân hắn là nghe phát phiền rồi?” Lời còn chưa

dứt, Lý Thừa Ân cảm thấy Diệp Anh ngoài dự liệu mà tựa sát về phía mình, cái cảm thon gầy áp lên vai trái mình, mái tóc bạc nhu hòa hai bên tóc mai tản ra rủ xuống trên ngoại bào hoa văn màu đỏ thắm của hắn. Trong cơn hốt hoảng hơi thở của Diệp Anh đều ở bên tai, sắc thụ hồn dữ (trao cả hồn cả sắc), nhất thời khiến Lý Thừa Ân gân cốt đều muốn rã rời. Sao dám thừa nhận mình ngắm người ta ngắm đến sắc mê tâm khiếu, Lý Thừa Ân vội vàng ho một tiếng, bảo không hề không hề, A Anh người cứ nói tiếp, ta vẫn chưa nghe đủ đâu, người kể thêm chuyện lúc nhỏ của người đi. Một bên nói như vậy, một bên thầm nghĩ đây chính là cơ hội tốt ngàn năm khó gặp, vươn tay ra liền muốn đem người kéo vào nơi sâu trong lòng.

Hừ. Một tiếng như có không. Đương lúc Lý Thừa Ân hoài nghi có phải nghe lầm hay không, cái tay vươn ra liền quơ vào khoảng không, giữa hai người lại phân ra khoảng cách không nhỏ, Diệp Anh bó tay áo lại tiếp tục đi về phía trước, thân sắc bình tĩnh như thường, phong tư trắc tú, nhìn không ra mới rồi có mấy may động tác nào.

A Anh nói tiếp đi.

Không nói.

Sắc trời dần dần tối sầm xuống, hai bên đường lần lượt thấp đèn lên, từ từ đi đến đúng nơi. Càng đi về phía trước lại càng náo nhiệt, bên cạnh thanh âm của người đi chơi khắp nơi cũng lớn dần lên. Những tiếng cười đùa Quan Thoại rơi vào trong tai Diệp Anh, cảm thấy Lý Thừa Ân nhin không nổi khẽ cười, khiến y không khỏi cũng hơi hơi giương lên khóe miệng. Trăng sáng giữa trời, ánh trắng như lụa, chiếu đến phố xá náo nhiệt như ban ngày, cả thành vui vẻ hân hoan (nguyên tác là ‘vui mừng như điên’, mình đổi đi cho nó lịch sự). Đường xe chạy rộng rãi đã đầy những sĩ nhân du nữ thông dong ngắm cảnh. Lý Thừa Ân cũng y chậm rãi dạo bước, đem cảnh đèn các màu hoa lệ từng cái tỉ mỉ nói cho y nghe. Đèn hoa kiểu dáng phức tạp thực sự tinh xảo thú vị, không bao lâu Lý Thừa Ân liền xách theo một chiếc đèn qua, cũng không lên tiếng. Nhét vào trong tay Diệp Anh. Cán đèn hẹp dài, chạm vào mát lạnh, điêu khắc tinh tế quần quanh đa dạng. Diệp Anh thò ra tay kia từ trên xuống dưới chậm rãi sờ soạng, lấp tức nhẹ giọng nói đây là trần đèn lưu ly xuất từ đất tây. Lại đoán mẫu vẽ trên thành, bút pháp tinh tế khó mà đoán được, vuốt ve qua lại mấy hồi, vẫn cứ lưỡng lự. Lý Thừa Ân thấy y hơi hơi nhú mày, mím môi, một bộ dáng nghiêm túc nghĩ ngợi, liền cúi xuống bên tai y nói là phượng hoàng. Sờ lại quả nhiên là thế, mây quần sương quanh, gió nổi nước gợn, phượng hót chín tầng trời mà cất điệu múa. Ánh nến lốm đốm thấp ở bên trong, một khi nâng lên cao, ánh sáng liền không ngừng mà từ bát giác linh lung một luồng đổ xuống, làm tôn lên dung nhan mỹ nhân, hàm súc phong lưu không thể nói hết. Diệp Anh buông trần đèn xuống, quay đầu cười nói với Lý Thừa Ân, chẳng qua mới mấy năm đã đại tác đối với dân gian. Mỗi thưở nhỏ vinh hạnh được gặp chủ nhân Thất Tú ở Dương Châu, từng giành được tặng vật, một chiếc đèn thơm Thất Bảo, lưu li ngũ sắc tạo thành, toàn thân khảm chuỗi ngọc phỉ thúy, từng viên nho nhỏ, khắc hết sơn thủy, nhân vật, hoa điều thành Dương Châu, sắc màu tinh kỳ bách xuất. Sau này nghe nói vật này vốn sản xuất ở Tô Châu, ở nơi đó công tượng* (thợ thủ công) kỹ nghệ trác tuyệt, nức tiếng gần xa. Lý Thừa Ân sâu xa cho rằng không sai, cũng thuận miệng nói với y đất nam nhiều thêm nhân vật khéo léo, màu sắc động nhân. Thánh nhân ở kinh thành, mỗi dịp đến Thượng nguyên, mang phi tử lên Cần Chính lâu ngắm đèn. Mấy năm trước từng tuyên công tượng Mao thị ở phương nam, người nọ khéo léo phi phàm, thiên hạ vô song, lấy vải màu kết thành lầu đèn, độ rộng độ thoáng có thể đạt tới hai mươi gian, chiều cao một trăm năm mươi thước. Trên lầu đèn treo châu ngọc, cùng làm tua kim ngân, hề có gió thổi, thánh tha thánh thót, như đến từ trên trời. Trên đèn đều vẽ long phượng hổ báo, bay nhảy di chuyển, sống động như thật.

A Anh người ở xa tại phương nam, cũng chưa hiểu được duyên cớ bên trong. Rõ ràng nói đến chỗ hưng trí đạt dào, thanh âm Lý Thừa Ân lại dần dần trầm thấp đi, như là nỗi thống khổ chịu đựng trong lòng. Lạc Dương gần với Đông Đô, đã có thắng cảnh như vậy, trong thành bày nhiều đèn, giả sử đình cháy, từ điện Trung Thủy, cho đến điện đình, đề bày nền lớn liên tục không dứt. Trong thành Trường An chi tiêu càng thêm hoang phí, suốt đêm đèn đóm huy hoàng, tựa như ban ngày. Huynh của quý phi Dương thị cùng với tử đệ, mỗi dịp Thượng nguyên, có hàng ngàn bó đuốc nền đỏ, vây quanh trái phải. Tỷ của Quý phi Hàn Quốc phu nhân, sai người chế tác cây đèn trăm cành, cao tám mươi thước có dư, đem sánh với núi cao, đem Thượng nguyên ấy, trăm dặm đều thấy được, sáng rực chói mắt, kiêu xa đến vậy. Trên làm dưới theo, cứ như vậy mãi, chỉ sợ thương tổn quốc tộ* (phúc lành của quốc gia). Gian thần cùng nhau khổng chế triều chính, An Hồ* (An Lộc Sơn người Hồ) hùng hổ hăm dọa, đều lấy hoa ngôn xảo ngữ hoặc chủ, biên cương nơi có bao nhiêu trọng yếu, đều đã dần dần lộ ra về mỗi mặt.....

Vốn không nên đem những chuyện này nói cho người nghe. Diệp Anh lẳng lặng không nói, Lý Thừa Ân lại ngừng lại, xoay mặt qua nhìn khuôn mặt không nhìn ra được thần sắc của Diệp Anh. Đây thiên hạ Lý Đường, vốn nên là Lý mỗ vì quốc vì quân, ra sức tử thủ, cũng không phải là nỗi lo của Trang chủ.....

Tướng quân, nếu như thiên hạ sụp đổ, có thể ngăn trở ư?

Diệp Anh bất chợt ngắt lời hắn.

Không thể ngăn trở, đáp lời không chút chần chừ.

Như vậy, Tướng quân dựa vào cái gì biết chuyện thiên hạ không phải chuyện của Diệp mỗ? Diệp Anh lại hỏi một câu. Lời này giải thích ra sao — Tướng quân không phải Diệp mỗ, sao biết Diệp mỗ coi nhẹ sự đời. Lý Thừa Ân bị y hỏi đến ngớ ra, cho rằng Diệp Anh nhất thời hứng trí, muốn nghiêm túc lên. Hai người vẫn dọc theo con đường đi về phía trước, dần dần đi vào trong đoàn người, vẫn cứ thỉnh thoảng có thiếu nữ lạnh lợi đỏ mặt liếc qua mấy cái, tiếng cười, tiếng nhạc, tiếng pháo hoa bên cạnh một mảnh nổi tiếp không ngừng.

“Trang chủ tu Tâm Kiếm, mỗ liền nhớ đến nơi này. Lúc ấy nhắc đến với mỗ, nói rằng là công phu đạo gia.....chuyện trọng yếu đệ nhất, nghĩ hẳn là vứt bỏ tạp niệm, sạch sẽ không chút bụi trần,” thanh âm Lý Thừa Ân rất tĩnh lặng, phẳng phai như chỉ là bởi vì tiếng ồn ào xung quanh mà đề cao lên mấy phần. Diệp Anh lẳng lặng lắng nghe, tựa hồ đã có thể trông thấy đôi con người sâu thẳm của người nọ lấp lánh, “Hồng trần tục lụy, chỉ thoáng qua như mây khói, tai họa chiến tranh, cũng không đến được trong lòng Trang chủ đi.”

Con người bên cạnh này rử mắt, thần sắc an nhiên như cũ. Lý Thừa Ân nhìn y, có muôn vàn lời muốn nói, vọt đến bên miệng đều nuốt xuống. Đồng thời một phen lửa âm ỉ thiêu đốt trong lòng chưa từng gián đoạn — Có khi hẳn cảm thấy có thể dắt tay người này cũng đã rất tốt rồi, có lúc chung sống lâu dài, liền ngày càng hăm sâu, không thể tự thoát ra. Đây cũng là tự làm tự chịu, Lý Thừa Ân trong lòng có âm thanh nhắc nhở như vậy. Khi hẳn động tình với y, liền biết chính mình có một chỗ không thể lại thiết giáp hộ thể, nước nhỏ không thông nữa. (đang nói đến trái tim ạ)

Lúc mới gặp Diệp Anh y vẫn còn trẻ, khoác áo mỏng màu nhạt, tóc dài buộc cao. Trước Thiên Trạch lâu thiên phong hồi chuyển, sắc trời sáng rõ, thanh niên bạch phát hồng nhan, cực khiến người chú mục. Y nhắm hai mắt, cũng là an tĩnh như vậy, duyên gặp mặt khiến hắn trần trọc trần trở, khó quên thật lâu. Lại nhớ đến tình cảnh hai người ở Chúc Long điện. “Tướng quân không nên tới.” Hẳn nhớ rõ Diệp Anh kịch liệt ho mấy tiếng mới có thể nói chuyện, trong lời nói mang theo kiên quyết, dung nhan luôn không gợn sóng cứ nhiên có mấy phần hồng nhạt hiếm thấy. Y túm lấy y phục Lý Thừa Ân để mình đứng vững, lại không hề lập tức buông ra. Mười ngón hơi hơi run rẩy, cúi đầu như đứa trẻ không biết phải làm sao. Lý Thừa Ân thở dài một tiếng, sờ đến tay y, chậm rãi đem tay của Diệp Anh nắm lại.

Trang chủ đáng mà. Thanh âm ở nơi nấu mình nhỏ hẹp quanh quẩn, trầm lắng tựa như từ đáy lòng truyền tới. Sau đó hắn đem Diệp Anh kéo lại gần, đem tóc rử trước trán người kia đều vén lên, tại một khoảnh khắc đó trông thấy con người màu xám đã mất đi thần thái không chút phòng bị mà mở lớn, hình dáng của mình vừa lúc in vào trong mắt y.

Vậy là đủ rồi. Lý Thừa Ân khi ấy chỉ nhớ nghĩ đến một câu này. Hắn lau đi vết máu bên khóe môi mình, nâng mặt Diệp Anh liền không chút do dự mà hôn xuống, đem những âm thanh kinh ngạc và khó hiểu mờ hồ thật nhỏ kia đều mút vào sạch sẽ.

Tương tư lâu dài tựa như đại giang đại hà đều chảy đi, Lý Thừa Ân nhắm mắt lại rồi lại mở ra. Nên bắt người làm thế nào đây.

Một tiếng thở dài này chưa hề ra khỏi miệng, cuối cùng vẫn là không để Diệp Anh nghe thấy.

Tướng quân là đang lo lắng điều gì sao.

Lo lắng không thể cùng người bạc đầu.

Trong dòng sông bảo hộ thành từng ngọn từng ngọn đèn trông về nơi xa, ở gần chút còn có thể nhìn rõ ngọn nến tình tế bên trong, trôi đi trôi đi liền bắt đầu mơ hồ, mờ mờ ảo ảo, ánh sáng mờ mờ lung lung đều tỏa trên mặt nước, dần dần thành một đường chảy đi thật xa. Những người ở gần nước xuống đến tận sông, còn

không ngừng đem trần đèn mới đẩy về lòng sông. Có cô gái trẻ, tựa vào người thương cũng trẻ tuổi như vậy đi ra thả đèn, hai người nắm lấy tay nhau, dõi theo một điểm ánh nến thật lâu. Những tiếng tiếu thanh tiếu ngữ kia được gió đêm thổi đến, không biết vì sao lại khiến người cảm thấy thoải mái.

“Có thể cùng Tướng quân ở chỗ này, chính là chuyện đáng để trân trọng..... Chỉ Đại Đường ta thịnh thế cửu an.”

Lý Thừa Ân lẳng lặng mà nghe y nói hết. Trên dung nhan xinh đẹp của Diệp Anh mang theo một chút hồng nhạt, thần sắc y khi hơi có chút kích động liền sẽ như vậy, cũng không phải luôn là trắng nhợt như thế..... hoặc là nói có lẽ là bởi vì trắng nhợt. Người không nói chuyện kia vươn tay sờ lên gò má y, trông thấy dưới vàng sáng vàng âm áp hàng mi của Diệp Anh hơi hơi rung động, hai bên sống mũi chiếc bóng hờn xuống, sắc môi thủy quang liễm diễm. Có thể bởi vì vừa rồi ăn vào mút tái cây, còn mang theo một tia ngọt ngào chưa hề tan hết.

“Tướng quân, vô phương tư để lý, bất hợp yếm Hàng Châu.” (câu thơ trong Trăng đêm ngày mười lăm tháng năm – Bạch Cư Dị)

9. Chương 9: Hồn Loạn

Kỳ thật còn chưa đến thời gian dùng bữa, Lý Thừa Ân buổi sáng đã bắt đầu bận trong bận ngoài, Diệp Anh đối với những chuyện này, tự nhiên không có hứng thú, cũng không đi quản hấn. Trên lò đồng ninh gì đó, Lý Thừa Ân lót khăn vải đem thứ trong lò bung ra, dùng cái chũa sứ xanh đũa. Diệp Anh giờ mới hỏi muốn ăn cái gì, Lý Thừa Ân không đáp lời, chỉ là kéo cái kỹ nhỏ qua đem người ấn lên chiếc giường La hán, tự ý mở nắp chung ra, bóc đi một lớp giấy bao tẩm ướp dầu, chỉ một thoáng hương thịt bốn phía. Trong chung trà đồng loạt xếp thịt ba chỉ cỡ ngón tay, Lý Thừa Ân đưa cho Diệp Anh một chiếc thìa bạc, người nọ múc lên một miếng nhỏ bỏ vào trong miệng nếm thử, ..., lúc này ăn vào mềm mịn chín rục, vào miệng liền tan.

Tuy rằng Diệp Anh không nhìn thấy, Lý Thừa Ân thế nhưng lại rất hài lòng, thịt nướng sắc hương vị đều đủ, màu đỏ bóng loáng, chất nhựa trên bì thịt đều được nấu cho chảy ra, ở dưới mặt trời chính ngọ, loang loáng rạng rỡ. Thịt béo chỉ còn lại hương thơm mềm rục, không cần dùng miệng nhai có thể trực tiếp nuốt xuống, thịt nạc cũng cơ hồ trở thành thịt vụn từng sợi rời rạc, răng nhẹ ngậm lại, chất dầu trơn mềm liền chảy đầy trong miệng. Diệp Anh vốn cho rằng sẽ rất ngấy, thế nhưng trong thịt này ngấm vào hương trà, trái lại có vẻ ngon lành khoái khẩu.

Theo như mô tả thì mình chắc chắn đây là món thịt nấu niêu (TQ gọi là ‘quán nhục’, dùng thịt ba chỉ, thái miếng con chì, xếp đều trong niêu sành, ninh nhừ cùng nước sốt (gồm nước hàng, ớt,...) giống thịt kho tàu, điểm khác biệt là vì dùng niêu để nấu và phải nấu lâu, cho nên cần lót nguyên liệu khác ở đáy niêu để phòng cháy, trong truyền thì dùng lá trà.

20121204012103225

470bf257gw1eoxfzx9ks5j20dv0dqjtx

Đất nam rất hiếm có loại cách làm như thế này, phần lớn đều băm nhỏ thành thịt băm, làm nước súp, nước suýt hầm chín. Ước chừng cũng là chung trà như vậy, tuy rằng thanh thanh đậm đậm, lại bớt đi mấy phần hương thơm nồng đậm của nước tương. Diệp Anh thích những món canh, Lý Thừa Ân cũng là ở lại Hàng Châu một hồi mới biết được. Cuối mùa xuân tuy rằng không phải thời điểm để bồi bổ, cũng hầm bồ câu non, sử dụng táo đỏ cầu kỷ cũng là nguyên liệu thường thấy. Khi Diệp Anh ở nhà, La Phù Tiên thường cho ăn linh chi trùng thảo (aka đông trùng hạ thảo), nhưng người vẫn là một bộ dáng mảnh khảnh, Lý Thừa Ân luôn khuyên nàng, Trang chủ võ học đại thành, có chân khí hộ thể, khỏe mạnh chẳng lo, không cần quá lo lắng.

Còn mấy loại món ăn, đơn giản là cà thái sợi, măng thái lát thông thường, đơn giản nêm nếm muối và dấm. Tương đậu để ở trong đĩa nhỏ đặt ở một bên, Diệp Anh không thích loại hương vị đó, dứt khoát sẽ không đi đụng vào.

cà thái sợi

cà thái sợi

măng thái lát

măng thái lát

“Người quả nhiên vẫn là chuộng gạo tẻ hơn.” Thấy gạo mùa chưng trong bát y vẫn chưa động được mấy đũa, Lý Thừa Ân cười nói.

“Trong nhà quen ăn cơm trắng.....” Nên nhập gia tùy tục, Diệp Anh cũng có chút ngưng ngừng.

“Không sao, buổi tối chưng lại là được, kỳ thật nên để người nếm thử bánh Hồ, bánh bột mì để mếp nồi sất nướng chín, vàng vàng giòn giòn.....” Lý Thừa Ân vừa bưng bát lên uống một ngụm sữa dê, định nói tiếp, ngoài cửa lại có hạ nhân chạy tới, nói Thiên Sách bên kia có tấu báo, đã trình đến thư phòng cho Tướng quân trước rồi.

bánh Hồ có nhân

bánh Hồ có nhân

bánh Hồ truyền thống, loại đk nói đến trong truyện

bánh Hồ truyền thống, loại đk nói đến trong truyện

“Ồ.....Nghỉ ngơi cũng không được yên ổn.....” Chỉ đành phải ngừng những lải nhả về chuyện ăn uống, Lý Thừa Ân hai ba miếng và xong cơm, đứng dậy đi về phía thư phòng, “A Anh người ăn từ từ, ta đi xem xem có chuyện gì rồi.”

Diệp Anh kỳ thật không đói lắm, thấy Lý Thừa Ân rời ghế, mình cũng buông đũa xuống theo.

Dứt khoát đi ngủ một giấc ngắn trước đi. Ở Lạc Dương mấy ngày, đường đi trong phủ Tướng quân cũng xem như đã quen thuộc, suy nghĩ đến nếu trong Thiên Sách phủ có chuyện, lát nữa có lẽ có người ngoài đến, liền không đi đến nằm trên tháp trong viện tử, trở về trong buồng nghỉ ngơi.

Lý Thừa Ân đã có mấy ngày không nghiêm túc xử lý quân báo rồi, tuy không phải thời điểm trọng yếu, chuyện vặt thường ngày cũng chông chông chất chất để hết một bàn..... Hắn tùy tiện lật lên một quyển,..... Yên ngựa năm ngoái mới, đây là lại muốn xin đồ mới? Lều năm ngoái còn chưa trả hết nợ, tiền năm nay vẫn chưa phát xuống, hắn cũng không chịu nổi vị ở Lâu Ngoại lâu kia ngày giục ba lần, bác bỏ!

Quyển thứ hai, vũ khí hao tổn.....

Quyển thứ ba, cung cấp ngựa cưỡi.....

Quyển thứ tư, quân nhu.....

Ày, cái này cũng không dễ xử lý a, bên dưới ngày ngày khóc than, Đại thống lĩnh biết tìm ai mà khóc? Tìm vị kia khóc? Thánh nhân nào có thời gian mà để ý, Quý phi nương nương có thể được ăn vải hay không, chẳng lẽ không phải là chuyện càng quan trọng hơn quân bị?

Hắn ần ần huyết thái dương, vân vê quần bút không biết nên viết chút gì thì tốt. Trong thư phóng các loại quân báo chất đến loạn thất bát tao, trong Tần Vương điện có nơi xử lý việc công, hắn vẫn là sai người đem những thứ tồn đọng cùng nhau đưa đến nơi đó. Căn phòng chật đến lợi hại, trừ chiếc bàn dài và nhiều bảo quý (tủ đựng đồ quý) thì chẳng có chỗ mà đặt chân. Trên mặt đất chỗ nào cũng là sổ xếp (sổ xếp là loại dùng viết tấu chương), chông thành núi sách cao cao đã chót vót đáng nguy, đến độ một ngón tay chọc vào liền sẽ phát sinh tình cảnh sụp đổ.

Có chút là cơ mật, sai người chỉnh lý là trăm triệu lần không thể. Nhưng hắn cũng thực sự lười đi sửa chữa, dứt khoát cứ chất bừa như vậy, nếu như để Tào tướng quân nhìn thấy, không tránh khỏi lại là một hồi quở trách, hắn nghĩ.

Áng chừng lực độ đem hai ngọn núi ở cửa dịch ra một chút, may mà cũng chỉ có mấy quyển trên chóp lá lư đôi cái, phần gốc tương đối vững. Vừa đứng dậy vỗ vỗ tay, “Uỳnh rầm rầm!” Núi sách liền đổ ập xuống, triệt để bít kín cửa thư phòng. Diệp Anh ngủ trưa thức dậy, vừa lúc tính toán đến chỗ này xem xem, nghe thấy tiếng vang lớn lập tức liền dừng bước chân, một đạo kiếm khí bổ qua, cửa trực tiếp mở ra từ bên ngoài.

“Diệp Anh.....” Nhìn giấy tờ bay múa đầy trời, Lý Thừa Ân đột nhiên có chút dở khóc dở cười.

“Sao thế?” Diệp Anh cũng cảm thấy được hình như đã đánh phải gì đó rồi, nắm lại nắm tay, đi qua giúp hắn đem văn thư loạn thất bát tao trên mặt đất nhặt lên. Như vậy lại lẫn lộn một hồi, mới đem mấy tờ văn thư kia lại đắp đống lên, trong thư phòng mùi hương nồng của bút mực và hương thơm của bàn ghế gỗ đàn hương hòa vào với nhau, nghe vào rất thoải mái.

“Đừng đi ra ngoài, ở đây xem sách cùng ta một lúc.” Diệp Anh vốn thấy hắn chưa xử lý xong công sự, nghĩ mình ở đây sẽ có bất tiện, liền chỉnh trang y phục một chút muốn lui ra ngoài. Nghe thấy câu nói này, cũng liền đem cửa khép vào, xoay người trở lại.

Chỉ có một tọa tháp (tháp ngồi) chân thấp, Lý Thừa Ân chỉ có thể để Diệp Anh ngồi ở trong lòng, may mà lúc này vẫn chưa quá nóng. Hắn một bên vân vê cây bút, một bên vân vê tay Diệp Anh. Diệp Anh giãy một chút liền ngồi lại không động đậy, lúc này khiến Lý Thừa Ân không tâm viên ý mã (nghĩ “vấn vơ”) cũng không quá khả thi, tùy tiện viết vài chữ liền đem bút quăng đi cắm lại vào trong ống bút bằng trúc.

“Ầy, thực sự là phiền chết mất cái đám quan văn này, tấu sớ đang yên lành, không nên chi hồ giả dã (chỉ lời ko rõ ràng, vắn vẽ), không phải là muốn tiền sao, nói thẳng thắn chút..... Mà nói thì ta cũng chẳng có.” Dù sao thì chức vụ của Diệp gia cũng ở trong tay mình, người dưới than khóc với mình, mình chỉ có thể khóc với Đại trang chủ thôi.

Diệp Anh ngẩng đầu, rất nghiêm túc mà hỏi hắn, “Chuyện An Lộc sơn đóng binh ở phía nam, người trong lòng nắm chắc không?”

“Nắm chắc thì có thể thế nào chứ, bây giờ hắn không có hành động lớn, chúng ta cũng chỉ có thể giả ngu.”

Triều đình và đại cục đối với Diệp Anh mà nói, là chuyện không liên quan đến bản thân. Diệp Huy đã từng nhắc đến với mình, Lý Lâm Phủ phái người đến Tàng Kiếm đặt đơn hàng, bị hắn lấy cớ thời hạn quá gấp xưa về, binh giáp mã cụ của Thiên Sách đã đang đến hạn rồi. Đại hội Danh Kiếm còn sớm, thần binh Diệp Anh cất giữ trong Kiếm lư một chút tin tức cũng không có, ý tứ của Tàng Kiếm luôn rất kỹ càng.

Nếu như Lý Thừa Ân không muốn nhắc đến chuyện này, Diệp Anh cũng liền thuận theo ý hắn, vươn tay mò mẫm giúp hắn đem tấu sớ trên bàn gom lại. Lý Thừa Ân đem cầm gác ở trên đỉnh đầu y, “Qua vụ này, Đông cung bên kia khẳng định có phản ứng, và lại cứ để mỗ trộm được nửa ngày phù sinh nhà rồi đi.”

Hắn lại đem bút trên giá cầm lên, đưa vào trong tay Diệp Anh, mở ngón tay ra, Diệp Anh không biết hắn có ý gì, hơi hơi ngẩng đầu, hắn cầm lấy tay Diệp Anh, lại giống như là dạy trẻ nhỏ viết chữ, dẫn dắt y viết xuống mấy chữ trên giấy.

“Thịnh thế an lan.”

Đều nói Thiên tử thánh minh, có thánh minh nữa, thì cũng có một ngày thành hồ đồ. Hiện giờ quốc thái dân an, xưng được là thịnh thế, mag những thứ phù hoa phía sau, Thánh nhân chẳng phải là không trông thấy, là đã trông thấy cũng chỉ có thể làm như chưa trông thấy, hắn muốn làm Thiên tử xưng tụng vạn tuế, thì phải không trông thấy.

“Diệp Anh, ta.....”

“Ừm, ta biết.....” Diệp Anh đem ngón tay từ trong tay hắn rút ra, dè lên môi hắn. Lý Thừa Ân vẫn đang muốn nói gì đó, Diệp Anh không dám khẳng định là chính mình có hay chẳng hoàn toàn có thể minh bạch, nhưng vẫn ngăn cản hắn tiếp tục nói ra, minh bạch thì thế nào không minh bạch lại ra sao? Nhân sinh trong chốn thiên địa, bỗng như khách viễn hành.

Ngón tay dính vết mực, Lý Thừa Ân nếm được chút mùi vị tương tự như xạ hương long não, không có biên giới mà nghĩ nếu như liếm vào đem xì hàm răng, xem ra hắn là bộ dáng càng thêm đáng sợ. Thế nhưng vẫn không dừng lại, dịu dàng liếm láp. Tay của Diệp Anh, có thể dính nước suối hổ chạy qua, có thể vấy bụi lửa trong Kiếm lư, trái lại lại không nhiễm phải mực.

Hắn đem Diệp Anh nâng cao lên một chút, biến thành tư thế đối diện với mình, cánh tay gạt qua, bút mực giấy nghiêm tất cả rơi trên mặt đất. Diệp Anh không biết hắn vì sao lại kích động lên như vậy, đành phải vỗ vỗ bả vai hắn. Chậm rãi được đặt trên chiếc bàn dài, quá cứng rồi, nằm lên có hơi khó chịu, Diệp Anh

chống khuỷu tay sau lên chống đỡ thân thể, chân vẫn dẫm ở trên tháp, Lý Thừa Ân đứng lên đem tháp dịch ra phía sau, Diệp Anh liền không tìm được nơi mượn lực.

“Lý.....” Lý Thừa Ân khom người hôn cầm y, y cũng liền ngậm miệng, một tay xuôi theo bím tóc buộc lỏng lẻo của Lý Thừa Ân. Dây buộc vẫn là do buổi sáng mình qua loa thắt lại, rất dễ dàng liền rút rơi, Lý Thừa Ân chẳng có nhiều thời gian để ý tóc tai như mình đến thế, sợi tóc mang theo hương vị xà phòng và mùi hương thịt hầm buổi trưa trượt trên khuôn mặt mình. Diệp Anh vươn tay túm một lon qua, nhẹ nhàng vôn vê (cầm lon tóc bằng ngón cái và ngón trỏ rồi vê vê cho nó tách sợi ra), tuy rằng không nhìn thấy, y nghĩ mái tóc của người này nhất định là màu đen như đàn hương.

“Cùng ta.”

“Ừ.” Y rõ ràng rành rọt hồi đáp.

Ngay ở trên chiếc bàn dài trong thư phòng chật hẹp, chiếc áo choàng vạt cân tay hẹp của Diệp Anh tạm thời làm đệm giường. Y nằm nghiêng ở trên, Lý Thừa Ân có hơi cấp bách, thô lỗ xoa mấy cái ở gốc đùi y, liền đi trêu đùa thứ mềm rũ ở phía dưới của y. Cửa mình sớm đã cứng lên, hần vạt đùi Diệp Anh qua, để y nằm ngửa ở trên bàn, cúi đầu đi ngậm lấy quả đở trước ngực y. Tiếng hừ nhẹ của Diệp Anh tràn ra. Hần ra sức gặm cắn, ngay cả trên phần da ở ngực cũng lưu lại dấu răng đậm nhạt không đều, Diệp Anh bị cắn đến đau, nâng tay muốn đem hần đẩy ra, lại cảm thụ được run rẩy khó thấy của hần, lại đem tay đặt lên đỉnh đầu hần, giống như vỗ về trẻ con, từng cái từng cái, lướt qua mái tóc xõa ra của hần.

Lý Thừa Ân giống như là đang sợ hãi gì đó, gắt gao ôm lấy bờ vai Diệp Anh, lại không dám hôn môi y, chỉ là lưu luyến một hồi ở trên gáy. “Lý Thừa Ân.....” Diệp Anh như là thở dài mà gọi tên của hần, “Ta ở đây.”

Sau câu nói này chính là hôn như dày đặc như mưa rào, ban đầu chỉ đáp lên khoeo mắt đuôi mày, cuối cùng như là đã hạ quyết tâm, hai môi chạm nhau, lập tức liền dây dưa cùng một chỗ. Đầu lưỡi Lý Thừa Ân liếm qua hàm trên của y, lập tức lại bị đè xuống, trừ hơi thở và tim đập lúc này, cái gì cũng không nghe thấy.

Chẳng có thứ gì như là để dùng bôi trơn, Lý Thừa Ân đem dục vọng của hai người nắm cùng một chỗ. Tư thế này của Diệp Anh có chút khó chịu, giãy giụa muốn nâng nửa thân trên dậy, lại bị Lý Thừa Ân áp chế quá chặt, chỉ có thể tùy theo hần điều khiển mình chìm nổi trong bể dục. “Lửa nóng” của hai người va chạm nhau, Diệp Anh không chịu nổi trước tiên, Lý Thừa Ân hài lòng mà đem trục dịch của y dẫn ra phía sau, thuần theo đó vào huyết từng vòng xoa vuốt. Mấy hôm trước ở tiểu huyết vẫn luôn chăm chỉ còn hơi hơi có chút sưng đỏ. Diệp Anh cũng cảm thấy có hơi ăn không tiêu, nhưng y biết Lý Thừa Ân hiện tại tâm tình không tốt lắm, cũng không nghĩ ra được biện pháp an ủi khác, đại khái chỉ có thể cùng y làm càn một trận, tạm thời quên đi những chuyện phiền lòng kia.

“Diệp Anh.....” Lý Thừa Ân nâng nhục nhận của mình từng chút một đẩy vào bên trong, hình dáng của vật kia được thân thể cảm nhận cực kỳ rõ rệt, nóng rực, cứng rắn, xé ra linh hồn vốn không thể đánh bại của y.

“.....Ừm.....ừ.....” Đầu đã đi vào, Lý Thừa Ân nóng lòng hành động, đem đầu chôn ở hõm vai Diệp Anh, tiếng tim đập rõ ràng mà truyền sang cho y, kể cả nhịp đập của mạch máu rung động trong cơ thể nhau, Lý Thừa Ân cảm thấy trong lòng, ước chừng chính là nơi duy nhất có thể an tâm.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy, nên tới thì sớm muộn gì cũng tới.” Lý Thừa Ân nói như vậy, dường như là đang khuyên nhủ chính mình.

“Người nếu biết..... A!” Lý Thừa Ân đột nhiên lui ra, lại hung hăng thúc vào, tận lực muốn kéo dài phần khoái cảm này, hờ hững rút ra rồi lại hung hăng cắm vào, ngay cả túi căng trương cũng hận không thể cũng cùng đâm vào. Ăn kĩ quá trơn, Diệp Anh để duy trì thăng bằng chỉ có thể hết sức bắt lấy cánh tay Lý Thừa Ân, khi không có chỗ phát tiết, ngón tay cơ hồ đều đã đâm vào trong da thịt hần. Y chủ động đi hôn môi Lý Thừa Ân, sợ hãi chính mình không cách nào khống chế được rên rỉ ra tiếng, đây không phải nội viện, ở cửa viện còn có thủ vệ, Phụ quốc Tướng quân ban ngày tuyên ***, truyền ra ngoài thì chẳng ra làm sao cả.

Lý Thừa Ân trên trán toàn là mồ hôi, theo tóc mai ở thái dương nhỏ xuống. Dục vọng của Diệp Anh bởi vì đau đớn có chút ỉn ừ, y muốn tự mình duỗi tay xuống an ủi, Lý Thừa Ân phát hiện ý đồ của y, liền nắm lấy tay y cùng hướng xuống phía dưới, lại lướt qua nơi kia, trực tiếp đi về phía sau, Diệp Anh chạm đến nơi hai người tương liên, tay run lên một chút, bị Lý Thừa Ân nắm lấy, lại không cách nào tránh ra được, chỉ có thể thuận theo ý tứ của hần, từng chút một đi cảm nhận nếp uốn ở cửa động bị hần căng ra, quả nhiên,

tính khí đặng trước bởi vì thể nghiệm xấu hổ như vậy lại có tinh thần hưng phấn lên, Lý Thừa Ân giờ mới buông tay ra, mặc cho y xoa nắn, mình thì chuyên tâm nâng hai đùi Diệp Anh, cơ hồ là dã man mà hoạt động trong thân thể y.

“Hừ.....Thừa Ân, giúp, giúp ta.” Đôi mắt Diệp Anh nửa hé mở, phủ lên một tầng hơi nước, Lý Thừa Ân ấn lên lỗ nhỏ ngay phía trước, ngón cái nhanh chóng ma sát, Diệp Anh cắn môi, thân thể đều căng lên.

“A —— Ừ.....” Muốn cắn lấy gì đó, ngậm miệng vào lại là tóc của Lý Thừa Ân, còn mang theo hương vị của mồ hôi. Lý Thừa Ân nằm ở trên người y thở dốc, lại chẳng hề lui ra, nhưng nụ hôn ướt át chỉ lưu lại ở hõm cổ y một chốc, thâm nhập ở hạ thân lại bất ngờ mà tới.

Một nén nhang? Hoặc là một canh giờ? Hay là lâu hơn?

Diệp Anh chẳng nhớ rõ nữa, đến sau chỉ là theo bản năng đi đáp lại khoái cảm mà thân thể hoàn toàn không thừa nhận được nữa, trước khi mất đi ý thức Lý Thừa Ân tựa hồ nói gì đó, thế nhưng mí mắt nặng quá, không biết được hẳn rốt cuộc đã nói điều gì.

Thời điểm lần nữa tỉnh lại, ước chừng là sau nửa đêm, buồng ngủ nhà chính Tướng quân phủ. Lý Thừa Ân ở bên người y ngủ đến thật say, tiếng ngáy khe khẽ ở trong màn đêm đặc biệt rõ ràng. Trên người được rửa ráy cẩn thận, hậu đình còn có chút không khỏe, cũng đã được bôi thuốc qua, thanh thanh lương lương. Diệp Anh hơi nhắc người dậy, trong bóng đêm đi sờ gương mặt của Lý Thừa Ân. Mi tâm giãn ra, hướng về phía khóe mắt, kỳ thật đã có bao nhiêu vết hằn gió bụi. Lại hướng xuống dưới, là chiếc mũi anh tuấn, xương gò má cao cao.....

“.....Anh.....” Diệp Anh cho rằng quá đến hẳn, lập tức rút tay lại, Lý Thừa Ân lại trở mình một cái tiếp tục ngủ.

Ồ trong mộng cũng gọi tên ta sao.

“Thừa Ân.” Thanh âm của y cơ hồ không thể nghe thấy, hạ người xuống, tóc dài toàn bộ buông trên vòm ngực Lý Thừa Ân.

Không ngờ rằng, y lập tức bị ôm vào trong lòng. “Ừ, ta ở đây.” Lý Thừa Ân không mở mắt, cơn buồn ngủ khiến hẳn không còn khí lực trò chuyện, chỉ là theo bản năng mà từng chút một vỗ về sống lưng Diệp Anh, càng vỗ càng chậm, càng vỗ càng nhẹ, sau đó hai người liền chìm vào giấc mộng ngọt ngào.

Nếu như.....nếu như có thể cứ không tỉnh lại thế này thì tốt rồi.

10. Chương 10: Thiên Trạch

Buổi sáng hôm đó nhóm tiểu thị nữ trong Thiên Trạch lâu theo lệ bụng y quan tiến vào phòng ngủ của Trang chủ. Cô bé hầu hạ bên cạnh đợi lâu không thấy người, nhin không được gạt tấm rèm tơ lụa ra nhẹ chân nhẹ tay đi vào. Liền trông thấy một góc thảm Lăng Hoa mỏng trên hương thấp trượt xuống dưới đất, ngọn nến trước tháp cơ hồ cháy hết cả một trản sáp, trên tấm thai chăn gấm trống không, cửa sổ lại mở, hai cánh cửa không khép kín, trong làn gió hơi ẩm đầu xuân khe khẽ va đập, lúc mở lúc đóng.

Bức thư Lý Thừa Ân để lại trên thư án được La Phù Tiên sai người đưa tới tay Diệp Huy.

Mấy vị trong trang đều được mời đến Tây Tâm đường. Tay cầm thư của Diệp Huy còn đang run rẩy, nghiêng rắng, mắt lộ hung quang, ba người đứng phía dưới đều thấp thỏm không yên, thở mạnh cũng chẳng dám. Diệp Phàm tính bình tĩnh không đủ, đứng một lúc liền cảm thấy nhàm chán, lén liếc mấy cái sang bên cạnh. Tam ca hẳn mặt không cảm xúc, tứ ca hẳn ý cười đầy ắp, lại đều là một bộ dáng mắt nhìn mũi mũi nhìn tâm. Hẳn thu hồi tầm mắt, đứng lúc va chạm với đường nhìn của nhị ca hẳn, Diệp ngũ thiếu giật mình một cái mà chặc một tiếng liền đứng yên. Diệp Huy trằng hẳn một cái, nhưng cũng không làm khó thêm gì cả, đột nhiên trầm giọng nói một mảnh gia nghiệp phụ thân sáng lập, giữ không nổi huynh để năm người, Huy thấy thẹn với phụ thân nha.

Không chỉ Diệp Phàm, hai người còn lại nghe lời này cũng cảm thấy kỳ quái. Ngoại trừ Diệp Huy, Diệp Vỹ lớn tuổi nhất, hơn nữa mơ mơ hồ hồ đều có chút hiểu biết phen này không như bình thường hẳn là có quan

hệ không hề nông tới đại ca, nhịn không được hỏi nhị ca sao lại nói lời này, cùng với đại ca rút cuộc đi đâu mất rồi?

Diệp Huy lại ra sức trừng Diệp Vũ một cái, đem bức thư trong tay mở ra, vẫy vẫy trước mắt ba người họ. Diệp Vũ vừa liếc một cái liền thấy rõ trên giấy viết thư đóng con dấu Thiên Sách phủ, phía dưới còn có thêm ấn quan phủ. Trong nhất thời mấy người đứng phía dưới đều tâm tỏ dạ tường mà à một tiếng, bị Diệp Huy trừng một phát, liền cuống quýt đem tình tự thả lỏng lộ ra trên mặt thu lại.

Con dấu này sẽ không có giả, nhị ca còn lo lắng gì nữa? Diệp Mông tâm nhãn thành thực nhất, thẳng thắn mà nói ra, đại ca là bị chủ nhân Lý phủ mang đi rồi. Gần đây thái bình vô sự, chẳng bao lâu Đông Đô lại có cảnh sắc náo nhiệt đáng xem, mười phần thì có đến tám chín là được mang qua đó giải sầu rồi. Muốn ta nói, đại ca ngày ngày cứ ở lại trong trang cũng buồn, ra ngoài đi dạo chẳng lẽ không tốt ư? Phàm đệ sau khi trở về cũng thường xuất trang, cũng chưa từng gặp phải hung hiểm gì.

Người cho rằng người nào cũng giống Phàm đệ của người ấy à? Nó đi ra ngoài, rước bao nhiêu phiền toái trở về? Diệp Huy được một câu nói này nhắc nhở, hận sắt không thành thép, trợn trừng mắt mà nhìn Diệp Phàm. Nào có lý đó, Anh quốc công thân là Thống lĩnh Thiên Sách phủ, là trọng thần trong triều, thân phận tôn quý, trên giang hồ cũng là uy danh lan xa, vì sao phải làm vụ tập kích ban đêm thế này? Nếu hãn có thể có lẽ có phép, đường xa mà đến, Diệp mỗ lẽ nào có thể cự tuyệt ngoài cửa hay sao?

Cái này cũng khó nói, không biết chừng nhị ca huynh..... Diệp Phàm kìm lòng không đậu, bật thốt ra. Mất thấy ngũ đệ sắp dẫn lửa thiêu thân, Diệp Vũ vội vã chuyển hướng câu chuyện. Nhị ca đương nhiên sẽ không làm như vậy, Diệp gia ta tuy rằng lập nghiệp chưa lâu, cũng kết giao rộng bằng hữu bốn bể, chưa từng cự tuyệt ngoài cửa cái loại cách làm nhỏ nhen này.....

Huynh nói bằng hữu bốn bể cự thể là ai a tam ca.

.....

Phàm Nhi nói, thực ra cũng không sai. Diệp Huy có chút bị mấy người đệ đệ làm chóng váng, cái kính qua lại mấy bước, lúc này mới ngừng lại lần nữa trở về đứng trước mặt bọn họ. Huy vẫn luôn có nghi hoặc khó giải. Tàng Kiếm ta thạo rèn đúc thiên hạ vang danh, làm ăn qua lại với quan phủ cũng là chuyện thường, ngoại trừ điều khoản lớn thì công việc cự thể thuộc bốn phần của Huy, đại ca cũng chẳng xem qua. Từ chủ nhân Lý phủ đến cửa, tiếp đến đơn hàng của Thiên Sách phủ, tình huống lại chẳng giống nhau. Ta nghĩ Thiên Sách vốn là đất dụng binh, Phủ chủ lại khó có được là bạn của Trang chủ, thường thường đem khoản nợ vụn vặt trên mặt bình giáp xóa đi cho. Năm nay cảnh nội không yên, chiến hỏa có xu thế nổi lên, thời điểm trước đây một chút cùng tán gẫu với đại ca, huynh ấy nói phải mở lò luyện đúc thương, đây là muốn cho ai, người và ta đều rõ. Huy đặt tay lên ngực tự hỏi, Tàng Kiếm sơn trang đối với quan phủ không hề hổ thẹn, chủ nhân Lý phủ cư nhiên liền vô thanh vô tức như vậy mà đem đại ca mang đi. Sợ là lần sau lại đến, Diệp mỗ liền mời hãn ăn chè bé môn! (cho khách ăn chè-bé-môn chính là ko cho khách vào nhà)

Thế, cũng không hãn đại ca không vui lòng a.

Lắm miệng!

Diệp Phương Trí hôm đó đi đến Kiếm trung, nhắc đến Nhị trang chủ cả ngày bất mãn không vui với Diệp Lăng Liệt, bởi vậy mấy món nợ khó chơi đều xuống dưới tay hãn. Diệp Lăng Liệt ngồi ngay ngắn, không cho là đúng mà nói mấy chuyện về sổ sách người tùy tiện là được rồi, có rảnh không bằng đến ở cùng ta nhiều hơn. (có mùi JQ)

Ta không thèm, đến nữa người lại muốn ta dùng kiếm cùng người. Ta về kiếm thuật không bằng người, người lại không phải là không biết. Lăng Liệt, ta xin Trang chủ để người ra ngoài giúp ta tính sổ sách có được không?

Ta nhìn thấy sổ sách liền đau đầu đau người không biết à?

Hai người nhìn nhau nửa buổi đều thở dài, dị khẩu đồng thanh mà nói Tàng Kiếm nếu như dựa vào loại người như người thì xong đời rồi.

Ngày hôm sau khi Diệp Huy tự mình đi gặp Diệp Mạnh Thu vẫn cứ còn chút lo lắng không yên. Thị nữ ngoài cửa truyền lời nói Nhị thiếu gia đến, hãn bước qua ngưỡng cửa đang muốn tiến vào trong phòng, bên

tai đột nhiên truyền đến tiếng âm ì mơ hồ của trẻ nhỏ, nghe ra tựa hồ còn mang theo mấy phần ghen ngào.

“Nàng ta không bằng Đa Đa! Nàng ta chính là không bằng Đa Đa!”

Là Kỳ Phi? Diệp Huy cảm thấy kỳ quái. Cô bé gần đây đi theo phụ thân, hơn nữa đứa bé gái gần đây nữ quyến họ hàng xa trong nhà mang đến, cũng tạm ở nơi này. Kỳ Phi chấp tay sau lưng đứng trợn mắt Diệp Mạnh Thu, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, miệng nhỏ âm ức mà bĩu ra. Đây đúng là chuyện lạ, phụ thân thương cháu gái nhỏ nhất, hôm nay đây là âm ì đâu ra vậy. Diệp Huy đứng lại nhìn vào trong một cái, quả như dự đoán, trong lòng thị nữ ở phòng trong còn có một cục tròn màu vàng nhào vào đang khóc.

“Liên Nhi tính cách mềm yếu chút, người liền bắt nạt nó,” phụ thân ngồi đó, không như trước đây ôn hòa đến thế, “Hôm nay bên dưới tìm không ra người giống vậy, người trách nó không bằng Đa Đa, không có đạo lý này đâu.”

“Đa Đa đi đến nơi khác rồi,” Diệp Kỳ Phi hít hít mũi ngẩng mặt lên, “Con đi giải thích với Liên Liên. Ông nội, con.....con một ngày nào đó phải đem Đa Đa tìm trở về!”

Diệp Huy nghe xong âm thầm thở dài. Trẻ con vẫn chưa hiểu gì cả, nước mắt trét đầy trên khuôn mặt nhỏ lại vẫn một bộ biểu tình kiên định. Thị nữ một bên vội vã nhìn ánh mắt ra hiệu tiến lên ôm cô bé, nói Nhị trang chủ đã đến, tiểu tiểu thư chúng ta ra ngoài trước thôi. Diệp Kỳ Phi ghen ngào kêu một tiếng nhị bá, hai nắm tay mềm liền đều ôm lấy cổ người lớn thút tha thút thít mà được mang ra ngoài.

Diệp Huy vẫn an, tỉ mỉ nhìn khí sắc phụ thân, cảm thấy vẫn tốt, tâm lý nhất thời buông xuống không ít. Thị nữ phía sau lập tức rót trà dâng, lại đốt thêm một lư hương tốt. Hương thơm sười ấm chậm rãi bốc lên, trong nội thất không quá lớn thập phần thư thích ấm cúng. Mấy năm gần đây phụ thân đem sự tình lớn nhỏ trong sơn trang tất cả đều giao cho huynh đệ năm người, dần dần rút ra lui về sau, hưởng thụ một phen sinh hoạt của người lão niên, ngược lại cũng khá vui vẻ.

Kỳ Phi là được trong nhà nuông chiều, đợi con bé lớn thêm chút, học chút quy củ này liền ổn thôi. Theo con thấy, vẫn là đem Kỳ Phi và Liên Nhi mang đến nơi khác ở là được, đỡ phải ở nơi này của phụ thân âm ì đến độ không yên ổn.....

Không cần, không cần. Học quy củ cái gì chứ? Diệp Mạnh Thu uống trà, trên mặt thoáng hiện chút ý cười, đám trẻ con ồn ào, ta thấy cũng thú vị.

Phụ thân hà tất nhắc đến chuyện Đa Đa với Kỳ Phi, nếu cô bé thực sự đi rồi, trong trang chẳng phải lại là một phen chân tay luông cuống sao.

Kỳ Phi tính tình thẳng thắn, người ngay nói thẳng, Đa Đa đi rồi liền làm cho trong lòng con bé một hồi không yên, một ngày nào đó sẽ muốn đi. Ta già rồi, già rồi, nhìn Kỳ Phi, trong lòng cũng tốt lên một chút. Lão nhân nói rồi lại nói không khỏi bắt đầu oán giận, mấy người các người bình thường đều bận đến không thể đến gặp ta, cứ nhiên còn muốn đem Kỳ Phi đi nơi khác? Nó cũng đã bên ta mấy năm này. Diệp Huy nghe xong cười xòa nói phụ thân nói chí phải, không mang con bé đi nơi khác nữa, cứ để bên cạnh người.

Diệp Mạnh Thu vẫn không hài lòng, quảilateral gõ bùm bụp, nói lão tam đã có Kỳ Phi, vậy còn người? Hôn nhân đại sự của người làm ca là người có phải nên đã đồng rồi hay không?

Người làm con chán nản, im lặng nửa buổi đành phải nói cha cũng đừng nhắc đến chuyện này nữa, còn sớm, cũng chưa có người thích hợp. Diệp Mạnh Thu sớm đã nghe hẳn đem lời này nói đi nói lại không biết bao nhiêu lần, chỉ đành bất đắc dĩ mà thở dài một hơi. Người là làm sao vậy? Năm ấy ta cũng là phải thay người đề cập chuyện cưới xin với chủ nhân Tú phương, thật không dễ dàng chờ đến khi ta được nhàn rồi, lại hay tin cô nương người ta trở về Miêu Cương mất rồi. Chuyện của Khúc Vân đã qua bao nhiêu năm cũng là một nút thắt trong lòng, Diệp Huy trầm mặc một lúc muộn thanh muộn khí mà nói, là con có lỗi với nàng.

Ta mấy năm này, đem rất nhiều sự tình từ trước lật qua lật lại suy ngẫm một phen. Mấy người huynh đệ các người, về nhân duyên đều trắc trở. Con dâu Liễu gia (Liễu Phù Vân?), kết quả như vậy, tuy là ta cũng không nghĩ đến..... Lão nhân than thở một tiếng. Ngoại tộc thì ngoại tộc, thế gia lại coi là gì? Đáng tiếc thời điểm ấy không hiểu những đạo lý này. Cho nên lần này Phạm Nhi đem cô nương người ta mang về, ta liền nghĩ chuyện Đường gia bên kia truy cứu, chuyện Liễu gia bên này không thuận không buông, có thể cưới, thì cứ cưới đi. Đệ đệ người từ nhỏ ở bên ngoài chịu nạn một phen, nó nếu như có thể thu tâm an ổn

xây dựng một gia đình, ta liền chẳng cầu gì hơn. Người hiện tại chủ trương sơn trang, nói cho người nghe, cũng là bày tỏ ý tứ của phụ thân người.

Hôn sự của Phạm đệ, đại thể đã định ra rồi. Diệp Huy trầm ngâm nói, Đường gia Liễu gia, nhi tử tự có tính toán, tuyệt đối sẽ không phiền đến phụ thân. Hấn ngừng một chút, rốt cuộc nói, phụ thân, so với hôn sự của ngũ đệ, nhi tử có một chuyện càng thêm trọng yếu hơn muốn nói với phụ thân.

Ta thấy người từ khi vào cửa liền tâm sự nặng nề, bây giờ rốt cuộc muốn nói rồi ư? Diệp Mạnh Thu ha hả cười trêu chọc hấn, nói đi. Từ từ, trước tiên để ta đoán một cái. Nếu không phải là hôn sự của Phạm Nhi, cũng không phải chuyện của chính người..... Đúng rồi, Huy Nhi, A Anh hôm nay sao lại không cùng đến với người?

Diệp Huy trong lòng còn đang do dự, chần chừ chừ chừ rốt cuộc cũng mở miệng. Việc con muốn nói chính là chuyện của đại ca.

11. Chương 11: Điểm Mực

Thứ nhắc nhở Lý Thừa Ân đem người trả trở về là một phong thư Tàng Kiếm sơn trang gửi tới, viết ở trên giấy vân trắng dày dặn, phần cuối đóng thêm cái dấu toái tinh. Thiên Sách bên này cũng biết chút sự tình, phong thư này được trực tiếp đưa đến trên tay Lý Thừa Ân. Thời điểm buổi tối Diệp Anh một mình dò dẫm đi vào chính phòng tìm hấn, vừa vào phòng liền cảm thấy có chút khác thường. Y loạt xà loạt xoay mà đi đến ngồi bên cạnh Lý Thừa Ân, mùi vị huân hương trên giấy viết thư là hương khí từ nhỏ đã rất quen thuộc, bởi vậy trong lòng sáng tỏ. Lý Thừa Ân đang đọc thư, còn có chút ngạc nhiên, nói với Diệp Anh Nhị trang chủ sắp đến rồi, đại khái là không yên tâm ta đưa người về, ở trong thư nói, để Diệp Phạm đến đón người, mấy ngày sau liền đến Đông Đô. Diệp Anh ừm một tiếng, lại nghiêng mặt qua xác nhận nói quả thực là Phạm đệ đến sao? Diệp Anh là thực yêu quý người đệ đệ này, Lý Thừa Ân một bên đáp lời một bên âm thầm cảm thán, y nghe thấy tên của Diệp Phạm, giữa mi mắt vô ba vô lan đều là giấu không được thần sắc vui vẻ.

Chuyện phải trở về, Diệp Anh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Lý Thừa Ân bắt đắc dĩ mà cười cười, đem thư gấp lại thu về, cầm lấy ngón tay mang theo hơi lạnh của Diệp Anh. Diệp Anh ngả vào hấn, mặc cho Lý Thừa Ân nắm lấy tay mình, rõ ràng lòng không yên ổn mà đem nghịch. Mỗ nên trở về rồi. Mỗi khi nói đến sự tình của sơn trang, biểu tình của Diệp Anh liền trở nên cực lý nghiêm túc. Thời tiết đầu xuân là tốt đẹp như vậy, sự tình đầu xuân cũng luôn là nhiều như vậy. Chuyện bàn bạc buôn bán khoáng thạch ở bên ngoài cần y tự mình đi tiếp nhận, năm nay sau khi khai xuân cũng phải án theo đơn hàng binh khí đã nhận kiểm rõ số lượng rèn đúc, về làm ăn tuy có nhị đệ giúp đỡ, sự tình lớn nhỏ lần lượt tính toán ra, cũng là rất giầy vò người ta. Cùng với ngũ đệ nếu đã mang cố nương của Đường gia về, hôn sự bất kể ra sao cũng không nên kéo dài lâu quá.....

Trong khi hai người nói chuyện, canh giờ đã không còn sớm, lại vẫn chưa thấp đèn. Chân trời mênh mông phía tây đã tối sầm xuống, tà dương như huyết như hà (hà ở đây là rặng mây màu đỏ), thiêu đến độ màu sắc rực rỡ tầng tầng lớp lớp khắp trời. Những tia sáng màu ngân không nổi liền xuyên qua tấm rèm, có chút chiếu lên vạt áo đai lưng của Lý Thừa Ân, có chút lại chiếu lên khuôn mặt ghé vào bên thắt lưng hấn của Diệp Anh. Y người này cả đời là dung mạo đẹp trắng thuần, được nắng chiều lung linh đầy màu sắc tôn lên, gò má ửng hồng, mi dài cong vút, lại giống như mỹ nhân phú tâm trang điểm ban tối. Lý Thừa Ân nhìn ở trong mắt, trong nhất thời quên an bài chuyện trở về của Diệp Anh, một lòng một dạ mà phân biệt điểm sắc đoạt nhân thể này là tốt, hay là bình thường không nhiễm bụi trần thể kia tốt? Ấy thể mà Diệp Anh không chút nào hiểu được phen tâm tư quanh co trong cuộc phong nguyệt này của hấn, vẫn cứ chống cằm, xòe đầu ngón tay tỉ mỉ kể ra những sự vụ đã nói. Y thoáng động một cái, những đốm sáng quầng sáng kia lên theo đó nhảy nhót lên, nhìn ở trong mắt cư nhiên nói không ra một nơi nào không tốt. Lý Thừa Ân như cam chịu mà than thở một tiếng, đem người ôm vào trong lòng.

Người làm sao vậy? Diệp Anh rốt cuộc nhận thấy có gì đó không đúng, dừng kể lễ vươn thẳng người hỏi.

Lý Thừa Ân nhẹ nhàng cọ sát cái trán trươn bóng của y. Chấn riêng tư không người, đôi bên tựa vào thật gần, hơi thở ấm áp tỏa đầy bên tai. Ta chỉ oán hận mà lại chẳng có cách nào hay đem người giấu đi, cũng

không có cách nào hay cùng người trường tương tư thủ. A Anh, ta từ khi biết thế nào là sợ hãi, đã từng cho rằng chính mình sợ hãi rất nhiều rất nhiều chuyện, đi đến hôm nay, lại chỉ có một chuyện này liên quan đến người, lo sợ trăm điều, không thể giải thoát.

Ừm, còn sau đó? Bên kia hồi đáp không nhanh không chậm, lắc lắc lư lư. Sắc trời càng thêm âm đạm, dáng vẻ của Diệp Anh cũng sắp nhìn không rõ nét, đôi mắt khép hờ tựa ở gần Lý Thừa Ân, một vài lọn tóc trắng rủ xuống khe khẽ đong đưa.

Sau đó người bên ta hơn chục ngày này, lại cảm thấy cổ tà hỏa trong lòng tắt đi. Lý Thừa Ân thân nhiên mà nói, liền như là phát hiện ban đầu liệu cả tính mệnh muốn che chở vật mềm mại xinh đẹp, đột nhiên hóa thành thứ sắc bén cứng rắn phòng thân.....

Vừa bắt đầu mấy câu kia còn nghe ra được trầm bổng du dương trong đó, như là nói giỡn, đến về sau lại hoàn toàn thu liễm lại.

Diệp Anh chỉ là an tĩnh lắng nghe, rúc ở trong lòng hẩn, duỗi thân thể ra bày thanh một tư thế tương đối thoải mái, có lẽ là nổi lên lòng ham chơi, như con nít vươn tay đi với bó tóc hơi hơi lay động sau đầu Lý Thừa Ân.

Cho dù lần đi này không gặp lại nữa, ta cũng nguyện Tướng quân hết thủy bình an.

Thanh âm của Diệp Anh cao hơn của Lý Thừa Ân một chút, nghe ra tựa như dòng nước không bị ngăn trở. Y từng ở trong những năm tháng nhiều cô quạnh như vậy không ngừng, à truy cầu ngộ đạo bình giải, mãi đến khi thấu hiểu dùng kiếm mưu sinh, kiếp này trừ bỏ kiếm thì chẳng còn đạo lý gì khác. Y lại dùng rất lâu rất lâu đi suy nghĩ các loại giữa y và Lý Thừa Ân, thẳng đến khi hỗn loạn và bối rối trong lòng nổi lên vì hẩn được bình ổn. Y thấy được, cũng nghe được, si mê cũng được, chấp niệm cũng thế, tâm tư rối rắm, đều đã bị năm tháng đàng đẵng mài đến phẳng phẳng lạng lạng. Diệp Anh vẫn luôn là người bất động thanh sắc mà nỗ lực.

Về phần vật mềm mại trở thành vật cứng rắn sao..... Ta hình như có chút minh bạch ý tứ của Tướng quân rồi. Người trong lòng kia lúc này thực giống như đứa trẻ đùa nghịch mái tóc dài của Lý Thừa Ân, ngơ ngác mà lẩm nhẩm một câu này, một lúc lâu sau mới khôi phục lại tinh thần. Loại tiểu ý an bình thường ngày kia chậm rãi lại trở về trên mặt y, tựa hồ là thực sự vui vẻ, cho nên đã cười thật lâu. Sau đó Diệp Anh mới nằm sấp xuống nắp đến chỗ tối, như có chút mệt mỏi mà thấp giọng nói, Anh tuy không có tài, dù cho không thể làm thủ hộ của Tướng quân, cũng không cần trở thành uy hiếp của Tướng quân mới tốt.

Hết cách, ta cầu còn chẳng được ấy. Lý Thừa Ân nghe xong cũng cười. Những ngày này, cũng là miễn cưỡng người, là ta trộm tới được.....

Những lời còn lại bị người kia toàn bộ đều nuốt xuống. Diệp Anh hiếm khi chủ động, lúc chủ động lên lại đủ để khiến người tâm thần nhộn nhạo. Vì vậy Lý Thừa Ân liền mất cơ hội đem chúng nói ra khỏi miệng.

Cuộc trò chuyện đêm qua, đã nói đến độ cực tở cực tường, tâm trạng hai người đều ổn định không ít. Lý biệt tuy rằng không thể nào không từ bỏ, thời khắc đó lại luôn muốn tới.

Thời điểm Diệp Anh ở nhà, sáng dậy chải đầu ước chừng có mười người đến bên hầu hạ, sau khi được Lý Thừa Ân đón đến đây, liền lược bớt đi từng bước từng bước rất nhiều phiền toái. Người kia đặc biệt yêu thích mái tóc dài trắng bạc của y, khi chải tóc cho y luôn muốn ngắm nghía thật lâu. Bên trên chiếc lược hương đàn mộc phiếm màu sắc đen nhánh trơn bóng, mái tóc thật dài trong tay chải thẳng đến cuối, ở giữa lược quanh uốn khúc, sợi tóc mềm mượt tựa như làn nước từ trong răng lược đan xen chảy xuôi xuống. Khi lần đầu làm thử còn có chút không thuần thục, đến hôm nay đã là thuận buồm xuôi gió lắm rồi. Chờ đôi trâm khác nhau cài vào phát quang dát vàng, Diệp Anh thường thường vẫn còn mê mang. Lý Thừa Ân gọi y một tiếng xong rồi, trái phải đoan trang, thuận tay phẩy đi một chút tóc xõa lưa thưa trước trán Diệp Anh.

Thủ đoạn quen dùng trên chôn phong lưu chải tóc trang điểm thế này, Lý Thừa Ân một chút cũng không lạ lắm. Hẩn trước nay chỉ thân nhập hoa tùng, phiến điệp bất triêm thân, hạ thấp thanh danh quyền luyến ở chôn ôn hương của Phụ quốc Đại tướng quân. Hiện giờ mỹ nhân nhà mình ở trong lòng, lại không dùng được những công phu phong hoa tuyết nguyệt ấy nữa, tỉ mỉ nghĩ lại, cũng là một chuyện khiến người cảm thán. Diệp Anh ngồi yên không động, lơ mơ cảm thấy Lý Thừa Ân vẫn ở trước mặt, lại không biết hẩn muốn làm cái gì. Dù sao người này dần vật quen rồi, luôn có thể có chút chú ý mới lạ, tùy hẩn đi..... Đang

nghe như vậy, Lý Thừa Ân vội vã đi rồi lại trở về. A Anh đứng động, ta vẽ mày cho người. Bút lông mềm chấm phẩm đen kẻ sát da thịt tỉ mỉ chuyển động, khiến Diệp Anh hơi hơi cảm thấy chút mát lạnh lạ lẫm.

Diệp Anh vừa không quen thuộc cũng chưa từng được làm qua chuyện này, đành phải tùy Lý Thừa Ân thuận theo động tác của hắn. Chẳng qua thể nào chẳng nữa cũng biết đây là trang sắc khuê phòng, Lý Thừa Ân vì sao..... Tuy là y trong lòng an định, cũng không khỏi sinh ra một chút cảm giác khác thường. Không khỏi nhớ đến thời điểm Tĩnh Y bảy tám tuổi học trang điểm, đợi đến khi mười tuổi, đã có thể đem hai hàng mày vẽ đến tú lệ mà lại dài mảnh. Muội muội chính là nước da trắng ngần, mắt mày tinh xảo, sau khi lấy phẩm đen vẽ lên, bệnh trái yếu yếu ớt ớt tựa hồ có thể giảm bớt một chút, nếu lại thoa son lên, liền là nhan sắc phù dung. Đẹp mắt hay là không đẹp mắt, cũng không phải là chuyện thuộc bốn phận của nam tử, chẳng qua, hắn thích thế thì tùy hắn thôi..... Huống chi nói đến sự tình không thuần thực cũng chưa từng làm qua, sau khi gặp được Lý Thừa Ân lại đâu chỉ một chuyện này chứ. Vừa nghĩ đến đây, lỗ tai Diệp Anh cũng hơi hơi nóng lên.

Lý Thừa Ân dè người im lặng trong tầm tay không biết đã thiên mã hành không suy nghĩ thật xa. Hắn nâng cằm Diệp Anh, hết sức chuyên chú, bắt tri bắt giác trên ngón tay cũng dính phẩm màu, dáng mày của Diệp Anh rất đẹp, sắc mày lại có hơi nhạt, không giống như màu tóc, là màu xám nhàn nhạt. Lý Thừa Ân dọc theo đường vân vẽ một hồi, lại chấm lên phẩm màu tỉ mỉ chau chuốt. Một bên tô vẽ, một bên nói chuyện phiếm. A Anh, chuyện phong lưu này, từ xưa đã có rồi. Vị ở thời tiền triều kia, ở trong nhà mình vẽ mày cho ai nhân một hồi, bản báo cáo liền đưa đến trước mặt Thánh nhân. Chắc, quan trường hiểm ác thế đấy.....

Diệp Anh biết người hắn nói chính là Trương Thường của tiền triều. Kể rằng Thái thú thương yêu phu nhân, thường tự mình vẽ mày cho nàng, chắc là tiền triều lễ nghi nghiêm ngặt, liền bị dâng một bản tấu ở trước mặt quan phủ. Thú vui khuê phòng, để chỉ người vẽ mày, câu nói tuyệt diệu này thế nhưng lại lưu truyền tới nay.

Một nét vừa dứt. Dáng mày cùng màu sắc đều rõ nét lên, tôn lên gương mặt cơ hồ giống hết như đúc với hồi còn trẻ, trái lại thêm mấy phần anh khí. Diệp Anh khe khẽ cười, sờ tới bàn tay còn cầm bút của Lý Thừa Ân.

Không biết dung mạo này, hay chẳng có thể đi lừa gạt như Tướng quân từng nói, rất nhiều năm tháng ấy?

Lý Thừa Ân ngẩn người một chút. Người nọ ngẩng mặt nhẹ giọng hỏi hắn, một đôi hàng mi được hắn dụng tâm tô vẽ mảnh mà dài, hai bên không trở không ngại mà kéo dài ra, một đường ẩn vào tóc xõa thưa thưa trước trán. Đem qua lời lưu luyến vô tâm, Diệp Anh hiển nhiên còn ghi nhớ. Y hỏi hắn như vậy, hỏi thẳng đến độ những tâm tư vô cùng vô tận trần trở trong lòng hắn tất cả đều dâng lên, ngực đập rộn, trong nhất thời không một chữ có thể đáp lại.

Diệp Anh mắt lòa, nhìn không thấy hai bên tóc mai đen nhánh của hắn lạng lẽ mọc ra tóc bạc. Mà vẻ sáng ngời trong chính đôi mắt hắn dù vẫn cứ giống như ngày mới gặp, lại cũng không thể không theo phép tắc sinh lão bệnh tử của thế gian này, dịch không lại năm tháng gió sương. A Anh, trong lòng có người để nhớ mong, mới cảm thấy thế gian nhiều điều đáng quý. Lừa được năm tháng thì thế nào? Lừa không được năm tháng thì lại làm sao? Mặc cho tuế nguyệt vô tình giang hồ liêu khoát, đời này kiếp này có được một người là người, ta cũng chẳng cầu gì hơn.

Bút rơi xuống đất phát ra một tiếng rất nhỏ. Trên tay hắn hơi hơi dùng sức, Diệp Anh liền không tránh được nghiêng về phía trước, bị kéo vào trong cái ôm quen thuộc. Lý Thừa Ân hai tay ôm đến thật chặt, trên bào phục tầng tầng lớp lớp nếp nhăn, lộ ra tấm lưng thon gầy xinh đẹp của Diệp Anh, má trái Diệp Anh vừa vịn áp lên bờ ngực hắn, bình tĩnh mag lắng nghe nhịp thở có chút kịch liệt lên của hắn, chậm rãi mà vươn hai tay mình ra vòng ôm lên. Mặt Lý Thừa Ân cúi xuống, đôi môi dán lên vành tai y.

Ta lại chỉ nguyện được nhìn người, già đi kiếp này.....

12. Chương 12: Đường Về

Ngày đó thời gian chờ đợi trước khi đi cũng không lâu lắm, đội xe rầm rộ Tàng Kiếm phái tới thẳng tuốt được Diệp Phạm mang tới chân núi Bắc Mang, người có tinh mắt nhìn vào, có lẽ còn phải có chút xấu hổ.

Lý Thừa Ân cũng không để ý cho lắm, tầm mắt phóng xa từ trên cao nhìn xuống, trên sơn đạo khúc khuỷu lộ lộ về hui quanh đây rầy thiếu niên áo vàng thúc bạch mã mà tới, dung nhan rạng rỡ, ánh sáng lóa mắt. Hắn trong lòng suy tính, đi theo Diệp Phàm, chắc hẳn phần lớn là đệ tử trẻ tuổi, đợi đợi xe đi đến chỗ gần nhìn xem, quả như dự đoán. Toàn bộ đều là tóc đen buộc lên cao cao, hai loại kiếm khinh trọng ấn theo quy củ đeo ở sau lưng, những nét đẹp tuấn lãng của người thiếu niên đã không che giấu nổi, từ đuôi mày và thái dương lộ một chút ra, ở trên mỗi khuôn mặt đoan chính toát ra. Lý Thừa Ân đã nghe thấy thanh âm ca ngợi tán thán phía sau, lại nhin không được xoay mặt qua nhìn Diệp Anh đang đứng bên cạnh một cái. Hắn tựa hồ đã dưỡng thành một loại thói quen nào đó, luôn muốn nhìn khuôn mặt chính diện của Diệp Anh một cái, ngắm thần sắc an bình của y, đường nét nhu hòa, đôi môi hồng nhạt có một tia gương lên mơ hồ, mái tóc buộc cao rủ xuống bị gió thổi mà ưu nhã phấp phới. Bọn họ đến rồi. Lý Thừa Ân ôm lấy thắt lưng Diệp Anh, kề đến bên tai y nhỏ giọng nói một câu. Ừm, bên kia liền khẽ khàng đáp lời, đem tay đặt vào lòng bàn tay hắn. Khi dắt Diệp Anh xuống khỏi lầu cao, rít gào một tiếng gió, với hắn mà nói đã là gió bắc Tư Không thấy quen chẳng hiểu tại sao trở nên càng lớn, hắn nhìn ra phía bên ngoài, trong mắt chiếu ra đội xe nghiêm chỉnh chờ phân phó, bàn tay lại đặt lên những ngón tay an tĩnh đến cơ hồ lộ ra mấy phần như thuận của Diệp Anh. Hắn nhớ đến những lời nói khó mà gặp mặt nữa, trong lòng bỗng dưng sinh ra không muốn giống như một sợi tơ mảnh mà chắc chắn, cuộn cuộn không ngừng mà quấn quanh thít chặt, khiến đôi mắt của hắn ở trong tiếng gió phật trở nên ấm nóng.

Ra mắt Lý Tướng quân, thanh niên dẫn đầu cầm y bạch mã, ghim dây cương đi xuống cao giọng hành lễ. Lý Thừa Ân có mấy năm chưa từng gặp qua người đệ đệ nhỏ nhất cũng âm ỉ nhất này của Diệp Anh. Diệp Phàm giữa mi vũ nhiều thêm trầm ổn thành thực, đôi mắt trong trẻo như sao sáng, rạng ngời như có ánh sáng, càng thêm anh tuấn chói mắt. Mặc dù lời đồn về ngũ thiếu gia Tàng Kiếm trên giang hồ có nhiều như vậy, bình tĩnh mà xem xét thì Lý Thừa Ân rất thích người trẻ tuổi anh khí bừng bừng này. Những sự tình liên quan đến Diệp Phàm, nhiều vô số kể, Lý Thừa Ân ít nhiều cũng biết một chút, mà trước tiên không nói phải trái chính tà, hắn cũng không thể không than thở vị ngũ thiếu gia niên lý nhỏ nhất này, mới là vị công tử tiêu sái sáng khoái không chịu bó buộc đệ nhất Diệp gia. Hơn nữa, giữa mắt mày Diệp Phàm có một chút bóng dáng Diệp Anh. Nói đến đây, liền hơi có chút ý tứ ái ốc cập ô*. (yêu ai thì cũng yêu luôn con quạ đậu trên mái nhà ngta = yêu ai yêu cả đường đi)

Đại ca. Đôi bên nói xong những lời lẽ khách sáo, Diệp Phàm theo bản năng sải mấy bước về phía trước, kéo tay Diệp Anh gọi một câu, hắn và đệ tử Tàng Kiếm phía sau, trên mặt đều là vui sướng tràn đầy trong lời nói. Ừ, để trong nhà lo lắng rồi. Diệp Anh tuy là vẫn thản nhiên, lại cũng vừa nói vừa sải bước qua phía bên cạnh đệ đệ y. Hai người đứng cách Lý Thừa Ân có chút khoảng cách, Diệp Phàm mới ngẩng đầu tiếp tục nói với Lý Thừa Ân, sự tình cụ thể, trong thư nhị ca gửi Lý Phủ chủ đều nhất nhất nói qua rồi, Phàm không lại lảm lời nữa. Mười ngày này đại ca ở Đông Đô, toàn trang trên dưới đều rất mong nhớ, về phần quấy rầy nơi này của Lý Tướng quân, ngày khác Tàng Kiếm sơn trang nhất định tới đây bồi lễ.

Lời tuy rằng nói vậy, ai mới nên bồi lễ, trong lòng đôi bên đều rõ ràng. Lý Thừa Ân nghe Diệp Phàm phen này lựa từ ôn nhã lại ẩn giấu sắc bén, không khỏi nhớ đến hờn giận khắc chế thật tốt trong phong thư đến từ Lâu Ngoại lâu kia, khóe miệng nổi lên chút ý cười, nói quý sơn trang quá mức khách khí rồi, vẫn mong ngũ thiếu gia sau khi về trang giúp ta nói tốt vài câu, chớ để Tàng Kiếm chê trách nơi này tiếp đón khách quý không chu đáo vân vân. Diệp Phàm nghe xong cũng cười, trên mặt Diệp Anh lại không khỏi có chút ửng đỏ không được tự nhiên, Lý Thừa Ân cười cười rồi thu lại cảm xúc, trầm giọng nói Trang chủ đi chuyến này, tự mình bảo trọng. Những lời trong tình cảnh này, dù không sánh được với những lời riêng tư tình ý sâu nặng, nói chung vẫn là phải nói, chua sót khi nói ra, cũng chỉ tự mình đặt ở trong lòng. Tâm tư ngàn mối vạn mối, đến ngày kết thúc này cũng chỉ hóa thành tiếng thở dài cuối câu như có như không.

Tướng quân cũng vậy. Diệp Anh môi khẽ động, thanh âm bình tĩnh, rử mắt giống như trước đây, kim y rộng rãi bị gió thổi đến sần sạt lay động, hành lễ ly biệt với hắn.

Hắn nhìn Diệp Phàm tự mình dìu người kia tiến vào cỗ xe ngựa mang tới. Khi rềm xe vén lên, phảng phất có thể trông thấy nữ quyền ngồi bên trong, ước chừng là La Phù Tiên đi? Trước khi vào xe, Diệp Phàm nghiêng đầu như là đang nói gì đó với Diệp Anh, hình như dùng nhuyễn ngữ của quê hương đất nam, lại cách khá xa, nghe không rõ lắm. Chỉ có thể mơ hồ trông thấy khóe miệng người làm ca ca hơi hơi cong lên, nâng tay lên vỗ về gương mặt đệ đệ. Tiểu hài tử một bộ dáng cao hứng phấn khởi, nhìn vào khiên trong lòng người ta ấm áp vui vẻ. Dung nhan huynh đệ hai người đều là cực xinh đẹp, ở trong ánh mặt trời mùa

xuân trong sáng mà âm áp lộ vẻ an bình người vui. Diệp Anh buông tay ra tiến vào xe ngựa, Diệp Phàm liền không nói gì nữa, thúc ngựa đi về phía đội xe phía trước. Đệ tử theo sát phía sau cũng dồn dập kéo cương xoay đầu ngựa, tuấn mã cui đầu vẩy đuôi, vươn người hí vang. Một nhánh này phụng theo mệnh lệnh trong trang đi vội đến Lạc Dương mang đội xe của Trang chủ về, lại phải ở đây bốn ba mấy ngày đi trở về Tàng Kiếm sơn trang.

Trong khi thân xe quay lại, nghe được một hai tiếng hỏi thăm nhu hòa. Tay áo vàng rờn khắc hoa của nữ tử thật dài, một dải trải xuống dưới quét qua song cửa sổ, ngón tay trắng nõn nhỏ nhắn đập lên mép tấm rèm. Có lẽ là để hành động thuận tiện, nàng hơi thò người ra phía trước, mơ hồ lộ ra non nửa khuôn mặt đoan trang. Lý Thừa Ân nhìn vào trong mắt, trong lòng nói phong tư nghi thái như vậy, người cùng bên trong quả nhiên là La Phù Tiên. Không bao lâu, tấm rèm nhiều lớp lần lượt buông xuống, thân ảnh của Diệp Anh liền chậm rãi ẩn vào trong đó.

Diệp Anh đến đây xin tạm biệt Tướng quân.

Một câu nói này, hai người trước đây ly biệt Diệp Anh đã từng nói, ở trong những mộng cảnh hoặc tốt hoặc xấu, hỗn độn rối rắm của Lý Thừa Ân, y cũng từng nói qua. Ngày gặp nhau đẹp như rượu nguyên chất, khiến Lý Thừa Ân không nguyện đi nghĩ nhiều đến đau thương ly biệt, cũng không nguyện đi nghĩ nhiều về nỗi lẻ loi sâu thẳm trong câu nói này. Một câu này mang theo lời từ biệt bất đắc dĩ như gió nhẹ phất qua tai, nhẹ mà lại khê, lại cơ hồ khiến người hoảng hoảng hốt hốt không biết thân này nơi đâu. Đội xe kéo dài của Tàng Kiếm ở giữa sơn lộ phát tiếng kè kệt, bánh xe nghiền qua sơn đạo tuổi tác lâu đời, mang theo con người kia dần dần mà đi xa.

13. Chương 13: Phiên Ngoại : Tịch Bát

“Ày? Tuyệt Dương, người nói tết nhất sắp đến rồi, bên trên không nói chuyện phát đồ Tết?” Dương Ninh khiêng một cái bao vải từ cửa hông bên kia đi qua, vừa vặn gặp được Tuyên Uy tướng quân dắt ngựa trở về. Trong bao căng căng phồng phồng có thể là đồ cúng chạp gì đó, còn cả một bọc tỏi cho lễ Tịch bát, hẳn cả người mùi tỏi làm người ta ngửi không dễ chịu, ngay cả ngựa cũng phì hơi mũi.

“Gọi Tào tướng quân! Hằng năm vẫn không đều là cái dạng này à, năm nay cũng sẽ không bởi vì quý phi sinh một tiểu tử mập ú, vị kia liền phát thêm cho người mấy quan tiền đâu.” Tào Tuyệt Dương vỗ vỗ bả vai Dương Ninh, dắt Thiểm Điện của mình trở về trong chuồng ngựa. Ài, chính là không phát tiền không sao, dù sao phát xuống thêm chút lương thảo, để ngựa nhà mình có thể ăn nhiều chút cũng được a.

Trong cũng sáng sớm đã có người đến, cũng bị Thống lĩnh cười cười liên quăng sang một bên. “Nguyên chính, đông chí, đều cho nghỉ bảy ngày.” Nói thì nói như vậy, Thiên Sách phủ nhưng cho tới bây giờ chưa từng có ngày nghỉ lễ. “Nguyên chính trước sau mỗi bên ba ngày”* đó là bề mặt cho mọi người nhìn vào, buổi chiều mừng một không thể không đi, cứ coi như Thống lĩnh Thiên Sách phủ là ngoại quan không cần thiết phải tự mình đi dự châu đi, tấu chúc Tết là nhất định phải dâng. Tấu chúc Tết hằng năm là Đại quân sư Chu Kiếm Thu viết, loại sự tình này Lý Thừa Ân luôn không bận tâm, hôm ấy hẳn thực sự tự mình dâng sớ, loại khẩu khí hung hăng dọa người kia phỏng chừng có thể đem vị kia tức đến phát bệnh mất.

(*Trước nguyên chính 3 ngày + Nguyên chính + sau nguyên chính 3 ngày = 7 ngày)

Chẳng qua xem ý tứ của Thống lĩnh, năm nay hình như có sắp xếp đặc biệt nào đó, hẳn luôn giữ kín như bưng, người khác cũng không tiện mở miệng hỏi. Mọi khi, chính là người đã thành gia trở về đoàn tụ cùng người nhà, đám người độc thân đơn giản đều tụ lại trong phủ Đại thống lĩnh, Lý phu nhân sẽ chuẩn bị một bàn cơm tất niên phong phú. Mọi người uống rượu chơi đùa đón giao thừa cũng coi như là đoàn viên rồi, dù sao quân đội đóng giữ ở Đông Đô là chẳng có ngày Tết, luôn phải thời khắc thủ vệ sự an toàn của thành Lạc Dương. Nhất là bách tính đón năm mới, kẻ xấu cũng phải đón năm mới, bọn họ sẽ không ăm ỉ chút động tĩnh gì, năm này qua rồi trái lại còn cảm thấy thiếu chút gì đó.

Dù sao cũng là lễ Tịch bát, trừ heo rừng bắn được ở bãi săn các loại mang trở về tế tự tổ tiên, sớm trước đó đã muối xong tỏi Tịch bát cho cô vợ nhỏ nhà mình rồi, luôn để ở trong nhà bếp của quân doanh, bảo là vai của bên này tương đối lớn, hơn nữa đều là vai cũ, mùi vị so với vai mới mua làm ra nồng hơn nhiều lắm. Phải nói chuyện duy nhất khiến Dương Ninh cao hứng năm nay, chính là thiên kim nhà mình trở mã càng

ngày càng xinh đẹp đoan trang. Ôm vào trong Thiên Sách phủ, cái đám to xác thô kệch này từng tên bé lên ngấm nghĩa, tiểu nha đầu không khóc không quấy, cứ mở đôi mắt to khanh khác cười mãi. Tào lão tướng quân cười bảo, thực giống với Tuyết Dương khi nhỏ, dọa đến Tào Tuyết Dương vội vã vỗ vỗ ngực, con bé khuê nữ mà giống ta thì phiền phức đó. Lão tướng quân lúc này mới tỉnh ngộ lại, ờ ờ, không phải nói bộ dáng giống, khẩu khí khinh khỉnh không sợ người lạ, điểm này, cực giống.

Dương Ninh bên này vác bao lớn ra ngoài, Lý phu nhân ở phía sau gọi hắt lại, lại đưa lên một bao lớn gạo Tịch bát, bảo là không ăn cơm trong phủ thì mang theo gạo về, ngậm mềm ninh cháo Tịch bát cho nàng dâu của người. Dương Ninh cười rồi nhận lấy, thuận miệng hỏi một câu Thống lĩnh đi đâu rồi, Lý phu nhân cũng kỳ quái gần đây đệ đệ nhà mình xuất quỷ nhập thần không biết làm được những trò trống gì rồi. Hạ quyết định đợi hân hôm nay bận rồi xong rồi trở về hỏi xem.

Lý Thừa Ân bình thường xử lý rất nhiều chuyện vặt vãnh và tình báo các loại, mỗi tuần một ngày nghỉ nghỉ ngơi cũng không nghỉ đúng hạn, tịch nhật (tịch bát) xem như là một kỳ nghỉ lễ lớn, sáng sớm liền đi vào trong thành Lạc Dương. Lúc này cũng sắp đến trưa rồi, mà vẫn chưa trở lại.

Hắn cũng không phải là có sự tình khẩn cấp gì, đồ cúng chạp sớm đã chuẩn bị trước hết rồi, chỉ là nhiều ngày chưa nghỉ ngơi, đây nhất định là vào thành Lạc Dương giải tỏa tâm tình, ngoài ra chính là nhân dịp “lễ Thành Đạo” đến chùa Bạch Mã thay người ở Hàng Châu nọ cầu bình an. Tuy nói chính hắn không tin quỷ thần, chẳng qua trên tay Diệp Anh hằng năm đeo một chuỗi Phật châu, nghĩ rằng là có tâm kính Phật. Dù sao chuyện trong lòng lên kế hoạch đã lâu kia qua mấy ngày không sai biệt lắm liền có thể thực hiện rồi, lúc này có hơi chút hồi hộp, cũng có hơi chút hưng phấn, cát hung họa phúc, hỏi Phật Tử xem cũng là cho mình ăn Định Tâm Hoàn. (Định Tâm Hoàn như thuốc an thần í)

Lúc trở về đã là buổi trưa rồi, trong thành Lạc Dương mỗi nhà mỗi hộ đều đang ninh cháo Tịch bát, trong không khí tràn ngập đều là mùi hương đậu gạo tươi ngon, trước đó dùng chút cơm chay ở viện chùa, bây giờ thực sự đói rồi. Tỷ tỷ khẳng định đã chuẩn bị xong cơm chờ mình trở về.

“Tỷ à, thời điểm năm mới đến, đệ đệ tính toán đi đến Hàng Châu một chuyến.....” Một ngụm uống sạch hết cháo, Lý Thừa Ân dẫn đo nói.

“Ta đã bảo đệ mấy năm nay hờn vĩa đi đâu, chắc hân đệ sớm đã suy nghĩ ổn rồi, nếu đã như vậy, muốn đi thì cứ đi đi. Tỷ và Tỷ phụ tự mình đi tìm thú vui là được rồi.” Lý phu nhân vẫn luôn thấu tình đạt lý, thu bát đĩa lại, thắp hương, cung kính kính vái đầu một cái ở bên dưới điện thờ thờ cúng bài vị phụ mẫu. Lý Thừa Ân đi qua nâng tỷ tỷ dậy, tự mình cũng thắp một nén, coi như là xong lễ cúng chạp. Người nhà, chính là như vậy, luôn có thể tại thời điểm người cần ủng hộ người.

Năm nay mưa gió ít, Đông chí qua rồi còn chưa thấy tuyết rơi, cứ khô hanh khô hanh. Người bán rong bán đồ ăn vặt bên đường mở nắp đậy ***g hấp ra, hơi nóng tỏa ra, hấp dẫn người qua đường đến gần ngó xem. Ngưu thiếu gia của Tàng Kiếm cũng đi qua gói lại hai khối bánh niên cao, mang về cho cháu gái ăn. Diệp Phàm thay lễ phục mùa đông của Tàng Kiếm: áo chên trắng tuyết, ngoại bào trắng tuyết, ủng bông trắng tuyết, áo choàng trắng tuyết, quanh cổ áo còn viền một vòng lông cáo trắng tuyết, màu trắng toàn thân này không những không đem ý khí của thiếu niên lấp đi nửa phần, trái lại càng tôn lên khuôn mặt tựa như ngọc kia ra.

Chính mình xông xáo bên ngoài, các ca ca bình thường cũng không can thiệp quá nhiều. Chọc phải phiền phức trốn về, tối đa bị nhị ca gia pháp một trận, thế nhưng trước nay đều là giúp mình phân xử. Lần này hân lựa một cái phân đà mười hai ổ liên hoàn, bị bên đó hạ lệnh truy bắt, hân thực sự là bị quấy đến phiền, hơn nữa năm mới, liền đuổi nhanh đuổi chậm chạy về Hàng Châu. Đường lão phu nhân thân thể không tốt lắm, Tiểu Uyển quyết định ở lại Đường Gia bảo, mình chỉ đành một mình trở về. Nhưng mà cũng không quan trọng, dù sao qua mừng năm mình đến bên đó đón nàng là được rồi, cũng không để ý chuyện mười ngày nửa tháng này.

Hôm qua Kỳ Phi chạy tới tìm mình, bảo là muốn chuẩn bị chút tiết mục thú vị vào thời điểm ngày Tết cho cha và mấy vị thúc thúc bá bá, hỏi mình có thể vào trong thành hỗ trợ chọn mua chút đồ chơi. Diệp Phàm đang lo Tàng Kiếm mỗi năm đón Tết đều là như vậy chẳng có gì mới mẻ, hiện giờ Kỳ Phi nếu đã muốn trò chơi các kiểu, hai thúc chất ăn nhạp với nhau, hân liền tranh thủ vào trong thành đến tiệm chuyên môn làm y phục cho gánh hát, tỉ mỉ dặn dò yêu cầu, lại trả món tiền lớn, ông chủ không dám chọc ngưu thiếu gia

Tàng Kiếm, hơn nữa thù lao lại hậu hĩnh, tất nhiên là đầy miệng đáp ứng, cam đoan trước tiểu niên liền làm xong rồi tự mình đưa đến trên phủ.

Diệp Huy bên này đang kiểm xong một đơn hàng cuối cùng trước năm mới, đem sổ sách chỉnh lý lại, tính toán mang đi cho Diệp Anh xem xem. Tuy nói Diệp Anh không quá quan tâm những chuyện này, chẳng qua dù sao cũng là Đại trang chủ, công sự làm theo lệ vẫn là báo cáo chu đáo với y. Vị “bằng hữu” Tây Vực Diệp Vỹ đưa về còn phải đi quan tâm một hai, thêm cả sự vụ lớn nhỏ ngày Tết của Tàng Kiếm, xem ra vẫn là phải bận rộn một phen rồi. Chỉ mong đến Tết có thể an nhàn nghỉ mấy ngày. Hạ nhân đến nói, hôm nay cúng chạp, Đại trang chủ mời các vị Trang chủ đến Thiên Trạch lâu dùng bữa tối.

So với nhị đệ quanh năm suốt tháng vẫn bận bịu bịu, Diệp Anh luôn thảnh thơi. Ngày Tết đối với y mà nói, ngoại trừ có thể cùng người trong nhà tụ tập, thì chẳng có gì khác với ngày thường. Y lại thích thanh tịnh, kỳ thật rất chán ghét những ngày lễ lạt này, cho nên so với tiểu bối mà nói, không quá chờ mong.

La Phù Tiên dẫn mấy thị nữ đem bên trong chính sảnh Danh Kiếm đường quét tước sạch sẽ, bày biện ban thờ, tam sinh* (3 loại gia súc dùng để cúng) cũng chuẩn bị đủ cả, để lát nữa cúng chạp. Bên này hàng năm thấp hươu hỏa, hiện giờ chẳng qua là làm cái hình thức thôi, có điều Tàng Kiếm gia huấn, trừ tế tổ còn phải đồng thời bái tế ông tổ rèn kiếm Âu Dã Sử. Cho nên bài vị của ông được đặt ở nơi cao nhất, lau chùi tốn chút sức. “Tỷ tỷ, đằng trước có người tìm tỷ đó!” Có một tiểu nha đầu gọi nàng ta lại, nàng đơn giản dặn dò mấy câu, liền vội vàng đi tới.

Vốn tưởng rằng là Trang chủ có chuyện gì, đến phía trước xem xem, trước cửa có một tín sử đứng, nhận lấy thư nhìn qua trước — đến từ Thiên Sách phủ. Theo lệ ban thưởng, vì là năm mới, lại cấp thêm nhiều một chút, tín sử tạ ơn liền rời đi. La Phù Tiên cầm thư xuyên qua hành lang, Diệp Anh ở trong thiên phòng nghỉ ngơi, lò sưởi cháy rất vượng, y còn ủ lò ấp tay, mặc áo chéo đơn giản. Lễ phục mùa đông chỉnh tề đặt ở trên kệ thấp, lát nữa khi chủ trì tế lễ phải mặc, không sai biệt lắm với kiểu dáng lễ phục mùa hè, chính là chất vải dày dặn hơn một chút, cũng phối hợp thời tiết, chọn dùng bề mặt gấm tuyết trắng, lớp trong lót lông ngỗng, mặc vào thì có hơi nặng.

“Trang chủ, bên kia gửi thư tới.” Tưởng rằng Diệp Anh đang ngủ, La Phù Tiên nhỏ giọng dò xét nói.

“Ừ, cầm qua đây đi.” Diệp Anh vươn tay, La Phù Tiên vội vàng đưa thư và dao con rọc thư qua. Diệp Anh bóc bì thư, giấy viết thư là giấy vàng cứng, không hề dùng mực cho người mù, mà là dùng dao con các loại khắc xuống vết chữ nông nông, lời lẽ thăm hỏi phía trước chẳng có gì bất đồng với ngày thường, một câu cuối cùng “Thời điểm tiểu niên liền đến Tàng Kiếm rồi” quả thực là khiến y kinh ngạc một chút, để La Phù Tiên nhận lấy thư, nghĩ xem có phải nên an bài xuống dưới chuyện tiếp đãi Đại thống lĩnh Thiên Sách phủ hay không, lại cảm thấy nếu là hoạt động tư nhân, không cần thiết phải phô trương đi, quên đi, hôm nay mới mừng tám, còn có non nửa tháng nữa, không vội.

Như vậy xem ra, Nguyên thần năm nay dường như.....rất nóng a.

*Tịch bát: là ngày 8/1 âm lịch, ở Trung Quốc vào ngày này có phong tục ăn cháo

*Bánh niên cao: một loại bánh làm bằng bột nếp, ngày xưa thường hấp bằng chõ, hiện nay đã có rất nhiều cách làm bánh tổ phù hợp theo sở thích mỗi người, ngoài ra hương vị và kiểu dáng cũng được cải tiến rất nhiều (recipe ở dưới:3)

78e3b59f5f441255fc4e5b

1357548946392 1389239916083

Nguyên liệu cần chuẩn bị:

- 400g bột gạo nếp
- 130g đường nâu
- 210ml nước sôi
- 15ml sữa đậu nành hoặc nước dừa(bạn có thể dùng các loại sữa khác)

– Chuẩn bị một tấm giấy lót (loại thường dùng trong nướng bánh hoặc giấy bạc)

Các bước nấu:

Bước 1: Cho nước nóng vào một bát tô rồi cho đường nâu vào khuấy đều đến khi đường tan hết

670px_make_chinese_new_year_cake_nian_gao_sticky_rice_cake_step_2_1384169184

Bước 2: Chuẩn bị một tô khác cho bột gạo nếp vào rồi đổ từ từ nước đường vào. Vừa đổ vừa khuấy đều.

670px_make_chinese_new_year_cake_nian_gao_sticky_rice_cake_step_3_1384169214

Bước 3: Làm tương tự với nước dừa. Đảo đều đến khi hỗn hợp bột mịn đều, và thấm đều nước đường + nước dừa

670px_make_chinese_new_year_cake_nian_gao_sticky_rice_cake_step_4_1384169246

Bước 4: Trải giấy ra mặt thớt rồi rải một lớp bột gạo để bánh không dính vào giấy. Đổ hỗn hợp bột đã trộn lúc trước lên bên trên mặt bột. Phun một chút nước pha dầu ăn lên trên mặt bột bánh

670px_make_chinese_new_year_cake_nian_gao_sticky_rice_cake_step_5_1384169275

Bước 5: Nhẹ nhàng đặt tấm giấy vào trong vỉ hấp nhỏ để tạo hình tròn cho bánh. Đem bánh hấp 45-50 phút

670px_make_chinese_new_year_cake_nian_gao_sticky_rice_cake_step_6_1384169336

Để khuôn bánh đẹp hơn bạn có thể cho bánh vào khuôn nướng bánh, cắt giấy lót vừa đáy khuôn, sau đó cắt giấy để lót quanh thành khuôn nướng, cho vào nồi hấp

Bước 6: Đem bánh đã hấp đặt ra đĩa. Lột lớp giấy lót bên dưới.

670px_make_chinese_new_year_cake_nian_gao_sticky_rice_cake_step_7_1384169383

khi ăn thì cắt ra, có thể trang trí mít quả khô.

s10385161

Đối với người Thượng Hải thì thường làm niên cao màu trắng, thay đường nâu thành đường trắng (loại pha cùng cafe) là được.

14. Chương 14: Phiền Ngoại : Tiểu Niên

(*Tiểu niên: ngày cúng ông Táo, tức 23-24/12 âm)

Kỳ thật Lý Thừa Ân vào hai mươi tháng chạp đã từ Đông Đô xuất phát rồi, thời gian dư dả có thừa, trước tiên ở trong thành lựa chút đặc sản Đông Đô, bánh mẫu đơn, bánh ngũ nhân món nhẹ như vậy, đồ khô tỷ tỷ làm cũng gói lại một bọc lớn, trước khi xuất môn liền bị dặn dò nửa ngày, gì mà bên kia người đông, đừng để thất lễ các loại, vạn nhất lão trang chủ trở về, hành sự cẩn thận chút đừng để người ta soi mói. Lý Thừa Ân tất nhiên là gật đầu như già tối, “An tâm đi, tỷ, A Anh ở đó, bọn họ chính là người đông cũng không dám khó dễ ta thế nào đâu.” Nhìn tỷ tỷ khấn trương hăng hái, lại chẳng phải dâu mới gặp cha chồng, nói thế nào chẳng nữa cũng là Thống lĩnh Thiên Sách phủ, Phụ quốc Đại tướng quân, Tàng Kiếm sơn trang bọn họ cứ coi như là địa đầu xà, thực đúng là có thể khiến mình có đi mà chẳng có về sao.

Khi đến địa giới Giang Nam, đã là hai ba tháng chạp rồi, ở phương bắc ngày này là tiểu niên, chẳng qua phương nam thì chậm hơn một ngày. Ông Táo hôm này là phải về thiên đình mách tội, cho nên bách tính phải làm kẹo mạch nha cúng ông Táo. Lý Thừa Ân ở trên phố cũng tiện tay vợ một bao, tự mình ném một viên, ngọt đến phát ngấy, phần còn lại vừa lúc trở về chia cho đám trẻ con đi. Hắn vẫn không dám giống trống khua chiêng đi dạo trên phố, Ngự sử của Giang Nam là người của An Lộc Sơn, nếu vừa không cẩn thận để lộ ra hành tung cho vị kia biết, lúc dự triều dâng tấu mách tội mình, tiếp đó năm này đều phải chịu rồi.

Nhưng mà, rất nhanh Phụ quốc Đại tướng quân liền biết, có người, càng khiến người ta đau đầu hơn Ngự sử.

Lý phu nhân luôn luôn nhìn sự tình rất thông thấu, đương nhiên, cũng rất chuẩn.

Diệp lão trang chủ cũng là trở về đến Tàng Kiếm vào tiểu niên hôm nay, đi vào sơn trang, cách cửa chính còn một đoạn khoảng cách, vừa vén tấm rèm trên cửa sổ xa ra, đang định vui vẻ thưởng thức chút mỹ cảnh Tây Hồ lâu rồi chưa thấy, một con ngựa lớn cao to từ đầu đường xông vọt ra, trông thấy đội xe, người ở trên ngựa mới ghìm lại cương ngựa, thay đổi một hướng khác, dọa đến ngựa nhà mình kinh hoảng. Khách không mời cũng không quá để ý trong xe là ai, xe ngựa của Tàng Kiếm sơn trang đều là một dáng vẻ, có lẽ là khách nhân, cũng chẳng phải điều hấn quan tâm. Chỉ nghĩ sớm chút gặp được A Anh, liền thuận miệng nói tiếng xin lỗi, liền thúc ngựa vượt qua đội xe, xông về phía cổng.

Người trên ngựa có lẽ người khác không quen, thế nhưng Diệp Mạnh Thu lại rất là rõ ràng —— Đại thống lĩnh Thiên sách phủ, Lý Thừa Ân. Thời điểm này đến Tàng Kiếm, nếu thực cho rằng hấn là đến trả tiền binh giáp còn nợ, vậy đúng là chuyện đáng cười rồi. Lão trang chủ hừ lạnh một tiếng, phân phó với tùy tùng, sau này lại trông thấy người mặc y phục như vậy đến, gặp một tên tẩn một tên, thấy hai tên tẩn cả đôi!

Lúc này, Diệp Huy có chuyện đi vào thành Hàng Châu vừa lúc không có mặt, người trong Tàng Kiếm đối với vị này qua lại như thường, Đại tướng quân nghiêm nhiên đem Tàng Kiếm xem như hậu viện nhà mình sớm đã làm được nhìn mà như không thấy —— dù sao chuyện nợ nần, Đại trang chủ căn bản chẳng thèm nhớ, Nhị trang chủ cứ coi như nhớ rõ ràng chẳng nữa cũng chưa trở về.

Diệp Anh cũng không ở trong Thiên Trạch lâu, Kiếm lư bên kia thời điểm đón năm mới phải ngừng đốt lò, y nhân nhóm nay thời tiết tốt lành liền đi qua xem xem, muộn chút còn phải trở về bận chuyện cúng ông Táo, vốn muốn kêu La Phù Tiên đi gây sức ép, thế nhưng coi trọng “Nam không cúng rằm, nữ không tế Táo”, không thể không tự mình làm. Các loại lễ tiết đón năm mới liền không ngừng không hết, thực sự là phiền không thể phiền hơn, lúc này đến Kiếm lư đi trốn một chút, cũng coi là trong cái bận rộn cái nhàn.

Lần này chuyện Lý Thừa Ân đến Diệp Anh không có thông báo trước cho trong nhà, La Phù Tiên nếu là biết trước thì sẽ phái người ra cổng đi nghênh đón, bằng không cũng sẽ không.....

Lý Thừa Ân đã quen đi cửa sau, ngẫu nhiên từ phía trước Lâu Ngoại lâu đi qua một lần, trông thấy phô trương lớn như vậy còn thực sự hoảng thót tim, kỳ thực các đệ tử là đang đợi Lão trang chủ hồi trang, trông thấy khách không mời, đồng dạng cũng ngạc nhiên không ngớt.

“Ừm, khụ, không cần phiền phức như vậy, đều đi xuống đi.” Lý Thừa Ân đến thực sự không coi mình là người ngoài, cũng không nghĩ xem phô trương lớn như vậy thế nào có thể là để tiếp đón mình chứ!

Các đệ tử hai mặt nhìn nhau, nói vậy là từ đâu ra? Nhị trang chủ sớm đã an bài ổn rồi, hôm nay Lão trang chủ trở về, đều xốc lại tinh thần chính lý thỏa đáng ra đằng trước nghênh đón. Lúc này Đại thống lĩnh Thiên Sách phủ đến trước rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, còn mở miệng liền muốn bọn họ đi xuống, lời của Nhị trang chủ tất nhiên là không thể làm trái, vị này cũng dám ở đây nói như vậy, chẳng lẽ là Đại trang chủ phân phó?

Khi La Phù Tiên đi ra đằng trước, vừa vặn trông thấy một đám người mắt to trừng mắt nhỏ, vội vàng đi qua hỏi xảy ra chuyện gì, nhìn thấy Lý Thừa Ân dắt ngựa dưới bậc thềm, lúc này mới minh bạch, “Lý Tướng quân, Trang chủ lúc này ở Kiếm lư bên kia, ngài có thể đi đến Thiên Trạch lâu ngồi nghỉ một lát, Lâu Ngoại lâu bên này là có người sắp tới, không quá thuận tiện.....tiếp đãi.....”

Hóa ra là vậy, Lý Thừa Ân đem đồ trên ngựa dỡ xuống đưa cho La Phù Tiên và tiểu nha đầu phía sau, đặc biệt dặn dò gói kẹo dưa (kẹo mạch nha hình quả dưa) này là cho Kỳ Phi và đám tiểu hài tử, liền lại trở mình lên ngựa, lách qua tốp thiếu niên áo vàng, tính toán tự mình đi đến Kiếm lư bên kia đón Diệp Anh.

Cho nên khi xe ngựa của Diệp Mạnh Thu dừng ở cửa Lâu Ngoại lâu, chỉ nhìn thấy đám đệ tử hoặc là bụm miệng cười trộm, hoặc là thì thầm với nhau, cái tên cưỡi ngựa kia không biết chạy đến nơi nào rồi. Thị tùng dìu Lão trang chủ xuống xe, xung quanh lúc này mới an tĩnh, chính chính tề tề hành lễ với Lão trang chủ, Diệp Mạnh Thu trước sau rất nghiêm túc, lúc này càng là cả mặt hắc khí có thể sánh với bộ dáng khi Nhị trang chủ vùn vùn về cái lũy tử thiếu dây nọ.

(*lũy tử: là viên ngọc (hoặc sừng, ngà) hình trụ, được đục lỗ thông ở giữa dọc theo thân ngọc dùng để xỏ dây, được dùng để trang trí cho một chuỗi vòng, chuỗi hạt, minh họa ở dưới)

Đứa con trai cả này thực sự tới giờ vẫn không để cho mình bớt lo..... Cũng không để cho mình nắm bắt được tâm tình. Đánh cũng đánh không được, mắng cũng mắng không xong, đúng thật là..... Bí bức đến phát hoảng, dứt khoát không đi để ý, dù sao mình trở về là hi vọng năm tháng an định, ai nếu dám tìm phiền toái, liền hai chữ — đuổi đi.

Trùng hợp thay, Diệp Phàm mới từ bên ngoài trở về, xách theo bao lớn bao nhỏ, đồ mấy hôm trước đi đặt đều làm xong hết rồi, chủ tiệm bảo là đưa qua cho, thế nhưng cuối năm thực sự là quá bận, không thể đến sơn trang bên này, hẳn chỉ đành tự mình đi lấy về nhà, cũng tiện tay xách theo một gói kẹo dưa. Trong miệng ngậm một viên lúng ba lúng lúng, trông thấy cha liền như trông thấy quý, duỗi chân liền muốn chạy, Diệp Mạnh Thu đang bực không có chỗ xả giận, tên này tóm lại vừa đúng lúc, “Đứng lại!”

Lúc này nếu là chuồn không đủ nhanh, thế thì tuyệt đối chính là cứu tử nhất sinh, nhưng mà thực sự nghe lời đứng lại, vậy chính là thập tử vô sinh á! Diệp Phàm một chiêu Ngọc Tuyên Ngự Dực lại dùng Mộng Tuyên Hồ Bào với cái cọc gỗ ở viện tử cách vách, lúc này mới chạy thoát khỏi “ma chường” của lão cha. Chuyện sau đó cứ giao cho các ca ca, dù sao, dù sao.....vẫn là qua mừng một thì đi tìm Tiểu Uyển đi.

Nước Thủy Khê mùa đông tuy rằng không khô cạn, thế nhưng nho nhỏ một dòng, quái thạch lườm chồm trải đầy khe suối, Lý Thừa Ân không đi đường lớn, giữ ngựa cưỡi qua khe khe hố hố, từ xa đã không thấy hơi khói bốc lên từ Kiếm lư bên kia. Kỳ thật nơi này, là cấm địa của Tàng Kiếm, trừ sư phụ đúc kiếm và đệ tử, người ngoài không thể đến gần. Lý Thừa Ân may mắn ở nơi này chứng kiến Diệp Anh tôi thép tháo lưỡi cho cây thương của mình, nếu không phải là Diệp Anh dẫn tới, hẳn sẽ không tự tiện xông vào. Vì thế đem ngựa cột ở một bên, chính mình ngồi trong cái đình ở trước cửa đợi.

Mặt trời cao hơn chút, không bằng buổi sáng lạnh như vậy, sương mù quanh năm bao phủ trên Cửu Khê cũng tan đi không ít, Lý Thừa Ân mấy hôm nay đi đường rất là mỏi mệt, cánh tay chống đầu, bắt tri bắt giác liền ngủ thiếp đi. Lý Phi Sa đã ăn no, cũng nằm ở một bên nghỉ ngơi. Thực sự quá mệt rồi. Khi Diệp Anh đi ra, con ngựa tỉnh lại trước, vui mừng mà hí vang một tiếng đi qua, Diệp Anh biết, Lý Thừa Ân ở chỗ này.

Thẳng đến khi Diệp Anh cởi ra áo choàng mình đang khoác đắp lên lưng Lý Thừa Ân, Tướng quân mới mở mắt ra, mơ hồ ôm chầm lấy Diệp Anh đem hai người đều bọc trong y phục, “.....Vẫn là rất đúng giờ.” Diệp Anh nhất thời cũng không biết nên nói cái gì, cứ tùy cho hắn ôm, nửa ngày mới thốt ra một câu thế này, “Đúng vậy, để xem.....làm sao dám chậm trễ.” Hai chữ ở giữa bị y nuốt về trong bụng, nghĩ thì có thể, nếu thực sự nói ra, lập tức chính là phong sáp vân cảnh.

“Năm mới rồi còn bận như vậy sao? Thế nào lại không yên ổn ở lại trong phòng, hửm?” Nhẹ nhàng vuốt ve ngón tay lạnh lẽo của Diệp Anh, mặc ít như vậy, cho dù là trong Kiếm lư độ ẩm cao hơn một chút, đến bên ngoài gió thổi vào thì làm sao đây.

“Trái lại là Tướng quân, lúc này Thiên Sách phủ chắc hẳn càng thêm khẩn trương, còn có nhân tình dật trí trợ lại hàn xá, cũng không sợ người khác nắm được đuôi tóc (ý nói nắm được điểm yếu).” Nói rồi Diệp Anh liền tượng trưng mà túm mấy cái lông vũ trên bó tóc của cái người ôm mình mà còn không thành thực, động thủ động cước.

Lý Thừa Ân bất đắc dĩ, “Kệ bọn họ, ta đây là đến thể sát dân tình, cùng bách tính đồng hưởng ngư thủy chi.....hoan.” Diệp Anh nghe thấy hắn nói như vậy, mặt liền không tự giác nhuộm lên màu hồng nhạt, cái gì gọi là ngư thủy chi hoan, rõ ràng là ngư thủy chi tình, thay đổi một chữ, ý nghĩ chính là trời đất khác biệt.

Sớm đã qua thời điểm bữa trưa, Diệp Anh cũng có chút đói rồi, người đi theo đều bị y phái trở về, Lý Thừa Ân mấy hôm này cũng không ăn uống gì tử tế, bụng Diệp Anh ra lục trong hà bao một trận, chỉ có một viên kẹo dưa nhỏ mình cắn một miếng, tự mình nhét vào trong miệng, xoay cầm Diệp Anh qua, cứng rắn mà buộc y phải mở miệng, liền đem kẹo dưa dính dính đầy vào trong miệng y, Diệp Anh cũng rất lâu rồi chưa ăn thứ gì ngọt như vậy, ngọt đến nói không nên lời. Kẹo mạch nha ở trong cái hôn nóng bỏng rất nhanh liền hóa thành một mảnh, Lý Thừa Ân giống như tiểu hài tử thực hiện được trò đùa tai quái, trong mắt mày đều là ý cười. Chính mình cực khổ một chút cũng không sao cả, chân chân thực thực đem người này ôm ở trong lòng, cái gì cũng đều đáng giá.

Ầm ỉ đủ rồi, Lý Thừa Ân dắt ngựa qua, Diệp Anh còn cau cau mày, khoe miệng còn dính một chút vụn đường, Lý Phi sa cũng thích ăn kẹo mạch nha, ngửi thấy mùi vị, liền xán qua không ngừng cọ về phía Diệp Anh bên này. Lý Thừa Ân một cú đập đem đầu ngựa đánh snag bên kia, đi đi đi, muốn cướp từ trên miệng Đại trang chủ Tàng kiếm, mi đúng thực là có bản lĩnh a! Tự mình vươn tay lấy xuống một chút ít đường kia, lại nhét vào trong miệng Diệp Anh, Diệp Anh đập bay vuốt sói của hắn, tự mình giẫm liên bàn đạp lên ngựa, Lý Thừa Ân vừa muốn nhảy lên, y vừa kẹp lấy bụng ngựa Lý Phi Sa liền tung vó chạy đi thật xa, cũng may Lý Thừa Ân trước khi rơi xuống đất kịp thời Niếp Vân Trục Nguyệt, bằng không một đời anh danh của Đại thống lĩnh Thiên Sách phủ liền thực sự bị hủy ở một cái mông chạm đất rồi. Diệp Anh khó có khi có tâm tính hài tử như vậy, Lý Thừa Ân cũng không so đo với y, tự mình ở phía sau khinh công đuổi theo, Lý Phi Sa cũng không nhẫn tâm để chủ nhân chạy quá mệt, cố ý thả chậm lại bước chân. Lý Thừa Ân thoát một bước, rớt cuộc cười lên ngựa, vỗ một cái lên mông Diệp Anh, “Còn muốn chạy, tự mình chạy thì cũng thôi đi, còn đem theo ngựa của bốn Tướng quân, đúng là đáng đánh!” Diệp Anh đem cương ngựa đưa cho hắn, tự mình tựa vào trong ngực hắn, mới lười phỉ miệng lười với người này.

Không trình không bao nhiêu, hai người ẩm ỉ mấy khắc mới đến được bên ngoài Quân Phong viện, La Phù Tiên ở bên này ghé cổ chờ thật lâu, trên tay còn dắt một tiểu cô nương, Diệp Kỳ Phi.

“Đại bá!” Lý Thừa Ân xuống ngựa trước, lại đỡ Diệp Anh xuống, xoa xoa cái đầu nhỏ của Kỳ Phi, La Phù Tiên cúi đầu bảo tiểu tiểu thư chào hỏi.

“Ăn ngon chút, Phi Phi.” Trong tay Kỳ Phi chính là gói kẹo dưa mình mua về nọ.

“Hừ! Không ăn ngon bằng của cha mua!” Tiểu cô nương luôn cảm thấy cái vị bá bá đã đoạt đi đại bá của mình thực sự là đáng ghét, xoay mặt nhỏ đi không nguyện ý chào hỏi, trông thấy Diệp Anh đến, liền như diễn ảo thuật móc ra một viên kẹo dưa từ trong hà bao, nhào đến bên chân Diệp Anh, Diệp Anh bế tiểu cô nương lên, Kỳ Phi vui đến con mắt đều híp thành một khe hở, Diệp Anh vừa mở miệng muốn nói chuyện, liền bị Diệp Kỳ Phi nhét vào miệng một viên kẹo dưa, nhỏ cũng không được mà nuốt cũng không xong, “Đại bá, người nói xem cái này ngon không?” Không chiều không tha.

“Ừ ừ.....” Diệp Anh muốn nói đều ngon, cũng nói không lên lời, qua quýt gật gật đầu. Lý Thừa Ân cũng đem cương ngựa đưa cho tùy tùng cùng hai người đi về phía trong viện tử, Diệp Phàm không biết từ đâu chạy qua, vẫy vẫy tay với Diệp Kỳ Phi.

“Phi Phi, đồ lần trước con nói làm xong rồi này!” Diệp Phàm thấy đại ca cùng Tướng quân dắt tay đi đến, trái lại cũng không quá ngạc nhiên, đi qua quy quy củ củ hỏi thăm. Lý Thừa Ân cũng đã một hồi lâu chưa gặp Diệp Phàm, võ công của người thiếu niên này càng ngày càng tinh tiến, gơ tay nhắc chân đều tiêu sái tự nhiên anh khí bức người, trong lòng càng thêm yêu mến.

Đón lấy Diệp Kỳ Phi từ trên tay Diệp Anh, Diệp Phàm lục lợi bên hông một trận, hai gói giấy. Một gói đưa cho Diệp Kỳ Phi, “Này! Kẹo dưa con muốn đây, đừng ăn nhiều quá đó, buổi tối còn phải ăn cơm ~ đại ca, vừa vặn Tướng quân cũng ở đây, chúng ta cầm đi chia đi.” Diệp Anh đỡ khóc đỡ cười nhận lấy kẹo dưa đệ đệ đưa cho, Hôm nay.....hình như luôn phải ăn thứ ngọt ngọt ngấy ngấy này a.....

*Kẹo dưa (đường qua): thường bán trong dịp Tết, có lẽ nên gọi là kẹo bí vì giống quả bí hơn, hơn nữa qua trong tiếng Hán dùng để chỉ dưa, bí, mướp ~, vị nó giống hệt kẹo dổi của Vn, cách làm thì giống làm đường của bò bía ngọt ~ (nói đến đây thêm quá)

15. Chương 15: Phiên Ngoại : Trừ Tịch

Mặc dù chỗ ở Diệp Huy an bài cho Phụ quốc Tướng quân ở Hồ Bào sơn trang, lại vin vào năm mới người đông việc nhiều phái không ít nhân thủ đến Thiên Trạch lâu, trên danh nghĩa là hỗ trợ, kỳ thật đều nói kỹ với bọn họ trong âm thầm rồi, nhất định chú ý đừng có thả cho nhân vật bất minh vào viện tử, cái nhân vật bất minh này là ai, không nói cũng biết.

“A Anh, nhị đệ ngươi thực quá nhiệt tình.” Lý Thừa Ân tùy rằng là xe nhẹ chạy đường quen* (=ngựa quen đường cũ) leo tường vậy đi vào, cơ mà nhân thủ Diệp Huy phái trong bóng tối ngáng chân hắn không ít, Lý Thừa Ân làm khách, đuối lý chính là mình, có thể nhịn thì đành nhịn. Dù sao, khi đột phá vòng vây chặn

đường cuối cùng đẩy ra cửa sổ của Diệp Anh, người nọ cũng không để cho mình dính một mũi dầy tro. (mũi dính tro = bị mắng té tát)

“Nhiệm vụ hành sự cũng không sai lầm, gương cửa năm mới sắp đến, cẩn thận cũng là nên làm. Tướng quân không yên ổn ở trong phòng của mình, quá nửa đêm hóa thành Đấng Đờ Tử?” Diệp Anh đang định đi nghỉ, vừa mới đem trâm trên đầu tháo xuống, Lý Thừa Ân từ trong tráp trang điểm lấy lược ra, thay y chải chuốt mái đầu. Mùa đông gội đầu không thuận tiện lắm, hôm nay khi tắm rửa Diệp Anh không gội, ngấm mình có hơi lâu, tóc bạc suôn dài hơi hơi quăn lại, có vẻ rất dày.

“Ta ngồi một lúc liền đi, người mệt rồi thì ngủ trước đi.” Bưng chung trà của Diệp Anh uống một ngụm, trong phòng Diệp Anh ấm áp không giống như vẻ ngoài, hần mặc áo rét lúc này vừa mới tiến vào liền nóng đến một thân mồ hôi. Diệp Anh chỉ mặc tiết y vải bông, chân trần đứng trên thảm lông dày ở trước tháp, bốn góc buồng đều có lò sưởi, chính giữa còn lò tử* đặc biệt, nơi có góc cạnh đều được bọc da lông dày dặn, chắc hẳn là sợ y không cẩn thận bỏng bị thương. Lý Thừa Ân ngồi ở bên cạnh lò, chớp mũi là mùi trầm thủy hương đốt quanh năm, chính mình cũng có chút mê mang buồn ngủ rồi.

“Ngày mai chính là Trừ tịch, trong nhà thường là phải đón giao thừa, Tướng quân hôm nay vẫn là trở về nghỉ ngơi sớm chút mới tốt.” Diệp Anh phát giác hần đột nhiên không nói chuyện nữa, nhẹ giọng nhắc nhở.

“Ừm, làm phiền Diệp Trang chủ cho nhờ nơi này, mỗ không biết đường, liền ở nơi này của Trang chủ qua một đêm đi.” Lý Thừa Ân bắt đầu vô lại, cởi y phục của mình và của Diệp Anh để chung với nhau.

“Vậy thì ủy khuất Tướng quân ngủ ở đây.” Mũi chân Diệp Anh chỉ chỉ thảm lông trên mặt đất, chính mình lên trên giường kéo chăn qua nằm ổn, không có chút ý tứ nhường chút chỗ nằm cho Lý Thừa Ân. Tắm thái rất lớn, nằm ba bốn người cũng dư dả có thừa, Lý Thừa Ân cũng không phải chưa từng một mình mình nằm trên mặt đất, lúc này thái độ của Diệp Anh kiên quyết như vậy, nếu như cố leo lên không tránh khỏi lại phải làm to chuyện, kinh động đến những người khác liền không nói rõ ra được, ủy ủy khuất khuất mà nhặt gối dựa và chăn gấm Diệp Anh vừa mới quăng xuống lên rúc ở trên thảm lông, may mà thực sự rất là ấm áp.

“A Anh? Người ngủ rồi sao?” Lý Thừa Ân nằm xuống ngược lại không buồn ngủ.

“Nếu như Tướng quân không ngủ được, thì ra bên ngoài dạo một vòng là được rồi, người của nhiệm vụ sẽ vui vẻ chơi đùa với người.”

“Ồ, ngủ ngon.”

Ba mươi tháng chạp.

Trừ tịch.

Diệp Anh thức rất sớm, sau đó chuẩn xác không lệch mà liền Phong Thập Vân Cảnh* (tên chiêu thức).

Cho nên Lý Thừa Ân cũng tỉnh dậy, hậu quả của không ngoan ngoan ngủ trên mặt đất chính là thức giấc trên mặt đất.

Sáng sớm Tàng Kiếm sơn trang bắt đầu bận rộn lên, chuẩn bị cơm Tất niên là một công trình lớn, hơn nữa còn có hoạt động tế tự các loại. La Phù Tiên đứng giờ đến gõ cửa, Diệp Anh bảo nàng trước chờ không cần thiết tiến vào. Lý Thừa Ân ăn vận xong trước, lại bắt đầu giúp Diệp Anh chải đầu, chờ khi từng món từng món lễ phục phiến phức đều trùm lên người, Lâu Ngoại lâu bên kia đã phái người đến giục rồi. Lão trang chủ mấy hôm nay ở chỗ con trai thứ hai, trừ bỏ hôm đầu tiên trở về Diệp Anh và các đệ đệ bồi ăn cơm, đều không hề lộ mặt.

Diệp Anh đơn giản dùng mấy khối điểm tâm, tỏ ý Lý Thừa Ân mau chóng trở về, đến lúc đó lại mang đồ qua cùng nhau ăn cơm tối. Lý Thừa Ân tự tìm mất mặt, Diệp Anh nghĩ người ta từ xa xôi chạy đến đây, lạnh nhạt như vậy là có chút không phải cho lắm, trước khi đi nói tựa như lấy lòng, “Ngày mai thì không còn việc gì, buổi tối liền ở lại đây đi?”

Nếu như Diệp Anh đã đề xuất “lời mời” như vậy, Lý Thừa Ân cũng coi là được ăn Định Tâm hoàn, tung ta tung tăng mà chạy về Hồ Bào sơn trang, còn tình cờ gặp Diệp Kỳ Phi và Diệp Phàm trên đường, hai thức chất cười một con ngựa vội vã mà chạy về phía Quân Phong viện, cũng không rảnh chào hỏi.

Chuyện tế tổ đều sắp xếp tương đối rồi, lão trang chủ trước tiên hỏi về khoản thu của Tàng Kiếm năm nay, lại chuyển sang nhắc đến gia sự của mấy nhi tử. Trong phòng Diệp Anh có một người ở cũng không phải tin mới nữa, Diệp Mạnh Thu thực sự là khó mà mở miệng, lúc này liền lấy con trai thứ ba để khai đao, trước tiên phát câu một trận nói Diệp Kỳ Phi đâu có bộ dáng của đại gia khuê tú, Diệp Vỹ lại tùy con bé cùng ngũ thúc thúc cả ngày càn quấy không làm việc nghiêm chỉnh, truyền ra ngoài mặt mũi tiểu thư Tàng Kiếm để đi đâu? Sau đó lại ném đá giấu tay mà nắm lấy Minh giáo và Tàng Kiếm điểm này xung đột không tha. Đích xác, Tam trang chủ có khách từ Tây Vực, nếu như là khách, thân phận riêng tư, cùng ân oán hai nhà thì có quan hệ gì, Diệp Vỹ lẳng lặng nghe, vĩnh viễn đều là bộ dáng không có biểu tình nọ.

Sự im lặng của con thứ ba khiến cho lão trang chủ một quyền đánh vào bịch bông, lại bắt đầu đổ trách con út, nữ hài tử của Đường môn là người người có thể động chạm sao? Trước không nói đến quan hệ của Đường môn và Tàng Kiếm, cho dù là thanh thanh bạch bạch không oán không thù, nữ hài tử Giang Nam tốt biết bao, diễm tình hiểu chuyện, vì sao phải tìm dã nha đầu chốn man di. Diệp Phàm cũng không giống mấy vị ca ca tính cách tốt như vậy, tức khắc liền trở mặt với lão cha, âm ỉ muốn đi Đường Gia bảo, Diệp Kỳ Phi lúc này cũng từ bên ngoài nhào tới ôm đầu tiểu thúc thúc, muốn đi thì mang theo nó cùng nhau đi, bằng không bỏ tiết mục Năm mới đã chuẩn bị. Còn thể thống gì còn thể thống gì! Diệp Mạnh Thu chống quải trượng liền muốn đi ra, Diệp Hu vẫn luôn là người hòa giải, chạy nhanh dìu phụ thân ngồi xuống, tự mình dâng trà, giúp Diệp Mạnh Thu trách mắng đệ đệ.

“Đừng nói đệ đệ con, con thì sao? Huy Nhi à, chuyện của Khúc Giáo chủ cũng đã qua bao nhiêu năm như vậy rồi, con thể nào cũng phải tìm một người đi chứ?” Thôi xong, dẫn lửa thiêu thân rồi đó Nhị trang chủ.

Liên ma liên miên liên ma liên miên một hồi, La Phù Tiên đi tới nói bữa trưa sắp chuẩn bị xong rồi, lúc này mới cứu vớt được năm huynh đệ như đi trên băng mỏng, chuyện của Diệp Tịnh Y, mọi người tâm chiếu bất tuyên mà không hề nhắc đến, thế nhưng vào ngày cả nhà đoàn viên, không thể không nói trong lòng rất là khó chịu. Tiểu muội muội đến nay bật vô âm tín, tung tích có thể có chút quan hệ với Minh giáo, Diệp Vỹ đã hỏi rất nhiều lần, “vị khách” trong phòng – Liễu Phù Vân cũng chỉ nói, dùng hết mọi nỗ lực đi tra, có thể tra được hay không, chỉ có thể xem ý trời.

May mắn lúc ăn cơm tâm tình lão trang chủ cũng không tệ, mấy người tiểu bối luân phiên nói lời cát tường, cũng coi như náo náo nhiệt nhiệt mà đón năm mới.

Trọng đầu hí đều vào buổi tối, trong viện tử đám nha hoàn chạy tới chạy lui cùng chuẩn bị yên hoa* bạo trúc** (*pháo khói và **pháo nổ), đám trẻ nhỏ ở trong hậu viện chơi pháo bông nhỏ, khó có khi Diệp Kỳ Phi ấy vậy mà có mặt, không biết cùng với ngũ thúc thúc của cô bé âm mưu cái gì. Lý Thừa Ân dùng qua bữa trưa, cũng xách đồ đạc mình đem đến đây trở về Thiên Trạch lâu, huynh đệ Diệp gia hẳn là ở tông miếu tế tổ, hẳn dù sao cũng không có việc gì, chuẩn vào trong nhà bếp.

Phương nam không lưu hành ăn hồn đèn yển nguyệt* cho lắm, thế nhưng ở Lạc Dương đây là một dạng món ăn phải có trong bữa cơm tất niên, Lý Thừa Ân vẫn là tuân theo thói quen ở Đông Đô của mình, tìm tới bột mì dầu mỡ thịt heo rau xanh các loại nguyên liệu phối hợp tự mình tự nhồi bột cán vỏ không mượn tay người khác. Người của Tàng Kiếm đâu dám để Phụ quốc Đại tướng quân động thủ, cứ coi như không liên quan đến thân phận, người tới là khách, lát nữa bên trên trách tội xuống thì làm sao được.

Lý Thừa Ân chẳng quản những lẽ lối đó, bọn họ những người phương nam này, cứ coi như là muốn giúp đỡ cũng không biết giúp thế nào, còn không bằng đừng có qua đây thêm loạn. Gói được mấy cái đột nhiên nhớ đến gì đó, hỏi hạ nhân muốn mấy đồng xu lớn, rửa sạch sẽ gói vào trong nhân, tính toán xin điềm lạnh. Bận rộn lên thời gian liền qua thật nhanh, khi trời xẩm tối cơm tất niên đã chuẩn bị xong rồi, bọn Diệp Anh cũng về đến Lâu Ngoại lâu.

Huynh đệ mấy người đều mặc lễ phục chính thức của Tàng Kiếm sơn trang, kim y hoa mỹ rực rỡ lóa mắt. Đứng ở bậc thềm trước lâu, quây quần quanh Diệp Mạnh Thu, lão trang chủ hôm nay cũng mặt mày phơi phới, hưng trí lên rút bội kiếm từ trong tay Diệp Phàm qua, đi đến giữa viện tử múa một bộ Tứ Quý kiếm pháp, hơi có chút tư thái càng già càng dẻo dai. Chúng đệ tử đều vỗ tay hô —— “Hay!” Hô vang nhất chính là.....Thiên sách phủ chủ Lý Thừa Ân. (tự nhiên thấy chú Lý vô duyên v~)

Diệp Mạnh Thu hừ một tiếng, tiểu binh năm ấy theo lão tướng quân đến tham dự Đại hội Danh Kiếm không chút tiếng tăm nọ hiện giờ đã thành Đại thống lĩnh rồi, quần lấy không ngừng mà chạy đến nơi này đón

năm mới, dân không đấu với quan, đánh cũng đánh không đi, trông thấy liền ghét bỏ, đúng là! Còn thể thống gì còn thể thống gì!

Thị nữ dẫn dắt chúng nhân ở chính sảnh ngồi vào chỗ, chỗ ngồi an bài thế nào, thực là khiến La Phù Tiên đứng phải khó khăn, trước kia khi Diệp Mạnh Thu có mặt, tất nhiên ngồi trên đầu, Diệp Anh Diệp Huy ở hai bên; Diệp Mạnh Thu sau đó không tham gia, Diệp Anh lên đầu, mấy người đệ đệ theo thứ tự xếp chỗ là được. Năm nay nhiều thêm một Lý Thừa Ân, nếu như án theo thân phận địa vị mà nói, Lý Thừa Ân hẳn nên lên đầu, án theo tôn ti lớn nhỏ, Diệp Mạnh Thu ở trên đầu, nếu như án theo Tàng Kiếm hiện giờ tộc trưởng lớn nhất, Diệp Anh ngồi ở ghế đầu không phải nói. Còn có chính là Lý Thừa Ân rốt cuộc lấy thân phận gì đến ăn bữa cơm tất niên này? Nếu như là thực sự dùng danh nghĩa “quân dân đồng lạc”, người quan phủ đến vậy thì chắc chắn phải là chủ khách, nếu như coi là gia yến đơn thuần, vậy thì Lý Thừa Ân chính là ..... “rể” ở lại nhà nên ngồi cũng một chỗ với Diệp Anh.

Cuối cùng lặng lẽ hỏi Diệp Anh, Diệp Anh cũng không chuyển khúc ngoặt đi được, nhưng mà Diệp Huy tỏ tường hơn Diệp Anh nhiều lắm, hẳn đến hay không đến, thì đây vẫn là gia yến, quản hẳn là Đại thống lĩnh hay là Đại tướng quân làm gì, nếu như là .....của đại ca, thì phải án theo quy củ của Tàng Kiếm, ngồi ở phía sau Diệp Anh. Diu Diệp Mạnh Thu ngồi ở ghế đầu, Diệp Anh ngồi ở mé phải, Diệp Huy phân phó thị nữ thêm cái ghế đầu cho Đại thống lĩnh, tiểu nha hoàn kể lể nói, một cái cũng không thiếu a, Diệp Huy bảo, “Đem cái ghế dựa lớn bỏ xuống, thay cái ghế đầu vuông nhỏ chút.” Ghế đầu vuông.....không phải là để cho con dâu ngồi sao..... Cơ mà không dám làm trái ý Nhị trang chủ, liền lập tức cho người đổi ghế. Lý Thừa Ân trông thấy ghế đầu của mình, cười khổ ngồi xuống, trên bàn chỉ có mình và Diệp Kỳ Phi tiểu nha đầu ngồi loại ghế cho nữa quyển ngồi này. Biết rõ đây là Diệp Huy ra oai phủ đầu với mình, quả nhiên bọn họ ý vào người đông thể mạnh không đem mình dày vò cho đủ vốn thì tuyệt đối sẽ không ngừng tay.

Diệp Anh không quản những điều ấy, Lý Thừa Ân ngồi ở bên cạnh vừa vặn còn có thể giúp mình gấp đồ ăn, lúc này đồ ăn vẫn chưa được đưa lên, trên bàn chỉ có mấy đĩa điểm tâm, không quá giống với kiểu dáng bình thường, Diệp Kỳ Phi vươn tay quơ một khối, Diệp Vỹ vội vàng ngăn lại, thấp giọng răn dạy người lớn còn chưa động đũa, không hiểu quy củ như vậy không được. Diệp Kỳ Phi hướng cha làm một cái mặt quỷ, tự mình bắt đầu ăn, bánh xốp tròn tròn, bên trên khắc đồ án hình hoa mẫu đơn, cắn một miếng hương hoa lập tức xộc vào trong miệng, í? Đây không phải điểm tâm của Giang Nam. Lý Thừa Ân nói, “Đặc sản Lạc Dương, mọi người đều nếm thử đi.”

Diệp Mạnh Thu tiếp tục, hừ. Một bọc bánh mẫu đơn.....đổi một đĩa con trai..... Lỗ vồn!

Diệp Anh không thể động thủ, Lý Thừa Ân kề sát bên tai y, lúc này không ăn thì liền không ăn đi, có thứ đặc biệt mang cho người, để ở trong phòng chúng ta trở về tự mình ăn. Đồ ăn các màu lục lục tục tục được bưng lên, Diệp Anh ngẫu nhiên gấp một hai đũa, nhai kỹ nuốt chậm. Đón năm mới coi trọng cất ngũ tân bàn, nhiều món ăn đều bỏ thứ hoa tiêu* ớt cay các loại, Diệp Anh không thích, Lý Thừa Ân cũng không ép y ăn, tỉ mỉ lựa chọn món thanh đạm vừa miệng đặt ở trong bát y. Diệp Phạm cầm chén rượu lần lượt đi kính rượu, còn đặc biệt uống thêm vài chén với Lý Thừa Ân. Lý Thừa Ân cũng rất phóng khoáng, đồ mang tới không chỉ là đủ loại tiểu thực đặc sản, rượu Đồ Tô ngự tứ hai vò lớn, tạm thời lấy làm hạ lễ biếu cho Diệp Mạnh Thu. Rượu quá ba tuần, chúng nhân cũng đều thả lỏng, chơi giải đó phạt rượu thật là nhiệt náo. Một chốc hồn đôn yển nguyệt chín, thị nữ bưng khay ngọc bích uyển ương lớn, bên trong một đồng hồn đôn hình yển nguyệt trắng bóc tròn đều, cực kỳ đáng yêu, Lý Thừa Ân mắt sắc nhận ra chiếc có tiền may mắn tự mình gói, lập tức gấp qua cho Diệp Anh, Diệp Anh cũng gấp mấy cái vào trong đĩa cho Diệp Mạnh Thu và mấy người đệ đệ mang tính tượng trưng.

!“ Người phương nam tất nhiên không hiểu được tập quán đón năm mới của người phương bắc, Diệp Anh không biết được trong hồn đôn ngoại trừ nhân còn có thứ gì khác, “cốp” một tiếng ở trên bàn cơm cực kỳ rõ ràng, lúc này cũng bất chấp hình tượng, lập tức bụm miệng. La Phù Tiên vội vàng đi qua xem là làm sao, “leng keng” một miếng đồng xu lớn màu vàng kim rơi ở trong đĩa, La Phù Tiên sớm đã nghe hạ nhân báo lên “sự tích anh hùng” buổi chiều ở trong nhà bếp của Lý Tướng quân, cười nói, đây là tiền may mắn Tướng quân cho, ăn được tiền may có vận khí tốt. Chúng nhân nhìn bộ dáng Diệp Anh cau mày nhẹ nhàng xoa cằm đều bật cười, hỏi Lý Thừa Ân có gì đáng chú ý.

“Nếu Đại trang chủ đã ăn được, liền đề xuất một yêu cầu, mẽ không chỗ nào không theo.” Dù sao A Anh cũng sẽ không làm khó mình, nói gì cũng đều một lời đáp ứng là được thôi. Diệp Anh thoáng suy nghĩ, tự

mình kê sát bên tai Lý Thừa Ân nhẹ giọng nói câu gì đó, các vị trên bàn có vẻ tai cũng không nghe rõ. Mặt Lý Thừa Ân trắng bệch, thần sắc có một phút chốc hoảng loạn, thế nhưng lời đã nói ra rồi cũng không thể nuốt lời, lại là đang ở trên bàn nhà người ta, chỉ đành áp úng một tiếng, “.....Như người mong muốn.” Dù là mấy người hiếu kỳ chẳng nữa, Diệp Anh chỉ cao thâm mặc trặc mà mỉm cười, Lý Thừa Ân cười ha hả, “Uống rượu, uống rượu.....” Tự mình giống như tráng sĩ đoạn oản* uống một bát rượu hoa tiêu đầy ắp, cay đến nước mắt cũng muốn chảy ra.

Dù sao cũng là chuyện “vợ chồng son” nhà người ta, người ngoài cũng không tiện hỏi, nghĩ rằng nếu Lý Tướng quân đã đáp ứng, vậy hẳn cũng không phải chuyện gì khó làm được, đại ca (đại bá) mình cao hứng là tốt rồi. Diệp Mạnh Thu không nghe thấy, cũng không hứng thú.

Diệp Phàm và Diệp Kỳ Phi nhân lúc chúng nhân không chú ý lặng lẽ rời tiệc, một lúc sau liền có người đến nói mời mọi người rời bước đi vào trong viện, xem ra có tiết mục áp chót rồi, Lý Thừa Ân dìu Diệp Anh cùng mấy người bọn họ đứng ở cửa, nói đến cũng kỳ, mấy ngày nay thời tiết đẹp vô cùng, hôm nay mới có chút chiều hướng âm u, lúc này trên bầu trời lát pha lát phát bông tuyết tung bay, trong thời gian ăn cơm liền tích tụ một tầng hơi mỏng, Diệp Phàm cũng không biết từ đâu mời tới gánh hát, thổi kéo gảy hát đầy đủ mọi thứ, giữa viện tử hai “tiểu quý nhi” mặc hí phục đều đeo mặt nạ đen đỏ đan xen, biểu tình dữ tợn, theo nhịp trống bắt đầu nhảy múa, mấy đệ tử ở một bên còn phối hợp gõ trống rung chuông, đại quý thân pháp cao siêu, động tác nhấc chân hạ eo trong nhu chứa cương, tiểu quý có chút đứng không vững, xoay eo lác mông hàm thái khả cúc. Đây là nghi thức đón năm mới nhất định phải có —— vũ điệu đuổi tà. Thông thường là bé trai nhỏ nhất trong nhà hóa trang thành bộ dáng “tà” trong đám tiểu bối chỉ có một bé gái Diệp Kỳ Phi, cho nên chỉ có thể do Diệp Phàm tới múa dẫn đầu, gọi là “phương tương sĩ”, tế tự như vậy mục đích xua đuổi ôn dịch caauf nguyện cả nha khẩu mạnh bình an.

(Hàm thái khả cúc: đáng yêu có thể lượm lấy được, (ví dụ như Tiểu dung khả cúc có nghĩa là tươi cười có thể lượm lấy được), dùng để mô tả vẻ ngây thơ)

Đám trẻ nhỏ chưa từng xem biểu diễn như vậy, mới lạ mà vỗ tay suốt, chính là người lớn, cũng rất lâu rồi không trải qua náo nhiệt như vậy. Diệp Anh khi nhỏ trong nhà không quá chú trọng những điều này, Lý Thừa Ân ở bên cạnh tỉ mỉ giải thích nguồn gốc phong tục cho y. Tuyệt không lớn lắm, Diệp Anh không mặc áo choàng, Lý Thừa Ân nghiêng người đứng trước mặt y, ngăn trở bông tuyết rơi xuống, hẳn đã uống không ít rượu, trong lòng còn đang thấp thỏm ước định trên bàn cơm nọ, hi vọng Diệp Anh đây là lời khi uống nhiều nhất thời hứng khởi, lát nữa kiếm chút chuyện gì đó làm, tốt nhất là khiến y quên đi mới được.

Diệp Anh chính là nhớ đến chuyện vừa mới nói xong, ký thật cũng không phải không nên..... Cơ mà nếu hẳn đã đáp ứng sáng khoái như vậy, mình phải nắm lấy cơ hội này mới đúng. Chẳng qua thật muốn..... cũng không nhất định..... ừm.....

Cho nên hai người đều không chuyên tâm xem biểu diễn, mà là đang rối rắm vì cùng một chuyện.

*Lò sưởi và lò tử:

lò sưởi để góc phòng

lò sưởi để góc phòng

lò tử phương Tây, của Trung Quốc cũng tựa tựa như vậy

lò tử phương Tây, của Trung Quốc cũng tựa tựa như vậy

Hồn đèn yển nguyệt: hồn đèn có hình mặt trăng nằm ngửa, nói chung chính là hoành thánh hay sủi cảo hay bánh chèo mà ta hay gọi, Tết ăn sủi cảo là tập tục của phần đông người Hoa bây giờ. (t ms được ăn đúng 1 lần ở phòng trọ của cô giáo t.Trung, làm nhân bắp cải thịt bò)

*Ngũ tân bàn: (trong đó “tân” có nghĩa là cay hoặc nóng) đây là một loại tiệc, như Thủy tịch, trong đó các món ăn dùng dau đưa chế thành, chủ yếu dùng năm loại gia vị có tính cay nóng là tỏi củ, tỏi lá nhỏ, rau họ, cải dầu và rau mùi.

6ca7d9ddt93670c479e7a&690

tỏi nhỏ (tiểu toán), ăn cả củ và lá

*Hoa tiêu: ở Việt Nam còn gọi là hạt tằm bì, tính nóng, vị cay.

P/S: yêu cầu của A Anh là gì nhỉ, ai đoán được không:v *ngửa mặt cười to*

16. Chương 16: Phiên Ngoại : Đón Giao Thừa

Trừ tịch là nhất định phải đón giao thừa, Chẳng qua bên này người quá là đông, ở cùng một chỗ với lão trang chủ lại không tự tại, Diệp Mạnh Thu cũng yêu thích thanh tịnh, liền đem đám trẻ xua về chỗ của chính mình, tự mình cầm bầu rượu lắc lắc lư lư đi về phía Kiếm trủng bên kia.

Diệp Anh và Lý Thừa Ân đi trên hành lang, bên tai có thể nghe thấy thanh âm pháo nổ, lúc này mới cảm thấy đúng thật là đến năm mới rồi. Mùi vị khói thuốc nổ hòa lẫn trong những bông tuyết rơi xuống, mơ hồ, còn có hương thơm mát lạnh của mai vàng trong viện, Lý Thừa Ân đột nhiên bước lên mấy bước vượt qua Diệp Anh rồi đứng lại đó, Diệp Anh không kịp thu lại bước chân một chút nhoài người lên trên lưng hắn đang khom xuống, Lý Thừa Ân nâng mông y đứng lên, đem người vững vững vàng vàng công ở trên lưng. “Người làm loạn gì chứ, thả ta xuống!” Trong viện còn có không ít người, thực sự ngưỡng ngùng để cho hắn công như vậy, Diệp Anh liền muốn nhảy xuống.

Lý Thừa Ân lại đem y xóc xóc lên trên, sải bước chạy về phía trước, Diệp Anh chỉ đành ôm lấy cổ hắn, y biết Lý Thừa Ân khẳng định sẽ không uống say, mượn rượu làm càn thôi.

“A Anh~” Lý Thừa Ân đột nhiên gọi tên y.

“.....Ừ.”

“A Anh!” Thanh âm lại đề cao hơn một chút.

“Ta đây.” Chẳng cần nói mọi người xung quanh khẳng định trông thấy bộ dáng Đại trang chủ Tàng Kiếm không chút hình tượng được người ta công chạy. Diệp Anh bắt đắc dĩ, lại đáp một tiếng.

“A Anh!”

“.....” Chẳng muốn phản ứng hắn nữa.

“A Anh!” Lý Thừa Ân không thuận không tha lại hô lên.

“Được rồi, vào phòng thì lại.....”

“A Anh, ta thích người! Thích đến độ tim cũng đều đau.” Nửa câu nói sau thanh âm lại hạ thấp xuống, trầm lắng len vào trong tâm khảm mình.

“.....” Người này.....có còn cần mặt mũi hay không!

“A Anh, người nói gì đi, ta đều nghe theo người.”

“Vậy trở về, chuyện Tướng quân đáp ứng ta liền thực hiện đi thôi.”

“.....”

Hai người về đến Thiên Trạch lâu, trước tiên ngồi trong thiên thính một lúc, La Phù Tiên đã pha trà tỉnh rượu, hai người đều uống mấy chung, hạ nhân đun xong nước nóng, Diệp Anh đi tắm rửa trước, khi trở lại Lý Thừa Ân cũng rửa ráy xong xuôi, đang ở cạnh thư trác viết gì đó.

“Sáng sớm mai phải cho Kỳ Phi hồng bao chứ, ta đã viết xong trước rồi.” Trên giấy đỏ ngay ngay ngắn ngắn viết câu chữ chúc phúc “cung hạ tân xuân” các loại.

“Tiền đi lấy chỗ La Phù Tiên, cho ít quá Phi Phi sẽ nhắc mãi cả năm đấy.” Diệp Anh vuốt bó tóc còn có chút ẩm ướt, lương bổng của người này một năm có chút ít đó, lần này mua một đồng lớn đồ kia lại từ thật xa chạy tới, lúc này trên người khẳng định không còn dư lại bao nhiêu nữa, dù sao mình cũng phải mừng tuổi, mừng thêm một phần cũng không hề gì.

Lý Thừa Ân thở dài, trải qua thời kỳ này, thực giống hệt như “ở rể” ấy.

Viết xong hồng bao còn dư lại chút giấy đỏ, kiếm cây kéo trong hộp tráp đám thị nữ làm nữ công, động tác ngón tay linh hoạt, một tấm giấy dán cửa sổ sống động như thật liền được cắt xong, lấy lòng mà đưa cho Diệp Anh, Diệp Anh sờ sờ, hỏi, “Đây là hỉ thước?”

.....Là phượng hoàng..... Cơ mà Lý Thừa Ân không dám nói như vậy. “Ừ, là hỉ thước, ngày mai dán lên cửa, cũng coi như là báo hỉ.”

“Lý Thừa Ân, người mới đáp ứng ta. Nếu đã là ước định của năm nay, vậy đứng kếp dài tới năm sau chứ nhỉ.” Lúc này cách năm mới cũng chẳng qua chưa tới một canh giờ.

.....Xong rồi! Y.....thực nhớ rõ.

“Được!” Nói được làm được, nhất ngôn cửu đỉnh, lời hứa ngàn vàng, tứ mã nan truy..... Trong đầu Lý Thừa Ân một mảnh hỗn loạn, lúc này không đáp ứng ngộ nhỡ sau này mình không ăn được chẳng phải là mất nhiều hơn được à, lại nói, nhường y một lần đi, ngộ nhỡ thực tủy tri vị rồi, sẽ không sẽ không, vậy thì phải lưu lại chút hồi ức không tốt cho y, thế nhưng sắp năm mới rồi.....

Được rồi, người nói người muốn tới.....vậy thì.....tới đi.

Tuy rằng trong tình sự của hai người, Diệp Anh cơ hồ nằm ở phía dưới, thế nhưng vậy không sao cả, chuyện tình ái bản thân không am hiểu, do hấn chủ đạo hai người đều rất hưởng thụ. Hôm nay là thuận miệng nói một câu muốn ở phía trên một lần, chẳng qua là muốn Lý Thừa Ân kinh ngạc, không nghĩ đến hấn còn thực sự đồng ý. Thịt đưa đến miệng mà không ăn, cũng không phải tác phong của Diệp Anh.

Lý Thừa Ân trong lòng bách chuyển thiên hồi, không dám đến gần tấm thái bên kia, Diệp Anh chỉ đành tự mình đi qua, muốn học bộ dáng ngày thường của Lý Thừa Ân bẻ hấn lên, thế nhưng Lý Thừa Ân cao hơn y một chút, bẻ lên tốn chút sức lực, tuy rằng nói trọng lượng cũng chỉ tối đa hai thanh trọng kiếm.

Khi chân rời đất, Lý Thừa Ân mới thanh tỉnh lại, đây đây đây đây là.....bị Đại Trang chủ bẻ lên rồi! Bị! Bẻ! Lên! Rồi!

Diệp Anh lắc lắc lư lư đi đến bên giường đem Tượng quân thân kinh bách chiến thế nhưng từ khi ra khỏi tã lót liền chưa từng được người khác bẻ quăng xuống, xoa xoa bả vai, thật là nặng.....

Lý Thừa Ân lúc này muốn thực sự là nàng dâu nhỏ liền rúc ở trên giường chân rụt trong chăn run bần bật, đáng tiếc hấn không phải. Nếu như đã là miếng thịt trên thớt gỗ, dứt khoát sáng khoái một chút mọi người đều thư thả. Chủ động đem chính mình cởi sạch bách, kéo Diệp Anh qua, liền hôn lên. Diệp Anh mới sẽ không dễ dàng buông bỏ quyền chủ động, vận nội lực đè bả vai Lý Thừa Ân lại, chính mình nâng chân ngồi cưỡi lên hông Lý Thừa Ân. Lý Thừa Ân trong miệng còn có vị rượu hoa tiêu, cay đến Diệp Anh liền tiếp nuốt mấy ngụm nước bọt, bên này mút mát cặp môi đầy đặn của hấn, tay cũng không rảnh rỗi, rất hài lòng Lý Thừa Ân tự giác chuẩn bị không mảnh vải che thân. Hôn lên thân thể vân da rõ ràng, ngoại trừ hương xà phòng giống với mình, có một loại hương vị gió cát đặc hữu thuộc về Lý Thừa Ân.

Dầu lược dọc theo vết sẹo trên ngực một đường liếm xuống, thân thể Lý Thừa Ân run run, vươn tay vuốt vuốt mái tóc y, thực muốn đem người này hung hăng ôm vào ngực, chẳng qua cũng thực hiểu kỳ tiếp theo Diệp Anh sẽ làm ra sao, kìm nén ham muốn tùy y. Diệp Anh lưu luyến ở nơi tiểu phúc của Lý Thừa Ân, ngón tay thon dài thuận theo sống lưng xoa đến khe hở, chần chờ một phen ở chỗ cửa vào nhẹ nhàng đụng chạm. Lý Thừa Ân lấy lại bình tĩnh, từ trong ngăn kéo của chiếc kỉ thấp lấy ra cao thơm dùng bôi trơn để vào trong tay y, Diệp Anh hôn lên mắt hấn mang tính an ủi, từ trong hộp trút một ít ra lòng bàn tay, cố ý bôi một chút ở phía trên nóng bỏng đã ngẩng đầu của Lý Thừa Ân, chỗ còn lại đều xoa lên chỗ đỡ của mình. Lý Thừa Ân vươn người về phía trước, vươn tay nắm lấy của Diệp Anh và của mình gộp lại với nhau, thương và kiếm của nhau giao kích, va chạm, tiếng nước dính dính, hương thơm quyến luyến —— hai người lâu rồi chưa gặp có chút kích động.

“A Anh, người, mau.....” Vào thời điểm hai người sắp đến cao trào, Diệp Anh đột nhiên nắm lấy cổ tay Lý Thừa Ân.

“Tượng quân, gấp gì chứ, còn có nửa canh giờ nữa, đón giao thừa đón giao thừa, tất nhiên là phải đón giao.....” Hơi thở ướt át của Diệp Anh phả ở bên vành tai hấn, cảm thụ bị bức lui từ trên đỉnh dục vọng Lý Thừa Ân cũng là khó có được thể nghiệm một lần.

Tuy rằng lúc nhỏ trong nhà gia giáo nghiêm, phụ thân không cho đến gần nữ hài tử, thị nữ đều là người hơi lớn tuổi hiểu chuyện, Diệp Anh cũng không phải là không hiểu sự đời, chẳng qua kinh nghiệm tương đối thiếu thốn, không tâm địa xảo hoạt như Lý Thừa Ân. Lúc này quyết tâm muốn làm ra chút bộ dáng của người phía trên, loại cường thế này khiến Lý Thừa Ân cũng có chút chấn động kể không tỏ nói không rõ.

Hình như có chút quá thần thực, cũng quá xa lạ. Diệp Anh thuận tay túm cái gối mềm chèn ở dưới thắt lưng Lý Thừa Ân, ngón tay lần nữa quyết cao bồi mang tính thăm dò mà luồn vào cửa vào phía sau của Lý Thừa Ân, trước tiên nhẹ nhàng dạo một vòng, tiếp theo thâm nhập, lần mò tìm kiếm nơi có thể khiến hấn khoan khoái.

Đối với Lý Thừa Ân mà nói, sự khai thác của Diệp Anh chính là giày vò. Hấn tuy chưa đến nỗi cảm thấy quẫn bách, chỉ là ngón tay hơi lạnh ở trong dững đạo nóng rực động tác linh hoạt, dục vọng phía trước lại bị gắt gao khống chế. Đột nhiên thoáng cái gật bản phần eo, Diệp Anh liền hơi hơi dừng lại, thế nhưng không đến một lúc sau liền giống như đứa trẻ phát hiện ra chuyện chơi vui, không nặng không nhẹ mà ấn ấn nhiều lần, Lý Thừa Ân lúc này môi cũng run rẩy, lần đầu tiên tiếng rên rỉ khàn khàn trầm thấp ra khỏi miệng, phía sau liền không ngừng không được nữa.

Diệp Anh như là nhận được cổ vũ thật lớn, hai ngón, ba ngón, ngón tay đỡ hoa phải tuyệt phẩm trà thử kiếm, làm chuyện này cũng vô cùng linh hoạt. Lý Thừa Ân vành mắt đỏ ửng, may mà Diệp Anh không nhìn thấy, khó chịu ban đầu qua đi, còn lại trần trụi đều là khoái cảm, hạ quyết tâm muốn để Diệp Anh vui vẻ thể nghiệm một lần, liền vỗ vỗ vai y, mở miệng, “Có thể rồi.”

Diệp Anh lúc này mới có một thoáng vô thức, chẳng qua, một thoáng, y liền lại khôi phục bộ dáng bày mưu lập kế. Thời điểm lần nữa môi lưỡi tương giao, Diệp Anh buông bàn tay vẫn luôn nắm chặt dục vọng của Lý Thừa Ân, có lẽ là nắm quá lâu, cự vậy run run, vốn muốn bắn ra, thế nhưng lúc này chỉ là đầu chớp nhả ra dịch thể nữa trong suốt. Phì, thực sự muốn đón giao thừa sao, cũng không phải theo cách này, quên đi, dù sao sẽ cho hấn cơ hội phóng thích, từ từ tới, không vội.

Làn da màu mạch của Lý Thừa Ân phủ một tầng mồ hôi mỏng, lại ở trong kích tình rất nhanh bốc hơi, chỉ còn lại hơi ẩm nồng đặc tổng không khí. Động tác tiến vào của Diệp Anh quá ôn nhu, “A Anh ——” đến cuối cùng chỉ sót lại âm cuối kéo thật dài trong mũi. Trên trán Diệp Anh cũng thấm ra mồ hôi hột, quá chặt, quá nóng, quá.....thực cốt tiêu hồn. Nhìn không thấy cũng không sao cả, Khi xoa lên gương mặt của Lý Thừa Ân, nhiệt độ cao nói cho mình, hiện tại mặt hấn nhất định là rất dễ nhìn, giống như hoa mẫu đơn Hỏa Luyện Kim Đan đẹp nhất Lạc Dương. Lý Thừa Ân run tay túm lấy lý y của Diệp Anh, muốn lau lau mặt, lại bị Diệp Anh nắm lấy tay. Trên mắt mi có mồ hôi có nước mắt hỗn độn một mảnh, chỉ nhớ được biểu tình lúc này của Diệp Anh là điều từ trước đến nay chưa từng trông thấy, nghiêm túc, thỏa mãn, còn có tình tố khác gì đó nữa, từng nét từng nét, liều chết dây dưa.

Diệp Anh thực sự rất nghiêm túc, chậm rãi mà đâm rút, không có những lời dư thừa, thậm chí không có cả biểu hiện khác, mím môi, lại như là đang rèn thân kiếm, chuyên chú rèn giữa, độ nóng, độ cứng, độ bén, thử nghiệm nhiều lần, thanh âm thân thể va chạm mà y nghe ra, có lẽ là tiếng ca thanh thúy của lửa cùng kiếm.

Lý Thừa Ân ngay từ đầu còn có thể kêu rên, về sau nhiệt độ cao khiến cho cổ họng hấn đau đớn y như lửa đốt, hô hấp cũng là khàn khàn, lại cố chấp mà dùng hai chân gắt gao kẹp lấy hông Diệp Anh, nếu như đây cũng coi là chiến đấu, vậy, không thể thua, không thể.

Tiếng trống canh năm mới đầu tiên nhỏ bé mà rõ rệt, bao phủ tiếng pháo vang lên đôm đốp, tiếng lò lửa bập bùng, và cả tiếng làm tình chan chát vang lên.

“Năm mới vui vẻ, Thừa Ân.” Diệp Anh cuối cùng nói ra câu chúc mừng năm mới đầu tiên, sau đó, liền là tiết tấu cuồng phong sậu vũ, mười hai tiếng trống canh chẵn xác không lệch, tiếng trống cuối cùng, Diệp Anh rút cuộc ở nơi sâu nhất trong thân thể Lý Thừa Ân bắn ra. Lý Thừa Ân không tự động thủ gắt gao ôm lấy tấm lưng của Diệp Anh, run rẩy kịch liệt, đem “nhiệt tình” bắn lên thân thể lẫn nhau, “Phù..... Tướng quân vang lời vậy, không biết, Đại trang chủ còn vừa lòng không?”

Năm năm tháng tháng, chỉ cầu bên nhau dài lâu.

17. Chương 17: Phiên Ngoại : Ván Cờ

Khi bỏ câu đưa thư thành phạch vỗ cánh đậu xuống trên lan can của Thiên Trạch lâu, ban công đã rụng đầy cánh hoa hải đường. Trong buồng còn có mùi nồng của nhang thơm sau khi cháy hết chưa tản đi, trống không, chủ nhân của căn phòng nửa canh giờ trước đã không chút tiếng động mà đi rồi. Cái gì cũng không mang theo, đồ vật và người đều không có.

Diệp Anh tất nhiên là sẽ không giải thích, trên trụ hành lang ở cửa Thiên Trạch lâu dấu vết vật cùn lưu lại là từ cái gì, La Phù Tiên có lẽ biết, thế nhưng không dám hỏi, y cũng liền coi như không biết. Đón lấy bỏ câu đưa thư, chỉ tháo xuống ống thư ở sau móng vuốt, đồ bên trong trịnh trọng đặt ở trong hộp tráp bên cạnh tấm thai của Đại trang chủ, vừa muốn kêu người lấy chút nước trong và cảm chim đến, bỏ câu đưa thư màu xám đã biến mất khỏi tầm mắt. Nhưng mà có thể khẳng định rằng nó là từ phương bắc tới, vẫn là phải quay về phương bắc.

Tào Tuyết Dương rất tự tin với hệ thống tình báo của Thiên Sách, tuy sự tình liên quan đến căn cơ Thiên Sách, trong lòng thế nhưng cũng an tâm — chỉ ít tin tức gửi đi rồi, hành động của vị ở Thiên Trạch lâu bên kia sẽ không chậm hơn Đông Đô. Nhưng mà đôi khi, có những kẻ, chẳng quan tâm rò rỉ tin tức. Bằng không chẳng cần thiết còn trước tiên phái người đến, bản thư qua, cảm hồng trụ hành lang trước Thiên Trạch lâu, đó chẳng phải chuyện kẻ đó quan tâm. Kẻ đó chỉ muốn biết, tin tức này trong lòng Diệp Anh đến tột cùng giá trị bao nhiêu, chỉ ít, có thể đền bù được một cây cột trụ hành lang đi.

Lý Đàm là hoàng thân quý tộc, cảm kỳ thi họa tự nhiên cũng là thiên gia khí tượng.

“Tướng quân à, Hồng Môn yến là tiểu vương không đúng, chẳng qua, lẽ nào Tướng quân liền không muốn biết, tột cùng là tiểu vương cử kỳ nhược định, hay là kỳ thoái nhất chiêu?”

“A, Vương gia, Lý mỗ chỉ biết rằng, Vương gia chơi ván này, một nước không cần thận, mãn bàn giai thâm a.” Lý Thừa Ân tuy rằng không nhìn thấy biểu tình trên mặt Lý Đàm, cơ mà đại khái cũng đoán ra được lúc này sắc mặt Kiến Ninh Vương khẳng định không quá tốt.

“Rượu mời không uống.....” Lý Đàm nhướn mày, lời chưa nói hết bên kia tấm màn lại truyền tới tiếng cười trầm thấp, “Vương gia nếu là mời Lý mỗ đến xem kịch, vậy cung kính không bằng tuân mệnh, nhĩ! Nghe kịch, nghe kịch, có thấy được hay không, đều là kết quả giống nhau — nếu không, Vương gia chúng ta đến đặt cửa đi?”

“Người đầu cờ, cũng chẳng phải Tướng quân, nói chuyện quá vạ toàn, không tốt..... Nếu là như vậy, Tướng quân xin nghỉ ngơi cẩn thận, tiểu vương đi chuẩn bị xem sao, khách quý cũng nên đến rồi.”

Về cái loại hành vi cướp người đi lại còn làm như thật đỉnh phiêu thư (thư bắn bằng tên hoặc phi tiêu) ở trên cửa chính nhà người ta này, từ xưa đến nay đều là một kiểu đó. Nhưng mà Kiến Ninh Vương là vương gia, không giống với hạ tam lạm tầm thường, kỳ thật cũng không khác nhiều lắm — “Lý Thừa Ân ở chỗ ta đây.” Giấy thép vàng, thể chữ khải, đương nhiên những điều này còn chưa đủ thể hiện khí phái làm Vương gia của gã, cho nên bên dưới đóng con dấu — Kiến Ninh Vương Lý Đàm. Chẳng qua đối với Diệp Anh mà nói, có đóng dấu hay không cũng chẳng có tác dụng gì, dù sao đóng rồi cũng chẳng nhìn thấy, hơn nữa người dám dùng ngữ khí này nói chuyện, trừ Lý Đàm, cũng không nghĩ đến người thứ hai. Kỳ thật lúc đọc thư, suy nghĩ đầu tiên nảy ra là, Lý Thừa Ân khổ người lớn như vậy, bắt cóc hẳn phải dùng xe ngựa lớn chút.....

(nếu đã biết câu ‘tam giáo cửu lưu’ thì sẽ dễ nói hơn, cửu lưu chỉ 9 loại người có địa vị thấp, hạ tam lạm là ba tầng lớp sau trong cửu lưu, tức ca kỹ, thư sinh và ăn mày, hạ tam lạm trong đây dùng để chỉ kẻ hạ lưu, thủ đoạn)

Lý Đàm chưa rùng đi qua Tiên Tích Nham của Vạn Hoa, thế nhưng ván cờ “Đặng Ngải phá Thục” vẫn là có nghe được, trông bầu vẽ gáo, buổi sáng liền có người len lén áp tải tử tù đến nơi. Diệp Anh đến không sớm không muộn, trà trên bàn vẫn tỏa ra hơi nóng. Kiến Ninh Vương gia quỳ ở bên cạnh cái kỹ thấp, không hàn huyền nhiều lắm.

“Lý Tướng quân ở trong căn phòng bên kia.” Tiện tay chỉ chỉ, “À, Lý mỗ quên mất Trang chủ không nhìn thấy. Chẳng qua Lý Tướng quân là thượng khách của tiểu vương, đợi đến khi tiểu vương và Trang chủ nói

chuyện xong, tự nhiên sẽ mời Tướng quân ra chúng ta ba người vui vẻ trò chuyện.”

“Vương gia nếu như muốn bàn chuyện làm ăn với Diệp mã, vậy khỏi cần liên lụy người ngoài.” Nếu như người cũng đều bị mời đến nơi này rồi, tất nhiên hầu hạ ăn ngon uống ngọt, mình không cần lo lắng.

“Ồ? Nói như vậy, Trang chủ cho là, Lý Tướng quân là người ngoài ư?” Lý Đàm nhướn mày, nghiêng người tựa trên khuỷu tay, ngắm nghía chén trà trong tay.

“Đối với Diệp mã mà nói tất nhiên không phải, chẳng qua Vương gia có phải càng nên hiểu rõ bốn phận làm một “nội nhân” hay không?”

“.....Tiểu vương không sánh được với Trang chủ, nếu đã như vậy, tiểu vương có một yêu cầu nho nhỏ, nghe nói Trang chủ kỳ nghệ vô song, không biết có hứng thú cùng tiểu vương chơi cờ một ván chẳng, chúng ta vừa chơi vừa nói?” Tay Lý Đàm âm thầm dùng lực, chén trà lưu ly phát ra tiếng vỡ vụn hơi không thể nghe thấy.

“Không dám nhận, nhưng mà Vương gia nhã hứng như vậy, Diệp mã cũng không có lý do chối từ.”

“Vương gia, bàn cờ đã bày xong rồi ạ.” Phía dưới có người dẫn Diệp Anh đến đầu kia của viện tử, khi đi qua dưới chân xác thực đan xen không ít khe rãnh ngang dọc, một, hai..... Tổng mười hai người, hình hình như bộ dáng đều hành động bị quản chế. Diệp Anh thầm tự tính toán xem mình có thể chẳng đột phá khỏi vòng vây, trong gió loáng thoáng truyền tới mùi máu tanh trộn lẫn mùi ẩm ướt thối rữa, Khiến y xưa nay yếu sạch sẽ nhú nhú mày.

“Trang chủ hẳn là biết thế Đặng Ngải khai Thục. Hiện giờ mặt đất dưới chân chúng ta đã vẽ xong bàn cờ, người trên bàn cờ đều là quân cờ..... À, Trang chủ không cần lo nhiều, những kẻ này đều là trọng phạm. Tiểu vương cho phép quân cờ ăn được trong ô còn lại có thể khỏi chịu tội chết, người khác thì không như vậy..... Ừm, vận khí tốt đó, chẳng qua mã cho rằng Trang chủ không phải là người tin vào vận khí a~”

Lúc này liền có thị tòng dâng lên một chiếc trống đồng tinh xảo, nói đến Diệp Anh mắt lòa bất tiện, liền lấy tiếng trống làm hiệu lệnh, chỉ huy quân cờ tiến lui. Quy tắc rất dễ dàng —— bàn cờ là cứu cung cách, cờ đi trên đường kẻ, mỗi hồi dịch một ô, tỷ như hành quân cẩn thận nghiêm ngặt. Hai quân liền một đường, giết địch trong vô hình. Quân đơn lẻ khó thâm nhập, quân cờ cũng lập nhau, một ô thừa một quân, thắng thua cũng phân định.

Nếu đã là “Đặng Ngải phá Thục” thì đại biểu đôi bên tự nhiên là Ngụy quốc và Thục quốc, quân cờ của Diệp Anh bên này đều giờ trường thương trắng bạc, mà tương phản đại biểu Ngụy quốc Lý Đàm bên kia, trong tay quân cờ đều là thương sắt mạ vàng. Giả sử một bên có hai quân ở trên cùng một đường thẳng, bên này liền sẽ dùng thương đâm xuyên cơ thể quân cờ đối diện, ý chỉ ăn cờ. Loại thủ đoạn tàn nhẫn này, cũng không có người thường nào có thể nghĩ ra được. Diệp Anh tuy rằng không thích, nhưng hiện giờ ở trên bàn cờ của Lý Đàm, cũng chỉ đành khách tùy chủ tiện.

Căn cứ kết quả ném thăm, Lý Đàm giữ quân Ngụy đi trước. Nước đầu tiên không cần thiết suy nghĩ quá nhiều, tiếng trống cất lên, quân thương vàng di động một bước về phía trước. Diệp Anh để phán đoán đường đi quân cờ, tự mình đứng ở điểm giao nhau phía trước một bước, sau đó vỗ nhẹ mặt trống, quân thương bạc căn cứ theo thanh âm đứng lên điểm phía sau Diệp Anh. Lý Đàm cũng đem quân bạc tam di chuyển về phía trước một bước, xu thế muốn nuốt chửng quân nam tam của Diệp Anh, Diệp Anh lại không vội nổi hai quân, mà là di chuyển quân nam tứ, tránh thoát quân cờ sắp vây đến.

Lý Đàm đơn giản đem quân bạc nhất di chuyển về phía trước một ô, quân nam nhất của Diệp Anh không trốn đâu được, chỉ nghe thấy thanh âm vật cùn đâm và thân thể, quân cờ bị được vật đặc biệt khổng lồ chế ngay cả tiếng rên cũng không có, liền ngã trên mặt đất. Lập tức liền có người đến kéo thi thê đi, thế nhưng huyết dịch bắn tóe ra vẫn đọng lại trên mặt đất, đỏ thắm trưng mắt, cho dù Diệp Anh nhìn không thấy, cũng cảm thấy dưới chân dính dớp, thực sự là không thoải mái. Diệp Anh đem quân nam thứ hai thứ ba bày thành một đường, cục diện hành trình song song quyết đấu, tạm thời đảm bảo bàn cờ mé tây an toàn không lo. Lý Đàm chỉ có thể đem chiến trường mở rộng về phía đông, bắt đắc dĩ mới đem cờ tập trung về một góc, di chuyển đi tương đối hao sức. Trái lại Diệp Anh tổn thất một quân cờ bởi vì khuếch đại chiến trường, làm cho không gian hoạt động càng thêm linh hoạt lên, nhẹ nhàng tránh được cờ nước đôi của Lý Đàm, còn thiết lập tốt cạm bẫy dụ địch ở hai ô phía đông thứ nhất và thứ hai. Lý Đàm do dự một chút,

ngồi thẳng người từ trên nhìn xuống mà xem bàn cờ, trong mắt có tình tự khó hiểu, hưng phấn cao thủ quyết đấu lâu rồi không thấy.

Thị nữ bên cạnh muốn đổi trà, bị Lý Đàm phát tay ngăn lại, khi hạ cờ cần tập trung tinh thần, cũng chẳng thêm để ý phẩm trà nữa.

Đối lập với tình huống giương cũng bạt kiếm trên bàn cờ, Lý Thừa Ân ngồi ở sau bình phong trong hoa thính tái lại trở thành người sung sướng thư tahr nhất. Hai tên thị vệ thủ ở phía sau bức rèm dày nặng ở cửa, đối với Lý Thừa Ân mà nói, kỳ thật thùng rỗng kêu to, hẳn đích xác là muốn xem xem trong hồ lô của Lý Đàm bán được gì, mới giả bộ bị kìm cạp. Cơ mà nếu đã liên lụy đến Diệp Anh, một vở kịch hay của Lý Đàm này sợ là phải đôi diễn viên chính rồi. Tuy rằng không xem được tình huống bên ngoài, hẳn cũng không hề biểu lộ thần sắc nôn nóng ra, trái lại bưng chén trà lên khẽ nhấp một ngụm —— ngon hơn của Thiên Sách phủ nhiều, quả nhiên, đãi ngộ của Vương gia chính là không giống nhau.

Quân nam tứ và nam ngũ của Diệp Anh bày thành một đường, đang chờ quân bắc nhì vào hũ, quả nhiên, quân thương vàng lui không thể lui cũng không thoát khỏi vận mệnh bị một thương xuyên ngực, máu tươi bắn lên nhuộm đỏ vạt tay áo của Diệp Anh. Có lẽ là nhìn quen sống chết, Diệp Anh cũng không có bởi vì có một người sống sờ sờ trước mặt mình biến thành thi thể mà sản sinh tình tự biến hóa, chỉ ít trên biểu hiện vẫn là bộ dáng vân đạm phong khinh, cũng không hề tỏ ra một chút tự tin bày mưu tính kế phòng bị nghiêm ngặt.

Thế cục này lại trở về ngang nhau, Lý Đàm càng thêm cẩn thận, Diệp Anh cũng bất động thanh sắc lấy lui làm tiến, trong nhất thời trên bàn cờ xuất hiện tình thế bế tắc. Lý Thừa Ân nhón một khối điểm tâm, đút vào trong miệng nhai hai cái, thăm nghĩ điểm tâm này làm đẹp mắt thế này, nguyên lành nuốt vào bụng còn không phải thành một đoàn sao, tiến vào nơi ngũ cốc luân hồi cùng với gạo mỳ rau trấu lại có gì khác nhau chứ, thật không biết Lý Đàm cái người chuyện gì cũng chú trọng phô trương này sống được có bao nhiêu mệt mỏi.

Ăn no rồi lại buồn ngủ, Phụ quốc Đại tướng quân cũng không ngoại lệ, hơn nữa mới sáng sớm bị “mời” đến, lại chẳng thể làm gì, dù sao mình đối với A Anh đó là một trăm phần yên tâm. Kỳ thật kỳ nghệ của Diệp Anh cũng thực không thể xưng là xuất thần nhập hóa, thắng chính là thắng ở y vì mắt mù vì vậy luyện được một tay bản lãnh nhớ cờ, người mà bàn cờ ở trong lòng, so với người chỉ đem bàn cờ đặt vào trong mắt, tất nhiên phải cao hơn chút. Một bên nghĩ như vậy, Lý Thừa Ân rúc ở trên tháp bù lại giấc ngủ.

Sau ba nước cờ, quân đôi bên không tổn thất. Chỉ là thăm dò né tránh lẫn nhau, đều không có ý đồ chủ động xuất kích. Mặt trời dần nhô cao, thị vệ tùy tùng xung quanh trên trán bắt đầu đổ mồ hôi, hai người trái phải bàn cờ lại đều rất đạm nhiên.

Đạo lý hạ cờ, coi trọng “bất đắc tham thắng, nhập giới nghi hoãn, công bỉ cố ngã, khí tự tranh tiên, xả tiểu tự đại, phùng nguy tu khí, thận vận khinh tốc, động tu tương ứng, bỉ cường tự bảo, thế cô thủ hòa*.”. Càng là nôn nóng, càng dễ dàng được đẩy mấy đó, đối với người chơi cờ mà nói, điều trọng yếu không phải là thắng thua một quân một nước, mà là nắm trong tay toàn cục.

(không được ham thắng, chơi phải chậm rãi, tấn công bên kia cũng phải xem chừng bên mình, thí quân để giành lên trước, bỏ nhỏ lấy lớn, gặp nguy phải vứt bỏ, cẩn thận chớ coi thường tốc độ, di chuyển phải thích hợp, bên kia mạnh thì phải tự bảo vệ mình, thế cô cũng phải giữ hòa.)

Lý Đàm là quen nếp về người bày mưu tính kế, cho nên đường cờ luôn có chút hùng hổ dọa người. Mà Diệp Anh lại là lười nhác quen rồi, bình thường chuyện tình lớn nhỏ đều có người sắp xếp thỏa đáng không cần y bận tâm, y chỉ cần đắm chìm trong thế giới của chính mình là được, cho nên đi cờ không theo quy tắc cho lắm, lại cũng khiến người ta phán đoán không ra, không biết nên ứng phó ra sao.

Thủ vệ trông coi Lý Thừa Ân thấy sau rèm lâu không có động tĩnh, lo lắng Lý Thừa Ân bỏ trốn, liền vén rèm lên nhìn vào phía trong một cái. Lý Đàm từng phân phó, không được quấy rầy khách quý, mình làm như vậy không biết có thỏa đáng hay không, vừa nhìn vào khiến hẳn thật kinh hãi không thôi —— cái vị bị bắt đến này, không chút thái độ làm con tin. Sau giờ Ngọ ánh nắng vừa lúc, vị này lại coi như không người ngủ ngon ở địa bàn của người khác, thật là thần nhân mà. Không biết nên xử lý ra sao, liền ra hiệu bằng mắt với thị vệ bên cạnh, chính mình từ một góc hành lang vòng đến sau người Lý Đàm, ghé tai nói cho gã

tình trạng trong hoa thính. Lý Đàm mày dài nhướn lên, giống như là nghe được chuyện cười bật cười ha hả. “Trang chủ, xem ra Tướng quân đối với thắng thua của chúng ta không quan tâm chút nào a.”

“Vốn là ta và ngươi hai người đánh cờ, can gì đến người nọ.” Diệp Anh không minh bạch ý tứ Lý Đàm lúc này nói lời ấy, chẳng qua có thể nghe ra được Lý Thừa Ân khẳng định là an toàn. Hơi hơi an lòng xuống, thừa dịp Lý Đàm phân tâm, Diệp Anh nhanh chóng bày trận, ăn luôn một quân ngựa binh lẻ loi ở phía nam.

“.....” Lý Đàm quay đầu lại, lập tức đem cờ di chuyển về góc phòng thủ yếu ớt phía nam, hiện tại nghĩ đến, quyết định không để Lý Thừa Ân quan chiến này rốt cuộc là sai hay là đúng, nguyên bản suy ngẫm, không để hai người gặp nhau, Diệp Anh sẽ quan tâm ắt loạn. Bây giờ xem ra sớm biết vậy liền đem hấn trói tay gô cổ để trên bàn cờ, chẳng phải nhiều loạn tâm thần Diệp Anh rồi sao, để cho mình thắng lợi càng sáng khoái chút? Cơ mà thay đổi suy nghĩ người nọ nếu như thực sự dễ dàng trói tay gô cổ như vậy, cũng là không cách nào làm ở vị trí Đại thống lĩnh của Thiên Sách phủ lâu đến vậy.

Gần chung cuộc, lính của hai người kỳ phùng địch thủ đều còn lại chẳng bao nhiêu. Lý Đàm một bên đem cờ đều tập trung vào một bên cuốn bị một lưới tóm sạch, một bên trên đùa nói, “Trang chủ tư thái thiên nhân, mi mục như họa, đáng tiếc đáng tiếc, đôi mắt đẹp như vậy, ấy thế mà không nhìn thấy phong cảnh.”

“Mỗ cũng tiếc nuối, không thể nhìn thấy phong tư của Vương gia. Nghe nói Vương gia có một đôi mày đẹp, vui thì nhướn lên, giận thì dựng đứng, buồn thì cong, không biết được là thật hay là giả.” Diệp Anh nên làm thì làm, bày trận nhìn như lỏng lẻo lại cũng tích thủy bất lậu, không hề cho Lý Đàm cơ hội lợi dụng.

“Trang chủ nói đùa rồi.” Lòng mày của Lý Đàm lúc này thực sự phối hợp với nộ khí ngút trời của hấn vểnh lên cao cao, Kiến Ninh Vương gia ngày thường kiêng kị nhất người khác chế nhạo lòng mày của hấn, cái này thật đúng là đụng phải “mi (môi) đầu*” rồi. Diệp Anh tuy rằng không nhìn thấy, trong đầu cũng hiện ra dáng vẻ buồn cười của đôi mày dài dựng đứng trên khuôn mặt vốn tuấn tú. Trên mặt không có biểu tình, trong lòng vẫn là len lén sung sướng lên.

(Mi: lòng mày, đọc là méi, Môi: râu, mồm, cũng đọc là méi, cụm từ “đụng phải đầu mồm” có nghĩa là gặp phải chuyện ko thuận lợi, ko may)

Không nghĩ tới Diệp Anh ngày thường quả ngôn thiếu ngữ, thực sự mở miệng rồi cũng là mồm miệng sắc bén tức chết người. Lý Đàm liền không nói chuyện nữa, sau đó im lặng. Hai người lại giằng co áng chừng thời gian nửa nén hương.

“Trang chủ tin tức linh thông, chẳng qua.....Mỗ nhưng thật ra có chút chuyện mới mẻ.” Lý Đàm mỉm cười đem quân cờ của Diệp Anh chặn ở một góc, cảm thấy đại cục đã định, liền lần nữa mở miệng.

“Ồ? Vương gia mời nói.” Ngữ khí vẫn là thản nhiên, nhưng mà cục diện hiện tại xác thực khiến Diệp Anh có hơi vướng tay.

“Tiểu vương có một muội muội, tuổi mới hai tám, Thánh nhân thảng trước muốn chỉ hôn muội muội Dương Bình cho công tử nhà Hữu thừa tướng, người đoán tiểu muội chua ngoa tùy hứng kia của ta nói thế nào ——” Lý Đàm cố thừa nước đục thả câu, Diệp Anh đối với chuyện bí mật hoàng thất tất nhiên không hề hứng thú, hơi hơi cau mày cân nhắc làm thế nào đột xuất vòng vây. “Tiểu muội đã nói, không phải Đại thống lĩnh Thiên Sách phủ thì không gả, chặc chặc chặc, Tướng quân quả nhiên là mị lực vô biên a. Thánh nhân tất nhiên cũng là cực hài lòng với Tướng quân, quân chủ nhất ngôn cửu đỉnh trên triều không tiện bãi bỏ, trong âm thầm áp chế cuộc hôn sự này, không biết lúc này suy nghĩ xong chưa, nếu đem tay tiểu muội giao cho Tướng quân, Tướng quân về sau chính là phò mã gia rồi.”

Diệp Anh không đáp lời, chuyện quan trường, người nọ không chủ động mở miệng nhắc tới, mình cũng trước nay chẳng quan tâm, không hề hỏi nhiều thêm một câu. Hiện tại nghĩ tới Tướng quân tuổi nhi lập chiến công hiển hách, không hề thành gia lập thất xác thực có chút không thể nào nói nổi, chẳng qua chuyện mình và người nọ ở bên nhau người biết được trên giang hồ ít ỏi, người thân cận dù chưa nói rõ, cũng tâm chiếu bất tuyên. Về phần người ngoài nghĩ thế nào, có chút trong sáng, hoặc là nghe được cái gì, cũng không phải là tin đồn vô căn cứ. Hiện tại Lý Đàm nói như vậy, chẳng qua là muốn châm ngòi hoặc dứt khoát chính là muốn nhiễu loạn tâm thần mình, nghi ngờ vô cơ chẳng nghĩa lý gì, không bằng nhân lúc còn sớm kết thúc ván cờ tự mình đi hỏi người kia mới đúng.

Trong lúc Diệp Anh tâm tư hồi chuyể, quân của hai người chỉ còn lại hai quân cờ cuối cùng, nhưng nước tiếp theo đến Lý Đàm đi, người này vừa hạ xuống, thắng thua liền phân rõ.

“Như vậy Trang chủ, đa tạ ——” Lý Đàm một bộ dáng khiêm tốn, cười đến nho nhã ôn hòa, cả người vô hại.

“Vương gia, ván cờ còn chưa kết thúc, đây liền nhận thua rồi sao?”

“Rõ ràng Trang chủ thua tại hạ một quân.....” Chữ “cờ” chưa ra khỏi miệng, chỉ thấy Diệp Anh một bước Ngọc Tuyền Ngự Dược đứng ở trên mục sao sau quân cờ ngã xuống, không ai thấy rõ y xuất kiếm khi nào, quân Ngụy giúp Lý Đàm đâm ra một thương thoảng chốc ngã xuống, chỉ còn một người lẻ loi tránh cũng không thể tránh. Lý Đàm đứng ở một góc bàn cờ, tất nhiên là không kịp xoay chuyể, mắt mở trừng trừng nhìn lợi thế cuối cùng của mình thân đầu khác nơi, kiếm khí lạnh băng của Diệp Anh phủ lên vết thương, đầu lâu bộ mặt dữ tợn lặn đến dưới chân Lý Đàm, nhưng lại không thấy máu.

“Y như lời Vương gia, người trên bàn cờ, đều là quân cờ, mỗ bất tài, nhưng mà, vẫn là đa tạ.” Hơi chấp tay hướng nơi mà Lý Đàm đang đứng, Diệp Anh lúc này mới thu lại kiếm khí, lại trở về bộ dáng vân đạm phong khinh kia.

“Hay, hay cho coi mình làm quân cờ, tiểu vương cực kỳ bội phục.” Khi chén trà sứ Vân Thanh mỏng rơi lên trên chiếc kỷ, không có thanh âm, lại trong chớp mắt hóa thành bụi phấn.

“Ầy chà, chiếc chén nhỏ này hình như rất quý giá, ta nhớ được không phải có một đôi sao? Mới rồi ở trong phòng không nhìn rõ, chiếc trong tay này hẳn cùng với chiếc của Vương gia giống nhau đi, Vương gia ngài lấy lại đi này, tại hạ nhân vật thô thiển, tay chân vụng về đánh vỡ một cái, đã chính là không xứng rồi.” Vị lớn tiếng phủ đầu này chính là Lý Thừa Ân ở trong hoa thính ăn điểm tâm được dâng tới còn dù bận vẫn ung dung mà chộp mắt ngủ một giấc ngắn. Hai đầu ngón tay cầm chiếc chén nhỏ xanh biếc kia, tự cố tự địa cúi đầu lẩm nhẩm, vén rèm cửa ra, thị vệ gác cửa sớm đã vô thanh vô tức mà nằm trên mặt đất mộng Chu Công rồi.

“Đa tạ Vương gia đã khoản đãi, chính là ăn hết chút trà và điểm tâm, thực sự là không no bụng a, không bằng chúng ta đến tửu lâu trong thành gọi mấy món ăn, giờ cũng không sớm nữa, Trang chủ ý kiến thế nào?” Lý Thừa Ân cũng học bộ dáng Lý Đàm, “nhẹ nhàng” đem chén trà đặt ở trên chiếc kỷ nhỏ, sắc xanh uyển chuyể, hoàn mỹ vô khuyết, chỉ là, đến gần nhìn liền sẽ phát hiện trên chiếc kỷ đàn hương lưu lại một vết hằn sâu nửa đốt tay.

“Ầy.” Lý Đàm thở dài, “Tiểu vương nhận thua rồi, quả nhiên không thể vây khốn ván cờ của Trang chủ, cũng không thể giam giữ tâm của Tướng quân a. Thôi đi thôi đi.....”

“Vương gia, người trong cuộc u mê, người đứng xem thì nhất định hiểu rõ sao? Vương gia cho rằng sức lực một người liền có thể nắm giữ toàn cục, lại không có dũng khí tự mình đi tham dự vào đó, thứ mà con người muốn nắm giữ có rất nhiều, thứ tự cho là có thể nắm giữ cũng rất nhiều, chẳng qua, chân chính có thể nắm giữ, chỉ có chính mình.”

“Xem ra, nói cho cùng, Tiểu vương cũng là “người ngoài cuộc” kia a, như vậy tuân theo việc đã nói rõ trước đó.....” Lý Đàm phất tay gọi người hầu tới ý bảo chuẩn bị xe ngựa.

“Vương gia không phải muốn bàn chuyể làm ăn với Diệp mỗ sao?” Diệp Anh dáng vẻ tâm tình không tệ, chỉnh lý tay áo một chút, lại bày ra tư thái đại đương gia Tàng Kiếm.

“Lợi thế đều mất rồi còn bàn chuyể gì, đợi Trang chủ chào giá ngút trời, Tiểu vương chịu đựng không nổi đâu..... Người đâu, cung tiễn Trang chủ và Tướng quân.”

“Vương gia về đi, mỗ ngược lại vẫn còn nhớ đến đây như thế nào, không nhọc Vương gia xe ngựa vất vả.” Lý Thừa Ân coi như bên cạnh không ai nắm lấy tay Diệp Anh, ngón tay hơi lạnh, lại nheo đôi cái, Diệp Anh hiểu ý hẳn, hai người đề khí toàn thân mà lên, nhảy lên mấy cái, liền ra khỏi phạm vi của Vương phủ.

“Vương gia ngài xem?” Thị vệ không biết làm sao ứng đối, chỉ đành lại thỉnh giáo Lý Đàm.

“Thôi thôi, thả bọn họ đi đi, bổn vương cũng không phải kẻ nói mà không làm.”

Hai người ra khỏi Vương phủ bên này đi nhanh một hồi, Diệp Anh ý bảo cũng không có truy binh, liền muồn từ trong tay Lý Thừa Ân rút tay về, Lý Thừa Ân trái lại cầm càng thêm chặt, “A Anh, đã nói phải đến tử lâu trong thành ăn cơm rồi, đi đi đi.” Lý Thừa Ân nửa lời nửa kéo dắt Diệp Anh tiếp tục đi về phía trước, không chút nào nhắc đến sự tình vừa rồi, phảng phất như hai người chỉ là nhân ngày nghỉ ra ngoài du ngoạn.

“Dương Bình Công chúa kia.....” Diệp Anh do dự cất lời, nói một nửa lại cảm thấy thật đúng là quá khó mà mở miệng, loại sự tình này hà tất phải để ý chứ. Hắn muốn lấy thì để hắn lấy là được rồi.

“Hả? Chuyện gì liên quan đến Dương Bình Công chúa? Nàng ta cũng đã gả cho nhi tử ngu đần của Vương Thừa tướng bao nhiêu năm rồi, năm nay có, có hai mươi tám? A Anh, người quen à?”

Hay cho tuổi mới hai tám..... Diệp Anh ơi là Diệp Anh, người còn đúng thật là người trong cuộc u mê. Lắc lắc đầu, đơn giản không vùng vẫy nữa, mặc người nọ dắt mình, thế này, dường như cũng không tệ nhỉ?

(giải thích nào

~ Lý Đàm nói Dương Bình công chúa tuổi mới hai tám, là hai tám chứ ko phải hai mươi tám, hai (x) tám (=) mười chín nhé, chém gió với Diệp Anh người ta mười chín để cho Diệp Anh nghĩ là chú Lý sẽ chọn người trẻ trung hơn.)

Thế là hết truyện rồi đó các bác ạ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mi-dai-nhu-vien-son>